LOIS McMASTER

BUJOLD

CIOBURI DE ONOARE

TRADUCERE DE ONA FRANTZ

SCIENCE FICTION MASTERS | PALADIN

LOIS MCMASTER

BUJOLD

CIOBURI DE ONOARE

Traducere din limba engleză
de Ona Frantz

PALADIN

Colecție coordonată de: Michael Haulică
Tehnoredactor: Vasile Ardeleanu
Coperta: Alexandru Daş
Ilustrația copertei: Les Edwards

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MCMASTER BUJOLD, LOIS
Cioburi de onoare / Lois McMaster Bujold ;
trad. de Ona Frantz. - Bucureşti : Art, 2013
ISBN 978-973-124-838-7

I. Frantz, Ona (trad.)

821.111-31=135.1

Lui Pat Wrede,
pentru că este un glas
în pustietate

Capitolul întâi

O mare de ceţuri plutea peste pădurea tropicală: moale, cenuşie, luminiscentă. Pe crestele înalte, pâcla se arăta mai luminoasă de la soarele dimineţii, care începea să încălzească şi să ridice umezeala, cu toate că jos, în ravenă, obscuritatea rece, lipsită de orice sunet, imita crepusculul de dinaintea zorilor.

Comandantul Cordelia Naismith îi aruncă o privire botanistului din echipa sa şi îşi reglă chingile astfel încât să poată duce mai comod echipamentul pentru prelevări biologice în timpul căţărării epuizante ce-avea să urmeze. Îşi îndepărtată de pe ochi o şuviţă de păr arămie, lungă şi umezită de ceaţă, trăgând-o cu un gest nervos spre agrafa din care scăpase. Următoarea lor zonă de observaţii avea să fie la o altitudine mai joasă, categoric. Gravitaţia de aici era ceva mai slabă decât pe planeta lor de origine, Colonia Beta, dar nu prea compensa stresul fizic la care îi supunea aerul montan rarefiat.

O vegetaţie mai densă marca hotarul superior al peticului de pădure. Urmând firul noroios al pârâului din ravenă, înaintară cu spinările îndoite sau de-a buşilea prin tunelul viu, apoi ieşiră în aer liber.

Briza matinală sufla ultimele panglici de ceaţă de pe crestele aurite. Se întindeau la nesfârşit, versant după versant, sfârşind pe coama măreaţă a unui vârf central încununat cu gheaţă sclipitoare. Soarele acestei lumi strălucea

pe cerul adânc, de culoare turcoaz, dăruind cu o bogăție copleşitoare pajiştile aurii, florile mărunte, smocurile unei plante argintii ca o dantelă de pudră risipită peste tot. Cei doi exploratori admirară extaziați muntele care se ridica deasupra lor, învăluit în tăcere.

Botanistul, sublocotenentul Dubauer, întoarse capul spre Cordelia zâmbindu-i larg şi se lăsă în genunchi lângă o tufă argintie. Ea merse până la cel mai apropiat povârniş să privească panorama de sub ei. Fâşiile de pădure se îndeseau în josul pantelor domoale. La cinci sute de metri dedesubt se întindeau pâlcuri de nori ca o mare albă până la orizont. Departe către vest, fratele mai mic al muntelui lor abia dacă răzbătea prin caimacul norilor.

Cordelia tocmai îşi dorea să se fi aflat pe câmpiile de jos ca să poată vedea ce nu mai văzuse, apă curgând din cer, când se pomeni smulsă brutal din reverie.

— Acuma la ce dracului o mai fi dat foc Rosemont de pute în halul ăsta? murmură ea.

O coloană de fum negru unsuros se înălța dincolo de următorul pinten al pantei muntoase, pentru ca mai sus să fie strâmbată, subțiată şi risipită de adierile înălțimilor. Cu certitudine părea să vină dinspre locul unde se afla tabăra lor de bază. O cercetă din priviri cu luare-aminte.

Un vaier îndepărtat, care se transforma în urlet, străpunse tăcerea. Naveta lor orbitală țâşni din spatele crestei şi săgetă cu un bubuit cerul de deasupra lor, lăsând în urmă un siaj sclipitor de gaze ionizate.

— Ce mai decolare! strigă Dubauer, întorcându-şi brusc privirea spre înaltul cerului.

Cordelia tastă codul pe comunicatorul cu rază scurtă de la încheietura mâinii, îl ridică la gură şi spuse:

— Naismith către Baza Unu. Răspundeți, vă rog.

Nu avu parte decât de un şuierat slab şi fără sens. Chemă din nou, de două ori, cu acelaşi rezultat.

— Încearcă-l pe-al tău, îi spuse sublocotenentului Dubauer, care se foia nerăbdător pe lângă ea.

Dar nici el nu avu mai mult noroc.

— Adună-ți lucrurile, ne întoarcem în tabără, ordonă ea. Pas alergător.

Porniră într-un marş forțat chinuitor, cu respirația tăiată, către creasta de alături şi se afundară iar în pădure. Printre arborii lungi, subțiri şi bărboşi de la această altitudine erau mulți căzuți, încâlciți. La urcare, păruseră a fi de o sălbăticie artistică; la coborâre, se transformau în obstacole amenințătoare. Cordeliei i se desfăşurau în minte o duzină de posibile dezastre, unul mai straniu decât altul. Aşa se nasc din necunoscut dragoni la marginea hărților, reflectă ea, înăbușindu-şi panica.

Se strecurară la vale prin ultima fâşie împădurită, la capătul căreia avură parte pentru prima dată de o vedere clară a poienii uriaşe care fusese aleasă ca loc al taberei lor de bază. Cordeliei îi pică falca de şoc. Realitatea întrecea imaginația.

Se ridicau fuioare de fum din cinci movile negre de cenuşă zgrunțuroasă, care fuseseră cândva un cerc ordonat de corturi. Cicatricea unei arsuri înăbuşite marca pe iarbă locul unde staționase naveta, de cealaltă parte a râpei, în dreptul taberei. Locul era plin de echipament fărâmițat. Toate instalațiile lor sanitare izolate bacteriologic se duseseră de-a dura în râpă; da, observă ea, până şi privata fusese incendiată.

— Dumnezeule mare, murmură sublocotenentul Dubauer, pornind într-acolo cu aerul unui somnambul.

Cordelia îl prinse de guler.

— Rămâi la pământ şi acoperă-mă, îi ordonă ea, apoi începu să înainteze cu precauții în direcția ruinelor tăcute.

Peste tot în jurul taberei iarba era tescuită şi răscolită. Mintea năucită a Cordeliei se lupta să găsească o justificare pentru imaginea măcelului. Indigeni încă nedepistați? Nu, ar fi fost necesar nici mai mult, nici mai puțin decât un arc de plasmă pentru ca țesătura corturilor să poată fi topită. Extratereştrii cei îndelung-căutați, dar încă nedescoperiți? Poate izbucnirea neaşteptată a vreunei boli ce nu fusese anticipată de programul lor automat de supraveghere microbiologică şi vaccinări lunare – să fi fost oare o încercare de sterilizare? Un atac din partea vreunui alt guvern planetar? Era puțin probabil ca atacatorii lor să fi venit prin aceeaşi gaură de vierme pe care o descoperiseră ei; cu toate astea, dintr-un volum de spațiu cu diametrul de o lună-lumină din interiorul acestui sistem solar, ei încă nu cartografiaseră decât vreo zece la sută. Extratereştri?

Conştientiza cu tristețe faptul că mintea ei descria cercuri complete, de parcă ar fi fost unul dintre animalele ținute în captivitate de colegul său zoolog, care dădeau zor cu frenezie în roțile lor de antrenament. Cu un aer înverşunat, începu să împungă prin gunoaie în căutarea vreunui indiciu.

Îl descoperi în iarba înaltă de la jumătatea drumului către ravenă. Trupul în uniforma de camuflaj bufantă, marogălbuie, a departamentului de Observații Astronomice al Coloniei Beta se afla acolo, întins cât era de lung, cu brațele şi picioarele într-o parte, ca şi cum ar fi fost lovit în timp ce alerga să se adăpostească în pădure. Aerul îi invadă pieptul odată cu durerea recunoaşterii. Cu gesturi blânde, îl întoarse cu fața în sus.

Era conştiinciosul locotenent Rosemond. Ochii îi erau sticloşi, cu privirea fixă şi oarecum îngrijorată, ca şi cum încă i-ar mai fi fost oglindă pentru suflet. Îi închise ea pe amândoi.

Îi căută pe trup cauza morții. Nu tu sânge, nu tu arsuri, nu tu oase rupte – degetele ei lungi îi pipăiră scalpul. Pielea

de sub părul blond era plină de băşici, semnătura clară a unui disruptor neural. Asta trăda prezența extratereştrilor. Îi ținu capul în poală câteva clipe, mângâindu-i neputincioasă trăsăturile familiare, ca o oarbă. Nu era vreme de jelit.

Se întoarse la cercul înnegrit de funingine, se lăsă în patru labe şi începu să scotocească prin mormane în căutarea echipamentului de comunicație. Atacatorii fuseseră meticuloşi în privința asta, stăteau mărturie bulgării contorsionați de plastic şi metal pe care îi găsea acolo. O mulțime de echipament valoros părea să fi dispărut cu desăvârşire.

Se auzi un foşnet în iarbă. Smuci în sus mâna cu paralizorul în poziție de tragere și încremeni. Figura încordată a sublocotenentului Dubauer se ivi din vegetația gălbuie.

— Eu sunt, nu trage, strigă el cu o voce sugrumată, deși intenția lui fusese să șoptească.

— Era cât pe-aci. De ce n-ai stat unde te-am pus? şuieră ea. Lasă, hai să m-ajuți să caut un bloc de comunicații care să bată până la navă. Şi ține-ți capul la cutie, ar putea să se-ntoarcă în orice moment.

— Cine-ar putea? Cine-a făcut asta?

— Răspuns multiplu, la alegere – nuovo brazilienii, barrayaranii, cetagandanii, ar putea fi oricare. Reg Rosemont e mort. Disruptor neural.

Cordelia se târî până la movila care fusese cortul cu mostre şi îi examină cu luare aminte bulgării.

— Ia dă-mi țăruşul ăla de-acolo, şopti ea.

Împunse cu el, de încercare, cocoaşa cea mai promițătoare din morman. Corturile încetaseră să mai fumege, dar valuri de fierbințeală continuau să se ridice din ele şi să-i izbească fața, aidoma soarelui estival de-acasă, de departe. Țesătura chinuită se fărâmița ca hârtia carbonizată. Agăță cu țăruşul un dulap pe jumătate topit şi îl trase deoparte,

la loc deschis. Sertarul de la fund nu se topise, dar era contorsionat în fel și chip şi – descoperi ea când îşi răsuci poalele cămăşii în jurul mâinii şi trase – înțepenit zdravăn.

Alte câteva minute de căutare dădură la iveală nişte obiecte dubioase ce-ar fi putut fi un ciocan şi o daltă: o aşchie de metal plată şi o protuberanță grea pe care o recunoscu plină de tristețe a fi fost cândva un aparat de înregistrări meteorologice fragil şi foarte scump. Cu aceste unelte primitive şi cu ceva forță brută furnizată de Dubauer, reuşiră să deschidă sertarul cu un zgomot ca un foc de pistol ce-i făcu pe amândoi să sară-n sus.

— Am umflat potul! spuse Dubauer.

— Hai să-l ducem acolo lângă râpă să-l verificăm, spuse Cordelia. Mă furnică pielea. Oricine ne-ar putea vedea din susul pantei.

Tot cu spinările încovoiate, trecură pe lângă leşul lui Rosemont, grăbiți să ajungă la adăpost. Fugind prin dreptul lui, Dubauer se uită la el peste umăr, stingherit şi mânios.

— Cine-a făcut asta al naibii să fie de n-o să plătească.

Cordelia se mulțumi să clatine din cap.

Îngenuncheară în vegetația cu aspect de ferigi de sub coroanele copacilor şi încercară echipamentul de comunicație. Maşinăria produse zgomot alb şi nişte amărâte de behăituri şi scâncete, se opri complet, apoi, lovită uşor şi scuturată, scuipă jumătatea audio a semnalului. Cordelia găsi frecvența corectă şi începu apelul la noroc.

— Comandantul Naismith către nava de supraveghere *René Magritte*. Răspundeți, vă rog.

După o aşteptare agonizantă, răspunsul firav, întrerupt de pârâituri, se strecură nesigur până la ei.

— Aici locotenentul Stuben. Ați pățit ceva, căpitane?

Cordelia îşi recăpătă respirația.

— Nimic deocamdată. Care e situația voastră? Ce s-a întâmplat?

Se auzi vocea doctorului Ullery, ofițerul superior care îi urma lui Rosemont în echipa de prospecțiuni.

— O patrulă militară barrayarană a înconjurat tabăra şi a cerut predarea necondiționată. Au spus că revendică teritoriul în baza dreptului primului descoperitor. Pe urmă vreunui tembel de-al lor i-a tresărit degetul şi-a tras cu arcul de plasmă, şi după asta s-a dezlănțuit iadul. Reg i-a ținut la distanță cu paralizorul şi noi ceilalți am reuşit să ajungem la navetă. Aici, pe orbită, e o navă barrayarană din clasa General şi ne tot jucăm de-a v-ați ascunselea cu ea, dacă mă-nțelegeți...

— Nu uita, emiți necriptat, îi aminti Cordelia pe un ton tăios.

Doctorul Ullery şovăi, apoi continuă:

— Aşa-i. Ne cer în continuare să ne predăm. Ştiți cumva dacă l-au capturat pe Reg?

— Dubauer e cu mine. Mai lipseşte cineva?

— Nimeni în afară de Reg.

— Reg e mort.

Peste înjurătura lui Stuben se suprapuse un pârâit de energie statică.

— Stu, comanda îți aparține, îl întrerupse Cordelia. Ascultă-mă bine. Nu trebuie, repet, nu trebuie să te încrezi în belicoşii ăştia agitați. Sub nicio formă să nu le predai nava. Am văzut rapoartele secrete despre crucişătoarele General. Sunteți depăşiți ca armament, blindaj şi număr de oameni, dar fugiți cel puțin de două ori mai repede. Aşa că ieşi din raza lui şi rămâi la adăpost. Retrage-te până la Colonia Beta dacă e nevoie, dar nu-ți asuma riscuri pe pielea oamenilor mei. Ai priceput?

— Nu putem să vă lăsăm acolo, căpitane!

— Nu poți să lansezi o navetă de recuperare cât îi aveți pe barrayarani în coastă. Iar dacă suntem luați prizonieri, avem mai multe şanse să ajungem acasă prin metode politice decât prin cine ştie ce misiune de salvare periculoasă şi nechibzuită, dar asta *numai* dacă reuşiți să ajungeți acasă ca să depuneți petiția, e limpede ce zic? Confirmă!

— Confirmat, răspunse el reticent. Dar, căpitane, cât credeți că vă puteți ține departe de nenorociții ăia demenți? Până la urmă tot au să pună mâna pe voi, vă depistează ei cu lunetele.

— Cât de mult timp posibil. Cât despre voi – dați-i drumul de-aici!

Îşi imaginase uneori cum ar funcționa propria ei navă fără ea; niciodată fără Rosemont. Îşi spuse că trebuia să-l împiedice pe Stuben să se joace de-a soldatul. Barrayaranii nu erau nişte amatori.

— Acolo sus sunt cincizeci şi şase de vieți care depind de tine. Poți să le numeri. Cincizeci şi şase sunt mai multe decât două. Nu uita asta, da? Naismith, terminat.

— Cordelia… Noroc. Stuben, terminat.

Cordelia îşi îndreptă spinarea şi rămase privind fix la micul aparat de comunicații.

— Pfui! Ciudată treabă.

Sublocotenentul Dubauer pufni.

— Puțin spus.

— Ba, exact spus. Nu ştiu dac-ai observat…

O mişcare în umbra împestrițată îi atrase privirea. Sări în picioare, iar mâna i se duse către paralizor. Înalt, cu profilul ca un tăiș de secure, soldatul barrayaran în uniformă de camuflaj cu pete verzi şi cenuşii se mişcă mai iute decât ea. Dubauer, încă şi mai rapid, o împinse îndărătul lui. Ea auzi pârâitul unui disruptor neural în timp ce se azvârlea cu

spatele în ravenă, iar paralizorul şi aparatul de comunicații îi zburau din mâini. Pădure, sol, izvor şi cer, toate se roteau nebuneşte în jurul ei, apoi țeasta i se izbi de ceva cu un trosnet oribil, năucitor şi se cufundă în beznă.

* * *

Pământul fertil al pădurii îi apăsa Cordeliei pieptul. Mirosul de țărână jilavă îi gâdila nările. Inspiră profund, umplându-şi gura şi plămânii, şi duhoarea de putred îi frământă stomacul. Îşi întoarse fața dinspre nămol. Durerea îi explodă în cap ca un mănunchi de raze.

Gemu nedesluşit. Spirale lucind întunecat îi obturau când şi când vederea. Îşi forță ochii să se concentreze asupra celui mai apropiat obiect, aflat la vreo jumătate de metru în dreapta capului ei.

O pereche de bocanci negri grei, cufundați în noroi şi acoperiți în partea de sus cu pantaloni de camuflaj, cu pete verzi şi cenuşii, încastra două picioare depărtate într-un peloc-repaus calm. Îşi înăbuşi un geamăt de epuizare. Cu multă grijă, îşi culcă din nou capul în mâlul negru şi se rostogoli cu prudență pe o parte ca să-l vadă mai bine pe ofițerul barrayaran.

Paralizorul ei! Privi țintă în micul orificiu al obiectului rectangular pe care o mână lată și grea îl ținea neclintit. Ochii ei căutară frenetic locul unde se afla disruptorul neural. Centura ofițerului atârna îngreunată de echipament, dar tocul disruptorului, de la şoldul drept, era gol, ca şi tocul arcului de plasmă din partea stângă.

Era doar cu puțin mai înalt decât ea, dar îndesat şi vânjos. Un păr dezordonat, închis la culoare, cu tuşe de gri, ochi cenuşii, reci şi adânci – de fapt întreaga lui înfățişare era în neorânduială după strictele standarde militare barrayarane.

Uniforma de teren îi era aproape la fel de boțită, înnoroită şi pătată de sevă ca a ei, iar pe obrazul drept avea pielea învinețită şi jupuită. S-ar zice că şi el a avut o zi de rahat, îi trecu prin mintea încețoşată. Apoi vârtejurile de negru sclipitor crescură şi o acoperiră din nou.

Când i se limpezi privirea pentru a doua oară, bocancii dispăruseră – ba nu. Uite-l, şezând comod pe un buştean. Încercă să-şi concentreze atenția pe altceva în afară de mațele care i se răzvrăteau, dar mațele preluară controlul printr-o năvală chinuitoare.

Căpitanul inamic tresări când ea vomită, dar nu se ridică din locul unde şedea. Cordelia se târî câțiva metri până la râuşorul care curgea pe fundul ravenei şi îşi spălă gura şi fața cu apa rece ca gheața. Simțindu-se oarecum mai bine, se ridică în şezut şi întrebă cu voce dogită:

— Ei?

Ofițerul înclină din cap într-un gest vag de politețe.

— Sunt căpitanul Aral Vorkosigan, comandantul crucişătorului imperial barrayaran *Generalul Vorkraft*. Identifică-te, te rog.

Avea o voce baritonală, iar în vorbire abia dacă i se simțea accentul.

— Comandant Cordelia Naismith. Departamentul de Observații Astronomice al Coloniei Beta. Suntem o echipă ştiințifică, sublinie ea pe un ton acuzator. Necombatanți.

— Am băgat de seamă, zise el sec. Ce s-a-ntâmplat cu echipa ta?

Ochii Cordeliei se îngustară.

— N-ai fost de față? Eu eram sus pe munte, împreună cu colegul botanist. Şi adăugă mai insistent: L-ai văzut cumva pe botanistul meu – pe sublocotenentul meu? M-a împins în râpă când am fost atacați…

El ridică privirea către locul de pe buza defileului de unde căzuse ea – cu cât timp în urmă?

Era un băiat şaten?

Ea simți că-i stă inima în loc în aşteptarea răspunsului.

– Da.

— Acum nu mai ai ce-i face.

— Asta e crimă! N-avea la el decât un paralizor! îi strigă ea barrayaranului, cu ochii învăpăiați. De ce-au fost atacați oamenii mei?

El îşi lovi palma, încet şi gânditor, cu paralizorul ei.

— Expediția ta, răspunse alegându-şi cu grijă cuvintele, urma să fie reținută, preferabil în mod paşnic, din cauză că a violat un spațiu barrayaran. A fost o altercație. Pe mine m-a nimerit în spinare o rază de paralizor. Când am ajuns la tabăra voastră, am găsit-o cum ai găsit-o şi tu.

— Bun.

Simți în gură amăreală de fiere.

— Mă bucur că Reg l-a nimerit pe unul de-al vostru, înainte să-l omori şi pe el.

— Dacă te referi la băiatul blond din poiană, nechibzuit, dar curajos, recunosc, acela n-ar fi fost în stare să nimerească nici zidul casei. Nu ştiu de ce voi, betanii, vă mai puneți uniforme de soldați. Nu sunteți mai bine antrenați decât copiii ieşiți la picnic. Dacă gradele voastre indică orice altceva decât mărimea soldei, eu unul nu pot să-mi dau seama.

— Era geolog, nu asasin plătit, se răsti ea. Cât despre „copiii" mei, soldații tăi nici n-au fost în stare să-i captureze.

Sprâncenele lui se îmbinară. Cordelia tăcu dintr-odată. Ah, grozav, îşi spuse ea. Nici n-a apucat să-mi sucească mâna şi deja îi dau informații pe tavă.

— Nu, deocamdată, spuse Vorkosigan meditativ.

Arătă cu paralizorul în susul apei, către locul în care unitatea de comunicații zăcea despicată în albia pârâului. Din ruină se înălța o bolboroseală măruntă de aburi.

— Ce ordine i-ai dat navei tale când te-au informat despre evadarea lor?

— Le-am spus să hotărască singuri, murmură ea vag, bâjbâind să-şi găsească inspirația prin ceața pulsatilă.

El pufni disprețuitor.

— Un ordin prudent, numai bun de dat unui betan. Cel puțin te asiguri c-o să fie respectat.

Ei, lasă. E rândul meu.

— Hei, eu ştiu de ce m-au lăsat în urmă oamenii mei – ai tăi de ce te-au lăsat? Un ofițer comandant, fie el şi barrayaran, nu-i suficient de important ca să nu uiți pe unde l-ai pus?

Se aşeză ceva mai drept şi continuă:

— Dacă Reg nu era-n stare să nimerească nici zidul casei, pe tine cine te-a nimerit?

Asta l-a atins, îşi spuse ea, în timp ce paralizorul cu care gesticulase el până atunci absent se rotea ajungând din nou să țintească spre ea. Însă barrayaranul spuse doar atât:

— Asta nu-i treaba ta. Mai ai vreo linie de comunicații?

O, nu – oare acest rigid comandant barrayaran avea de-a face cu o revoltă? Ei bine, să-l zăpăcim pe inamic!

— Nu. Soldații tăi au devastat totul.

— Nu contează, murmură Vorkosigan. Ştiu de unde să fac rost de altul. Ți-ai revenit cât să poți merge?

— Nu-mi dau seama.

Se opinti să se ridice, apoi îşi apăsă capul cu mâna ca să-şi stăpânească durerile care-l săgetau.

— E doar o izbitură, spuse Vorkosigan pe un ton lipsit de compasiune. Mersul o să-ți facă bine.

— Cât de departe? icni ea.

— Vreo două sute de kilometri.

Cordelia căzu iar în genunchi.

— Călătorie plăcută.

— De unul singur, două zile. Presupun că ție o să-ți ia mai mult, că eşti geolog, sau ce-oi fi.

— Astrocartograf.

— Ridică-te, te rog.

Se întinse s-o ajute, punându-şi mâna sub cotul ei. Ciudat, dar nu părea prea dornic s-o atingă. Ea era înfrigurată şi țeapănă; simțea fierbințeala palmei lui prin pânza groasă a mânecii. Vorkosigan o împinse hotărât în sus pe panta râpei.

— Nu glumeşti deloc, remarcă ea. Ce-ai de gând să faci cu un prizonier în marş forțat? Dacă-ți trosnesc una în cap cu o piatră când dormi?

— Îmi asum riscul.

Ajunseră pe creastă. Cordelia se înfăşură în jurul unui copăcel, cu respirația tăiată. Observă cu invidie că Vorkosigan nici măcar nu gâfâia.

— Ei, să ştii că nu merg nicăieri până nu-mi îngrop ofițerii.

— Asta-i risipă de timp şi energie, ripostă el, părând iritat.

— N-am de gând să-i las la cheremul hoitarilor, ca pe nişte animale moarte. Poate brutele tale barrayarane s-or pricepe mai bine la omorât, dar niciunul n-ar putea avea o moarte mai demnă de un soldat.

Se holbă la ea câteva clipe, cu o figură impenetrabilă, apoi ridică din umeri.

— Foarte bine.

Cordelia porni la drum pe marginea râpei.

— Credeam că-i aici, spuse ea, nelămurită. L-ai mişcat tu din loc?

— Nu. Dar n-avea cum să se târască prea mult, în situația lui.

— Ziceai că-i mort!

— Aşa-i. Numai că trupul încă-i mai mişca. Disruptorul i-o fi ratat cerebelul.

Cordelia urmări dâra de vegetație strivită peste o mică ridicătură de pământ, iar Vorkosigan o urmă în tăcere.

— Dubauer!

O rupse la fugă spre silueta în haine bej chircită printre ferigi. Când îngenunche alături, el se răsuci şi se întinse rigid, apoi trupul începu să i se scuture în valuri lente, în timp ce gura i se lățea într-un rânjet bizar. I-o fi frig? se întrebă ea năucită; apoi înțelese ce avea în fața ochilor. Îşi scoase batista din buzunar, o împături şi i-o vârî cu forța între dinți. Omul avea deja gura însângerată după o convulsie anterioară. După vreo trei minute, oftă şi deveni moale.

Cordelia oftă cu zgomot, îngrijorată, și îl cercetă cu o privire nerăbdătoare. El deschise ochii şi păru să-şi concentreze privirea pe figura ei. Încercă fără folos s-o apuce de braț şi scoase nişte sunete, numai gemete şi vocale coagulate. Ea se strădui să-i domolească agitația animalică mângâindu-i mâna cu blândețe şi ştergându-i firele de salivă însângerată ce-i curgeau din gură; el se linişti.

Ea se întoarse către Vorkosigan, lacrimi de furie şi durere încețoşându-i privirea.

— N-a murit! Mincinosule! E doar rănit. Are nevoie de îngrijiri medicale.

— Nu eşti realistă, comandant Naismith. Nimeni nu se reface de pe urma rănilor de disruptor.

— Şi ce? De-afară n-ai cum să ştii cât de mult l-a afectat arma ta nenorocită. Încă mai e în stare să vadă şi să audă şi să simtă… nu poți să-l retrogradezi la statutul de cadavru cum ai tu chef!

Fața lui părea o mască.

— Dacă doreşti, spuse el cu luare-aminte, pot să-l scutesc de suferinţă. Cuţitul meu militar e foarte ascuţit. Mânuit rapid, îi taie beregata aproape fără nicio durere. Sau, dacă simţi că e de datoria ta în calitate de comandant al lui, ţi-l împrumut să-l foloseşti tu.

— Asta ai face şi pentru unul dintre ai tăi?

— Cu siguranţă. Şi ei ar face la fel pentru mine. Nimeni nu şi-ar dori să trăiască în halul ăsta.

Ea se ridică în picioare şi se uită lung la el.

— Cred că a fi barrayaran seamănă cu traiul printre canibali.

O tăcere îndelungată se lăsă între ei. Dubauer o întrerupse cu un geamăt. Vorkosigan se foi agitat.

— Atunci, ce propui să facem cu el?

Ea îşi frecă tâmplele cu un aer obosit, scormonind după o idee ispititoare care ar fi putut răzbate dincolo de acel chip lipsit de expresie. Stomacul i se unduia, îşi simţea limba lânoasă, îi tremurau picioarele de epuizare, din cauza glicemiei scăzute şi ca reacţie la durere.

— Până la urmă, încotro ai de gând să mergi? întrebă în cele din urmă.

— Există un depozit de provizii într-un loc pe care-l cunosc. Ascuns. Conţine echipament de comunicaţie, arme, hrană. Dacă aş intra în posesia lui, aş putea să... ăă... corectez problemele de sub comanda mea.

— Are şi provizii medicale?

— Da, recunoscu el cam fără voie.

— În regulă.

Încercarea moarte n-are.

— O să cooperez cu tine... pe cuvântul meu de onoare, ca prizonier... o să te susţin pe cât pot fără să-mi pun nava

în pericol real… dacă pot să-l iau cu noi şi pe sublocotenentul Dubauer.

— E imposibil. Nici măcar nu poate să meargă.

— Ba cred că poate, dacă e ajutat.

Se holbă la ea cu o expresie confuză şi iritată.

— Şi dacă refuz?

— Atunci, n-ai decât să ne laşi aici pe amândoi sau să ne omori pe amândoi.

Îşi luă privirea de la cuțitul lui, îşi înălță bărbia şi aşteptă.

— Eu nu omor prizonieri.

Pluralul acela o făcu să se simtă uşurată. Era evident că Dubauer fusese din nou promovat la statutul de ființă umană în mintea ciudatului personaj care o capturase. Îngenunche şi încercă să-l ajute pe Dubauer să se ridice, rugându-se în gând ca acest Vorkosigan să nu ia hotărârea de-a pune capăt disputei paralizând-o pe ea şi omorându-l de-a binelea pe botanist.

— Foarte bine, capitulă el, aruncându-i o privire intensă, neobişnuită. Ia-l cu tine. Dar trebuie să ne deplasăm rapid.

Cordelia reuşi să-l ridice pe sublocotenent în picioare. Cu brațul lui apăsând-o greoi pe umăr, porni să-i călăuzească mersul târşâit. Părea că aude, dar că nu descifrează înțelesul zgomotelor şi al vorbelor.

— După cum vezi, îl apără ea cu disperare, e capabil să meargă. Are nevoie doar de puțin ajutor.

* * *

Ajunseră la marginea luminişului la vremea când ultimele raze de lumină vesperală, orizontale, îl vârstau cu umbre negre și lungi, făcându-l să semene cu o piele de tigru. Vorkosigan se opri.

— Dacă aş fi de unul singur, spuse el, aş face drumul până la ascunzătoare doar cu rațiile de urgență pe care le am la brâu. Cu voi doi, va trebui să riscăm o incursiune în tabăra voastră ca să mai facem rost de ceva hrană. Poți să ți-l îngropi pe celălalt ofițer cât mă uit eu pe-aici.

Cordelia dădu din cap aprobator.

— Caută şi ceva pentru săpat. Trebuie să mă ocup mai întâi de Dubauer.

El făcu semn cu mâna că a înțeles şi porni către cercul devastat. Cordelia reuşi să dezgroape din rămăşițele cortului femeilor doi saci de dormit pe jumătate arşi, dar nu găsi nici urmă de haine, medicamente, săpun sau măcar o găleată în care să transporte şi să încălzească apă. Îl convinse într-un târziu pe sublocotenent să se aplece peste izvor şi îl spălă acolo, îi curăță cât de cât rănile şi pantalonii cu apă rece, îl zvântă cu unul dintre sacii de dormit, îl îmbrăcă iar cu maioul şi cu bluzonul de camuflaj, apoi înfăşură în jurul lui celălalt sac de dormit ca pe un sarong. Deşi tremura şi gemea, Dubauer nu se împotrivi tratamentului ei improvizat.

Între timp, Vorkosigan găsise două lăzi cu rații; le arseseră etichetele, dar altminteri nu fuseseră aproape deloc vătămate. Cordelia rupse capătul unei punguțe argintii, adăugă în ea apă de izvor şi descoperi că înăuntru era terci de ovăz îmbogățit cu soia.

— Ce noroc, comentă ea. Asta sigur o să poată mânca. Ce-i în lada cealaltă?

Vorkosigan făcea şi el experimente pe cont propriu. Adăugă apă în altă punguță, o strânse în pumn să se amestece şi adulmecă rezultatul.

— Nu prea ştiu ce-i asta, spuse el, dându-i punguța. Miroase cam ciudat. Se poate să se fi stricat?

Era o pastă albă cu o aromă înțepătoare.

— E-n regulă, îl linişti Cordelia. E sos pentru salată din brânză cu mucegai artificială.

Se așeză comod şi contemplă meniul.

— Măcar e bogat în calorii, se încurajă singură. O să avem nevoie de calorii. Presupun că n-ai vreo lingură la centura aia a ta, nu?

Vorkosigan îşi desprinse un obiect de la centură şi i-l înmână fără să comenteze. Se dovedi a fi un grup de câteva mici unelte folositoare pliate într-un mâner, printre care şi o lingură.

— Mersi, spuse Cordelia, irațional de mulțumită, de parcă dorința ei mormăită cu jumătate de gură ar fi fost îndeplinită printr-un truc de magician.

Vorkosigan ridică din umeri şi plecă să-şi vadă de căutările lui în întunericul care se îndesea, iar ea se apucă să-l hrănească pe Dubauer, care părea de-a dreptul hămesit, dar era incapabil să se descurce de unul singur.

Vorkosigan se întoarse la izvor.

— Am găsit asta.

Îi întinse o mică sapă de geolog, de vreun metru lungime, care folosea la recoltarea mostrelor de sol.

— Nu-i prea grozavă pentru scopul tău, dar altceva mai bun încă n-am găsit.

— A fost a lui Reg, spuse Cordelia, luând-o din mâna lui. Mă descurc eu cu ea.

Îl conduse pe Dubauer până în preajma locului unde urma să se apuce de treabă şi-l aşeză acolo. Se întrebă dacă nişte ferigi din pădure nu i-ar fi fost bune pe post de aşternut izolator şi hotărî să culeagă câteva mai târziu. Marcă dimensiunile unui mormânt în apropiere de locul unde căzuse Rosemont şi începu să ciopârțească cu sapa covorul gros de ierburi. Brazdele erau dure, sârmoase şi rezistente, aşa că se pomeni curând că abia mai răsuflă.

Vorkosigan apăru din noapte.

— Am găsit nişte surse de lumină rece.

Trosni un tub de mărimea unui creion şi îl aşeză pe jos lângă mormânt, de unde începu să răspândească o strălucire albastru-verzuie sinistră, dar puternică. O privi cu un ochi critic cum muncea.

Ea înfigea sapa în țărână ca pe pumnal, plină de ostilitate față de privirea lui scrutătoare. Dispari de-aici, îşi spuse, şi lasă-mă să-mi îngrop în pace prietenul. Se fâstâci când îi trecu prin minte un gând nou – poate n-are să mă lase să termin… m-am întins prea mult… Porni să sape mai cu sârg.

— În ritmul ăsta, tot aici o să fim şi săptămâna viitoare.

Dacă se mişca suficient de repede, se întrebă iritată, oare izbutea să-l pocnească în cap cu lopata? Doar o dată…

— Du-te şi aşază-te lângă botanistul tău, spuse el, stând cu mâna întinsă.

Ea înțelese în sfârşit că se oferea să ajute la săpat.

— Ah… – şi dădu drumul uneltei.

Vorkosigan îşi scoase cuțitul militar şi tăie cu el prin încrengătura rădăcinilor de iarbă, apoi începu să sape, mult mai eficient decât ea.

— Ce fel de necrofagi ați găsit prin zonă? întrebă el între două împunsături. Cât de adânc trebuie să fie?

— Nu ştiu ce să zic, răspunse ea. Am coborât abia de trei zile. Însă e un ecosistem destul de complex şi pare să existe viață în toate nişele imaginabile.

— Hm.

— Locotenentul Stuben, zoologul-şef, a descoperit două hexapode ierbivore ucise şi în bună parte consumate. A surprins o imagine fugară cu ceva ce i s-a părut a fi un crab păros lângă unul dintre leşuri.

— Cât de mari erau? întrebă Vorkosigan plin de curiozitate.

— N-a zis. Am văzut fotografii cu crabi de pe Pământ şi nu mi-au părut foarte mari – poate cât mâna ta să fi fost.

— De-un metru ar fi de-ajuns.

Şi îşi văzu mai departe de săpat, muşcând scurt şi viguros din țărână cu lopata aceea nepotrivită. Lumina rece i se proiecta pe față de jos, făcând să-i urce pe chip umbra fălcilor puternice, a nasului larg şi drept şi a sprâncenelor groase. Avea o cicatrice în formă de L, veche şi ştearsă, pe partea stângă a bărbiei. Îi amintea Cordeliei de un rege al gnomilor dintr-o saga nordică, săpând într-un adânc fără capăt.

— E un par acolo, lângă corturi, se oferi ea să-i fie de ajutor. Aş putea fixa lumina aia sus ca să-ți lumineze unde lucrezi.

— Mi-ar fi de folos.

Cordelia se întoarse la corturi, ieşind din cercul luminii reci, şi găsi parul acolo unde îl aruncase în dimineața aceea. Întorcându-se la mormânt, legă tubul luminos de par cu câteva tulpini de iarbă solide şi înfipse parul vertical în pământ, lărgind cercul de lumină. Îşi aminti că plănuise să adune ferigi pentru Dubauer şi se întoarse să pornească spre pădure, dar se opri.

— Ai auzit? îl întrebă pe Vorkosigan.

— Ce?

Până şi el începea să răsufle din greu. Se opri din săpat, în groapa ce-i ajungea la genunchi, şi ascultă împreună cu ea.

— Zgomot de mișcări grăbite, dinspre pădure.

El mai aşteptă un minut, apoi clătină din cap şi-şi văzu de muncă.

— Câte tuburi fluorescente avem?

— Şase.

Tare puține. Cordeliei nu i-ar fi plăcut deloc să le risipească folosind câte două deodată. Tocmai se pregătea să-l întrebe dacă nu l-ar deranja să sape o vreme pe întuneric, când auzi iar zgomotul de mai înainte, de data asta mai clar.

— E ceva acolo.

— Asta ştim, spuse Vorkosigan. Întrebarea e…

Trei ființe se năpustiră concomitent în cercul de lumină. Cordelia desluşi fugar forme trupeşti iuți şi joase, categoric prea multe picioare negre şi păroase, patru ochi ca nişte mărgele negre plasați pe fețe lipsite de gât şi nițte ciocuri galbene, cu margini ascuțite ca lamele, din care ieşeau cloncăneli şi şuierături. Erau de mărimea unor porci.

Vorkosigan reacționă instantaneu, izbind-o pe cea mai apropiată cu tăişul sapei drept în figură. O a doua se repezi peste trupul lui Rosemont, muşcă adânc dintr-o mânecă şi din carnea brațului şi încercă să-l tragă departe de lumină. Cordelia apucă parul şi izbi cu toată puterea, nimerind între ochi creatura, al cărei cioc înşfăcă şi smulse capătul bastonului de aluminiu. Apoi şuieră şi se retrase din fața ei.

Între timp, Vorkosigan îşi scosese cuțitul de luptă şi o ataca în forță pe a treia, răcnind, înjunghiind şi izbind cu bocancii lui grei. Picături de sânge se risipiră când ghearele ei îi brăzdară piciorul, dar o lovitură zdravănă de cuțit trimise creatura, țipând strident şi şuierând, la adăpostul pădurii de unde ieşise, împreună cu restul haitei. Folosi momentul de respiro ca să scoată la lumină paralizorul Cordeliei din străfundurile tecii pentru disruptor; judecând după înjurăturile pe care le scotea barrayaranul în surdină, paralizorul alunecase şi se blocase la fundul tocului prea mare pentru el. Îl scoase în sfârşit şi rămase scrutând întunericul.

— Crabi păroşi, ai? rosti Cordelia printre gâfâituri. Stuben, să vezi ce-o să-ți rup eu gâtul.

Vocea i se piţigăie; își încleștă dinții.

Vorkosigan şterse pe iarbă sângele întunecat de pe lama cuțitului şi îl puse la loc în teacă.

— Cred că mormântul ăsta al tău ar trebui să aibă doi metri, nu mai puțin, spuse el serios. Poate ceva mai mult.

Cordelia aprobă cu un oftat şi înfipse la loc parul, acum ceva mai scurt.

— Ce-ți face piciorul?

— Mă ocup eu de el. Tu vezi mai bine de sublocotenentul tău.

Dubauer, care moțăia, fusese deşteptat de gălăgie şi se chinuia din nou să se târască la adăpost. Cordelia încercă să-l potolească, apoi se pomeni că trebuie să facă față unei noi crize convulsive, după care, spre uşurarea ei, Dubauer adormi.

În tot acest timp, Vorkosigan îşi îngrijise zgârietura folosindu-se de mica trusă medicală de urgență pe care o purta la cingătoare şi se întorsese la săpat, într-un ritm doar cu puțin mai lent decât până atunci. Când ajunse la nivelul umerilor, o convinse pe Cordelia să golească lada pentru mostre botanice şi s-o folosească pe post de găleată improvizată pentru a scoate pământul din mormânt. Era aproape miezul nopții când strigă de pe fundul întunecat al gropii „Cam asta-i ultima" şi se cățără afară.

— Toată treaba asta se făcea în cinci secunde cu un arc de plasmă, adăugă el gâfâind, încercând să-şi recapete suflul.

Era murdar şi asudat în aerul rece al nopții. Spirale de ceață urcau din râpă şi din apa izvorului.

Traseră împreună leşul lui Rosemont până pe buza mormântului. Acolo Vorkosigan ezită.

— Nu vrei hainele lui să i le dai sublocotenentului?

Era o propunere a cărei valoare practică nu putea fi negată. Cordelia avea oroare să-l coboare pe Rosemont în mormânt în pielea goală, fără urmă de demnitate, dar în acelaşi timp îşi dorea să se fi gândit la asta mai devreme, când lui Dubauer îi fusese atât de frig. Trase în sus uniforma de pe membrele înțepenite, cu senzația macabră că dezbrăca o păpuşă gigantică, şi apoi îl rostogoliră în mormânt. Ateriză pe spate cu o bufnitură înfundată.

— O clipă, spuse ea.

Scoase batista din buzunarul uniformei lui Rosemont şi sări în groapă, alunecând pe leş. Îi întinse batista pe față. Era un gest mărunt, care sfida realitatea, dar o făcu să se simtă mai bine. Vorkosigan o apucă de mână şi o trase afară.

— În regulă.

Întoarseră cu lopata şi împinseră țărâna înapoi în groapă, mult mai repede decât fusese excavată, apoi o bătătoriră cu tălpile cât putură de bine.

— Vrei să îndeplineşti vreun ceremonial? întrebă Vorkosigan.

Cordelia clătină din cap, simțind că nu era în stare să recite serviciul funerar, evaziv şi oficial. Dar îngenunche lângă mormânt şi rămase aşa câteva minute, rostind în gând pentru cel mort o rugăciune mai serioasă şi mai puțin categorică. Păru să plutească în sus şi să dispară în gol, fără ecou, ca un fulg.

Vorkosigan o aşteptă răbdător până se ridică în picioare.

— E cam târziu, spuse el, şi tocmai am văzut trei motive numai bune ca să nu ne împleticim prin beznă. Mai bine ne odihnim aici până în zori. Fac eu primul de pază. Tot mai vrei să-mi spargi capul cu o piatră?

— Deocamdată, nu, răspunse ea cu sinceritate.

— Foarte bine. Te trezesc eu mai încolo.

Vorkosigan îşi începu schimbul cu o patrulare pe marginea luminişului, luând cu el sursa de lumină rece. Prin beznă se vedea pâlpâind în depărtare ca un licurici captiv. Cordelia se întinse pe spate lângă Dubauer. Stelele licăreau slab prin negurile tot mai dense. Oare vreuna dintre ele era deja nava ei, sau poate a lui Vorkosigan? Puțin probabil, la distanța la care, fără îndoială, ajunseseră în acel moment moment.

Se simțea golită. Energie, voință, dorință, toate îi alunecau printre degete ca un lichid strălucitor, absorbit de nisipuri fără sfârşit. Aruncă o privire alături, la Dubauer, şi îşi smulse mintea din vârtejul lesnicios al disperării. Tot comandant am rămas, îşi spuse cu asprime; am comanda. Încă mai ești la ordinele mele, sublocotenentule, chiar dacă în momentul ăsta nici ție însuți nu poți să-ți ordoni…

Gândul acela părea un fir călăuzitor către o mare revelație, dar i se topi în minte, iar ea adormi.

Capitolul doi

Își împărțiră în ranițe improvizate prada sărăcăcioasă adunată din tabără şi porniră să coboare panta muntelui, în ceața cenuşie a dimineții. Cordelia îl conducea pe Dubauer ținându-l de mână şi ajutându-l când se împiedica. Nu-i era ei clar cât de bine o recunoscuse, dar se agăța de ea şi îl evita pe Vorkosigan.

Pădurea se îndesea în jur şi copacii deveneau tot mai înalți pe măsură ce coborau. Vorkosigan îşi petrecu o vreme hăcuind vegetația de sub copaci cu cuțitul, până când ajunseră la albia râului. Stropi de lumină solară începură să se strecoare prin umbrarul pădurii, oprindu-se pe movilițe catifelate de muşchi verde-aprins, pe pâraie de apă sclipitoare şi pe pietrele din albie, ca un strat de monede din bronz.

Simetria radială era foarte răspândită printre măruntele creaturi care ocupau nişele ecologice arondate pe Pământ insectelor. Unele specii aeriene, precum meduzele umplute cu gaz, pluteau în nori irizați deasupra cursului de apă, ca nişte roiuri delicate de clăbuci de săpun, spre încântarea Cordeliei. Păreau să aibă şi un efect de îmblânzire asupra lui Vorkosigan, care ceru o pauză după ceea ce ei îi păruse a fi un ritm ucigător.

Băură din cursul de apă şi şezură o vreme uitându-se cum pluteau prin aer vapori de apă sub formă de mici săgeți radiale și puf suflate dinspre o cascadă aflată nu departe. Vorkosigan închise ochii şi se sprijini de un copac.

Epuizarea începea să-şi arate colţii şi în cazul său, îşi dădu seama Cordelia. Ieşind temporar de sub supravegherea lui, îl studie la rândul ei plină de curiozitate. Se purtase tot timpul cu profesionalismul militarului abrupt, dar demn. Şi totuşi, pe ea o sâcâia o alarmă subliminală, senzaţia stăruitoare a ceva important ce fusese dat uitării. Deodată îi răsări din amintire, ca o minge ţinută sub apă şi care, dându-i-se drumul, sare afară descriind un arc în văzduh.

— Ştiu cine eşti. Vorkosigan, Măcelarul de pe Komarr.

Îşi dori imediat să nu fi spus nimic, fiindcă el deschise ochii şi o fixă cu privirea, în vreme ce chipul îi oglindea o gamă stranie de expresii.

— Ce ştii tu despre Komarr?

Tonul lui păru să adauge: *O betană ignorantă ca tine.*

— Doar ce ştie toată lumea. Era un bulgăre de piatră fără valoare pe care oamenii tăi l-au anexat prin forţă armată ca să preia comanda asupra grupurilor de găuri de vierme din zona lui. Senatul conducător s-a predat condiţionat şi imediat după aceea a fost măcelărit. Tu ai comandat expediţia aceea, sau…

Cu siguranţă că acel Vorkosigan de pe Komarr fusese amiral.

— Tu erai ăla? Parcă ziceai că nu omori prizonieri.

— Eu eram.

— De-aia te-au retrogradat? întrebă ea, surprinsă; îşi imaginase că acel soi de comportament era standardul pentru barrayarani.

— Nu din cauza aia. Pentru ce-a urmat.

Nu părea dornic să continue, dar totuşi continuă, luând-o iar prin surprindere.

— Urmarea a fost tăinuită şi mai eficient. Îmi dădusem cuvântul – cuvântul *meu*, cuvântul lui Vorkosigan – că aveau

să fie cruțați. Ofițerul politic care era superiorul meu mi-a contramandat ordinul şi i-a trimis la moarte fără ştirea mea. Pentru asta l-am executat.

— Dumnezeule mare!

— I-am rupt gâtul cu mâinile mele, pe puntea navei mele. Era o chestiune personală, îți dai seama, îmi fusese atinsă onoarea. Nu puteam să dau ordinul ăsta unui pluton de execuție – toți se temeau de Ministerul Educației Politice.

Acesta, îşi aminti Cordelia, era eufemismul oficial pentru poliția secretă, în cadrul căreia ofițerii politici reprezentau aripa militară.

— Şi tu nu te temi?

— Ei se tem de mine, răspunse el, cu un zâmbet acru. Sunt ca hoitarii de azi-noapte, fug dacă-i ataci curajos. Dar nu trebuie să le-ntorci spatele.

— Mă mir că nu te-au spânzurat până acum.

— A fost mare scandal în spatele uşilor închise, recunoscu el pe un ton evocator, pipăindu-şi petlițele. Dar un Vorkosigan nu poate fi făcut să dispară în noapte, nu încă. E adevărat că mi-am făcut duşmani puternici.

— Sunt convinsă.

Povestea aceasta îndrăzneață, spusă fără înflorituri sau justificări, îi suna în ureche ca fiind adevărată, cu toate că n-avea niciun motiv logic pentru care să aibă încredere în el.

— S-a-ntâmplat cumva… ăă… să-i întorci spatele ieri vreunuia dintre duşmanii ăştia?

El îi aruncă o privire scrutătoare.

— E posibil, răspunse cu glas tărăgănat. Sunt totuşi unele probleme cu teoria asta.

— Cum ar fi?

— Sunt încă în viață. N-aş fi crezut că vor risca să înceapă treaba fără s-o mai termine. Fără-ndoială, îi va ispiti ocazia de-a da vina pe voi, betanii, pentru moartea mea.

— Hait! Şi mai ziceam că eu am probleme de conducere tot încercând să fac să lucreze împreună, câteva luni la rând, o grămadă de primadone intelectuale de pe Beta. Doamne, apără-mă de politică.

Vorkosigan zâmbi vag.

— Din câte-am auzit eu despre betani, nici asta nu-i o sarcină uşoară. Nu cred că mi-ar conveni să fac schimb de posturi cu tine. M-ar enerva să-mi fie pus în discuție fiecare ordin.

— Nu discută *fiecare* ordin, spuse ea şi zâmbi cu gura până la urechi, căci remarca lui îi scosese la suprafață o amintire anume. Cu timpul înveți cum să-i îndupleci.

— Unde crezi că se află nava ta acum?

Circumspecția căzu ca o ghilotină peste dispoziția ei amuzată.

— Presupun că asta depinde de locul unde se află nava ta.

Vorkosigan dădu din umeri şi se ridică în picioare, smucind de raniță ca să și-o prindă mai bine de umeri.

— Atunci, poate-ar trebui să aflăm, nu să pierdem timpul.

Îi întinse mâna şi o ajută să se ridice; masca de soldat îi luase din nou în stăpânire trăsăturile feței.

Durã o zi întreagă, nesfârşită, până coborâră panta muntelui impunător şi ajunseră la câmpiile cu țărână roşie. Privite mai de aproape, aveau un relief încâlcit de tăieturi şi canale pe care le săpaseră apele tulburi provenite de la ploile recente şi de aflorismente de roci sedimentare. Surprinseră imagini fugare ale unor grupuri de ierbivore hexapode. Cordelia deduse din precautul lor comportament de turmă că prădătorii lor trebuie să fi pândit prin preajmă.

Vorkosigan ar fi vrut să-şi continue drumul, însă pe Dubauer îl cuprinsese o criză convulsivă lungă şi gravă, în urma căreia rămase apatic şi somnoros. Cordelia insistă până în pânzele albe să se oprească în noaptea aceea. Îşi

făcură tabăra – dacă se poate numi astfel faptul de a te opri din mers şi a te aşeza pe jos – într-un spaţiu liber dintre copaci, la vreo trei sute de metri deasupra câmpiilor. Împărţiră o cină simplă din terci de ovăz şi sos din brânză cu mucegai, într-o tăcere deprimată. Pe când ultimele culori ale unui apus ţipător se scurgeau de pe cer, Vorkosigan mai trosni un tub luminos şi se aşeză pe un bolovan mare şi plat. Cordelia se întinse pe jos şi îl privi pe barrayaran cum făcea de pază, până ce somnul îi uşură durerile de picioare şi de cap.

El o trezi după miezul nopţii. Când se ridică ţeapănă să-şi ia schimbul în primire, parcă toţi muşchii îi ţipau şi-i scârţâiau. De data asta Vorkosigan îi înmână paralizorul.

— N-am văzut nimic prin preajmă, comentă el, dar e ceva pe undeva care face din când în când un zgomot al dracului.

Părea o explicaţie potrivită pentru gestul lui de încredere.

Cordelia verifică starea lui Dubauer, pe urmă îşi luă locul pe bolovan, lăsându-se pe spate şi rămânând cu privirea aţintită la forma proeminentă şi întunecată a muntelui. Undeva acolo sus, Rosemont zăcea în mormântul lui adânc, la adăpost de ciocurile şi burţile mâncătorilor de stârvuri, dar totuşi condamnat la descompunere lentă. Se forţă să-şi adune gândurile rătăcite în noapte şi să se concentreze asupra lui Vorkosigan, care stătea întins, aproape invizibil în uniforma lui de camuflaj, la marginea cercului de lumină albastru-verzuie.

O enigmă în miezul altei enigme, asta era el. În mod evident, făcea parte din aristocraţia războinică barrayarană de şcoală veche, aflată în conflict cu noii birocraţi. Militariştii ambelor tabere întreţineau o alianţă ipocrită, incomodă, care controla deopotrivă politica guvernamentală şi forţele armate, dar în adâncul sufletului rămâneau inamici prin natura lor. Împăratul egaliza în mod subtil delicata balanţă a puterii

dintre ei, dar nu încăpea îndoială că, după moartea vicleanului bătrân, planeta Barrayar era destinată unei perioade de canibalism politic, dacă nu de-a dreptul unui război civil, în caz că succesorul lui nu se dovedea mai puternic decât se preconiza în acel moment. Cordelia şi-ar fi dorit să cunoască mai multe despre încrengătura relațiilor de sânge şi putere de pe Barrayar. Ştia numele familiei imperiale, Vorbarra, deoarece era asociat cu numele planetei, dar mai departe de atât avea doar cunoştințe vagi.

Pipăia absentă micul paralizor şi se tortura singură: acum cine era captivul şi cine păzitorul? Dar i-ar fi aproape imposibil să-l îngrijească pe Dubauer de una singură în sălbăticia asta. Avea nevoie de provizii pentru el și, de vreme ce Vorkosigan avusese grijă să nu-i spună locul exact unde se afla ascunzătoarea lui, avea nevoie de el ca s-o ducă acolo. În afară de asta, îşi dăduse cuvântul de onoare. Faptul că Vorkosigan acceptase automat drept legământ simplul ei cuvânt de onoare arunca lumină asupra unei laturi ciudate a caracterului său; era evident că avea și el același mod de gândire.

În sfârşit, orizontul estic începu să devină cenuşiu, apoi roz-portocaliu, verde şi auriu, repetând în culori pastelate apusul spectaculos din seara precedentă. Vorkosigan se foi, se ridică în capul oaselor şi apoi o ajută pe Cordelia să-l ducă pe Dubauer la pârâu ca să-l spele. Mâncară din nou terci de ovăz şi sos de brânză cu mucegai. De data asta Vorkosigan încercă să le amestece, pentru variație. Din acelaşi motiv, Cordelia încercă să alterneze îmbucăturile. Niciunul dintre ei nu comentă cu voce tare meniul.

* * *

Vorkosigan deschidea drumul, către nord, peste câmpia nisipoasă de culoare cărămizie. Ar fi fost aproape un deşert

de s-ar fi aflat în plin sezon secetos. Acum avea ornamente strălucitoare, vegetație de un verde proaspăt cu galben şi zeci de varietăți de flori sălbatice mărunțele. Dubauer nu părea să le bage în seamă, observă Cordelia cu tristețe.

După vreo trei ore de mers în ritm vioi ajunseră la primul obstacol din acea zi, o vale stâncoasă, cu pereți abrupți, străbătută de un râu iute, cu unda de culoarea cafelei cu lapte. Merseră pe creasta povârnişului, căutând un vad.

— Stânca aia de jos de-acolo s-a mişcat, observă brusc Cordelia.

Vorkosigan îşi scoase luneta de la centură şi cercetă obiectul.

— Ai dreptate.

Vreo şase umflături de culoarea cafelei cu lapte, arătând exact ca nişte pietre pe un pat de nisip din albia puțin adâncă, se dovediră a fi hexapode cu membre scurte şi groase, care se încălzeau în soarele dimineții.

— Par să fie un fel de amfibieni. Mă întreb dacă or fi carnivori, spuse Vorkosigan.

— Mi-aş fi dorit să nu-mi întrerupi aşa curând cercetarea de teren, se plânse Cordelia. Aş fi găsit răspuns la toate întrebările astea. Uite şi alte bule de-astea de săpun… frățioare, n-aş fi crezut că pot să crească atât de mari şi tot să mai poată zbura.

Un stol de aproximativ o duzină de forme radiale, transparente ca paharele de vin şi aproape de un cot în diametru, se apropiară plutind pe deasupra râului ca un şir de baloane pierdute. Câteva dintre ele lunecară în direcția hexapodelor şi aterizară lin pe spinările lor, turtindu-li-se pe grebene ca nişte berete ciudate. Cordelia ceru luneta să le vadă mai bine.

— Ce zici, s-ar putea să fie ca păsările alea de pe Pământ care pigulesc vitele de paraziți? Ah. Nu, cred că nu.

Hexapodele se săltară cu şuierături şi fluierături, cocârjându-se în bucle groase, şi alunecară în apa râului. Făpturile radiale, acum colorate precum paharele pline cu vin de Burgundia, se umflară şi se retraseră în văzduh.

— Baloane-vampiri? întrebă Vorkosigan.

— Aşa s-ar părea.

— Ce creaturi îngrozitoare.

Pe Cordelia aproape o pufni râsul când îi văzu expresia revoltată de pe chip.

— În calitate de carnivor, nu prea poţi să le condamni.

— Să le condamn, nu; să le evit, da.

— La asta îţi ţin isonul.

Merseră mai departe în amonte, trecând pe lângă o cascadă de un cafeniu opac, care bolborosea înspumată. După vreun kilometru şi jumătate ajunseră la punctul în care râul se întâlnea cu doi afluenţi şi se chinuiră să traverseze apele prin locul cel mai puţin adânc pe care îl putură depista. În timp ce traversau al doilea braţ, o piatră se răsuci sub talpa lui Dubauer şi-l făcu să-şi piardă echilibrul, căzând cu un ţipăt nearticulat.

Cordelia, care îl ţinea de braţ, strânse din degete convulsiv şi, vrând-nevrând, căzu în urma lui, alunecând într-o zonă mai adâncă. O năpădi un val de teroare la gândul că Dubauer putea fi măturat de curent undeva unde ea să nu-l mai poată ajunge… hexapodele acelea amfibii, stâncile tăioase… cascada! Fără să ia în seamă apa care-i umplea gura, îl apucă zdravăn cu ambele mâini. Şi iată-i ducându-se amândoi – ba nu.

Ceva o trase cu totul, opunând năvalei apelor o forţă uriaşă. Vorkosigan o apucase de partea din spate a centurii şi îi căra acum pe amândoi, cu forţa şi mişcările unui docher, către zona lipsită de adâncime.

Simțindu-se umilită, dar recunoscătoare, Cordelia se ridică în picioare cu greu şi se grăbi spre Dubauer, care tuşea de zor ceva mai departe pe malul povârnit.

— Mulțumesc, gâfâi ea în direcția lui Vorkosigan.

— Ce, credeai c-o să te las să te îneci? întrebă el ironic, golindu-şi bocancii de apă.

Cordelia ridică din umeri, stânjenită.

— Păi… cel puțin n-ai mai fi întârziat din cauza noastră.

— Hm, făcu el.

Îşi drese glasul, dar nu mai spuse nimic. Găsiră un loc cu pietriş unde să poată şedea, îşi mâncară cerealele şi sosul de salată şi rămaseră o vreme să se usuce înainte de-a porni iar la drum.

Lăsau în urmă kilometru după kilometru, şi totuşi imaginea marelui munte din dreapta lor abia dacă părea să se modifice. La un moment dat, Vorkosigan făcu nişte măsurători doar de el ştiute şi porni să-i conducă mai spre vest, cu muntele în spate şi cu soarele prinzând a se înclina în fața ochilor lor.

Traversară un alt curs de apă. Pe când urcau peste buza văii sale, Cordelia fu cât pe ce să se împiedice de un hexapod cu blană roşie, care zăcea lungit într-o adâncitură, nemişcat, confundându-se perfect cu fundalul. Era o făptură cu constituție delicată, cam cât un câine de mărime medie, care porni să se onduleze peste câmpiile roşii în salturi grațioase.

Cordelia se trezi brusc la realitate.

— Chestia aia e comestibilă!

— Paralizorul, paralizorul! țipă Vorkosigan.

Ea i-l lipi iute de palmă. El se lăsă într-un genunchi, ținti şi doborî creatura dintr-un foc.

— Ah, bună lovitură! țipă Cordelia în extaz.

Vorkosigan rânji la ea peste umăr ca un băiețandru şi dădu fuga după trofeu.

— Ah, murmură ea şocată, sub efectul acelui zâmbet.

Îi luminase fața ca soarele, în acea clipă scurtă. Ah, mai fă aşa o dată, îşi spuse ea; apoi se scutură din visare. Datoria. Vezi-ți de datoria ta.

Porni după el până la locul unde zăcea animalul. Vorkosigan îşi scosese cuțitul şi privea nedumerit, întrebându-se de unde să înceapă. Nu-i putea tăia beregata, fiindcă n-avea gât.

— Creierul se află chiar în spatele ochilor. Poate reuşeşti să-i secționezi măduva dacă intri printre primii doi omoplați, sugeră Cordelia.

— Așa o să fie suficient de rapid, aprobă Vorkosigan.

Şi aşa făcu. Creatura se cutremură, oftă şi muri.

— E prea devreme să facem tabăra, dar aici avem apă şi crăci purtate de râu, din care să facem focul. Asta înseamnă totuşi că mâine avem de făcut mai mulți kilometri, o avertiză el.

Cordelia se uită la carcasă, cu gândul la friptură.

— E-n regulă.

Vorkosigan săltă animalul pe un umăr şi se ridică în picioare.

— Unde-i sublocotenentul tău?

Cordelia privi în jur. Dubauer nu era de zărit nicăieri.

— Ah, doamne! exclamă ea, trăgând aer în piept.

Şi alergă înapoi în locul în care se aflau când Vorkosigan vânase cina. Nici urmă de Dubauer. Se apropie de malul apei.

Dubauer stătea în picioare în mijlocul râului, cu brațele atârnându-i pe lângă corp, privind în sus cu ochi goi, ca în transă. Deasupra feței sale ridicate spre cer plutea în coborâre lină o ființă radială mare şi transparentă.

— Dubauer, nu! țipă Cordelia şi porni împleticindu-se să coboare panta către el.

Vorkosigan o depăşi dintr-un salt şi se întrecură amândoi până la marginea apei. Ființa radială se lăsă pe fața lui

Dubauer şi începu să se dezumfle, iar el îşi azvârli mâinile în sus cu un răcnet.

Vorkosigan ajunse primul. Luă cu mâinile goale făptura pe jumătate flască şi o trase de pe fața lui Dubauer. O duzină de apendice închise la culoare, ca nişte cârcei, care erau încârligate în carnea lui Dubauer se întinseră şi plesniră când creatura fu jupuită de pe prada ei. Vorkosigan o azvârli în nisip şi călcă pe ea, în vreme ce Dubauer cădea grămadă şi se încovriga pe o parte. Cordelia încercă să-i tragă mâinile de pe față. Omul scotea nişte zgomote ciudate, răguşite, şi se scutura din tot trupul. Altă criză, îşi spuse ea – dar atunci îşi dădu seama, şocată, că el plângea.

Îi ținu capul în poala ei, încercând să-i oprească legănarea sălbatică. Micile pete rămase acolo unde cârceii îi penetraseră pielea erau negre în centru şi înconjurate de cercuri de carne roşie care începeau să se umfle alarmant. La colțul ochiului avea una dezgustătoare de-a binelea. Cordelia îi smulse din piele o rămășiță de cârcel şi descoperi că-i ardea degetele ca acidul. După toate aparențele, creatura era acoperită în întregime cu o otravă similară, fiindcă Vorkosigan tocmai îngenunchea lângă râu şi-şi vâra mâna în apă. Cordelia trase repede şi celelalte rămăşițe, apoi îl chemă pe barrayaran deoparte.

— N-ai prin trusă ceva de folos pentru rănile astea?

— Doar antibiotic.

Îi dădu un tub, iar ea îl unse pe Dubauer pe față. Nu era un unguent potrivit pentru arsuri, dar erau nevoiți să se descurce cu atât. Vorkosigan se uită la Dubauer câteva clipe, apoi scoase, cu reticență, o pastilă albă.

— Ăsta-i un analgezic puternic. N-am decât patru. Ar trebui să-l țină toată seara.

Cordelia îi puse pastila pe limbă lui Dubauer, spre fundul gâtului. Era evident că avea gust amar, fiindcă încercă s-o

scuipe, dar ea o prinse şi-l forţă s-o înghită. În câteva minute reuşi să-l scoale în picioare şi să-l ducă la locul de tabără ales de Vorkosigan după ce cercetase cu privirea canalul nisipos.

Între timp, Vorkosigan adunase şi un morman considerabil de lemne pentru foc.

— Cum ai de gând să le aprinzi? se interesă Cordelia.

— Când eram mic a trebuit să învăţ cum se face focul prin frecare, rememoră Vorkosigan. În tabăra de vară a şcolii militare. N-a fost uşor. Mi-a luat o după-amiază întreagă. Dacă stau să mă gândesc bine, nici n-am reuşit să fac vreun foc prin metoda asta. L-am aprins după ce am disecat un comunicator şi-am scos sursa din el.

Îşi scotoci pe la centură şi prin buzunare.

— Instructorul s-a înfuriat. Cred că trebuie să fi fost comunicatorul lui.

— N-ai niciun aprinzător chimic? întrebă Cordelia, făcând un gest cu capul către operaţiunea încă neterminată de inventariere a centurii utilitare.

— Se presupune că dacă vrei căldură poţi să tragi cu arcul de plasmă, spuse el, bătând darabana cu degetele în tocul gol. Am altă idee. Puţin cam drastică, dar cred c-o să aibă efect. Mai bine du-te lângă botanistul tău. O să se lase cu zgomot mare.

Dintr-un şirag prins pe dosul centurii scoase un cartuș de energie pentru un arc de plasmă.

— Aha, spuse Cordelia, îndepărtându-se. Nu exagerezi cu aia? Şi ce-ai de gând să faci cu craterul? O să fie vizibil din aer de la kilometri întregi.

— Vrei să stăm acolo şi să frecăm două beţe unul de celălalt? Cu craterul însă cred c-ar trebui să fac ceva.

Cugetă un moment, apoi o luă la picior peste marginea micii văi. Cordelia se aşeză lângă Dubauer, strângându-l cu braţul de umeri şi ghemuindu-se în aşteptare.

Vorkosigan sări înapoi peste ridicătura de pământ, ateriză şi se rostogoli. În urma lui străfulgeră o lumină alb-albastră orbitoare şi o bubuitură făcu pământul să se cutremure. O coloană lată de fum, praf şi aburi se ridică în aer, iar peste tot în jur începură să răpăie ca ploaia pietricele, bucăţi de ţărână şi fărâme de nisip topit. Vorkosigan dispăru iar dincolo de ridicătură, întorcându-se după puţin timp cu o frumoasă torţă aprinsă.

Cordelia merse să arunce o privire la stricăciunile produse. Vorkosigan plasase cartuşul scurtcircuitat la vreo sută de metri în amonte, la marginea exterioară a unei meandre care făcea apele repezi ale râuşorului să cârmească spre est. În urma exploziei rămăsese un crater spectaculos, căptuşit cu sticlă, de vreo cincisprezece metri lăţime şi cinci metri adâncime, care încă mai fumega. Sub ochii ei, cursul de apă roase marginea craterului şi se revărsă înăuntru în şuvoaie agitate. Într-o oră avea să fie măturat şi transformat într-un mic golf cu aspect natural.

— Nu-i rău, murmură ea aprobator.

Mai târziu, la momentul când focul mistuise ce-avea de mistuit şi se culcase pe un pat de cărbuni, obţinuseră deja cuburi de carne de un roşu întunecat înfipte în beţe, gata de fript.

— Cum o vrei? întrebă Vorkosigan. În sânge sau mediu făcută?

— Cred că-i mai bine să fie pătrunsă ca lumea, sugeră Cordelia. N-am apucat să terminăm cercetarea despre paraziţi.

Vorkosigan se uită la cubul lui cu o privire suspicioasă.

— A, chiar aşa, rosti el cu glas abia auzit.

Gătiră carnea temeinic, apoi se aşezară lângă foc şi începură s-o sfâşie cu o bucurie sălbatică. Până şi Dubauer reuşi să înghită câteva bucăţele. Avea iz de vânat şi era tare,

pe dinafară era arsă şi lăsa în gură un gust amărui, dar nimeni nu propuse pe post de garnitură terci de ovăz sau sos din brânză cu mucegai.

Cordelia se simţea înduioşată. Salopeta lui Vorkosigan era împuţită, umedă şi stropită cu sânge uscat de la operaţiunea de hăcuire a cinei, cum era şi a ei de fapt. Avea o barbă de trei zile, grăsimea de la carnea hexapodului îi lucea pe faţă în lumina focului şi, pe lângă toate astea, duhnea a sudoare uscată. Cu excepţia bărbii, Cordelia suspecta că nici ea nu arăta mai bine, iar de mirosit mai bine ştia că nu era cazul. Descoperi cu nelinişte că-i stătea mintea la trupul lui, musculos, solid, pe de-a-ntregul masculin, stârnindu-i simţiri pe care credea că şi le înăbuşise. Mai bine să se gândească la altceva…

— De la astronaut la omul cavernelor în trei zile, medită ea cu glas tare. Oare de ce ne imaginăm că civilizaţia noastră stă în noi înşine, când de fapt stă în obiectele noastre?

Zâmbind strâmb, Vorkosigan aruncă o privire la Dubauer, cel atât de atent îngrijit.

— Pari capabilă să-ţi porţi civilizaţia în tine.

Cordelia roşi jenată, bucurându-se de camuflajul oferit de lumina focului.

— Îşi face fiecare datoria lui.

— Unii găsesc că datoria lor e mai elastică. Dacă nu cumva… erai îndrăgostită de el?

— De Dubauer? Cerule, nici gând! Nu mă dau eu la bebeluşi. Dar era un puşti de treabă. Mi-ar plăcea să-l duc înapoi acasă, la familia lui.

— Tu ai familie?

— Sigur că da. Mamă şi frate, acasă, pe Colonia Beta. Tata era şi el la Observaţii.

— A fost printre cei care nu s-au mai întors niciodată?

— Nu, a murit într-un accident pe aerodromul navetelor, la nici zece kilometri de casă. Fusese în permisie şi tocmai se întorcea la datorie.

— Condoleanțe.

— Eh, asta s-a petrecut cu mulți ani în urmă.

Ce zici de el, începe să intre în intimități, ai? îşi spuse ea. Dar mai bine aşa decât să fie nevoită să pareze un interogatoriu de tip militar. Spera din tot sufletul că n-avea să apară în discuție vreun subiect ca, de pildă, cel mai modern echipament betan.

— Dar tu? Ai familie?

Şi îi trecu prin minte că ăsta era un fel politicos de a-l întreba: *Eşti însurat*?

— Tata mai trăieşte. E contele Vorkosigan. Mama era pe jumătate betană, să ştii, încercă el, ezitant.

Cordelia hotărî că dacă Vorkosigan cel plin de severitate milităroasă era teribil, acest Vorkosigan care încerca să se facă plăcut era cu adevărat înspăimântător. Dar curiozitatea îi copleşi impulsul de a întrerupe brusc conversația.

— Ăsta nu-i lucru obişnuit. Cum de s-a-ntâmplat?

— Bunicul meu din partea mamei era prințul Xav Vorbarra, diplomatul. O vreme, în tinerețe, a deținut postul de ambasador pe Colonia Beta, asta înainte de Primul Război Cetagandan. Cred că bunica era membră în Biroul vostru pentru Comerț Interstelar.

— Ai cunoscut-o bine?

— După ce mama… a murit, iar războiul civil al lui Yuri Vorbarra a luat sfârşit, mi-am petrecut câteva vacanțe şcolare acasă la prinț, în capitală. Era totuşi în conflict cu tata, şi înainte, şi după războiul acela, fiindcă făceau parte din partide politice diferite. Xav a fost la vremea lui o personalitate în rândurile progresiştilor, pe când tata, bineînțeles,

a făcut – face – parte din ultima linie de rezistență a vechii aristocrații militare.

— Bunica ta a fost fericită pe Barrayar?

Cordelia estimă că pentru Vorkosigan vremea şcolii fusese cu vreo treizeci de ani în urmă.

— Nu cred că s-a adaptat vreodată pe deplin la societatea noastră. Şi, desigur, războiul lui Yuri…

Îşi lăsă o vreme fraza în suspensie, apoi începu iar să vorbească.

— Străinii – mai ales voi, betanii – au o imagine ciudată despre Barrayar ca despre un fel de monolit, dar noi suntem o societate fundamental divizată. Guvernul meu se confruntă mereu cu tendințe de-astea centrifuge.

Vorkosigan se aplecă şi mai aruncă o bucată de lemn pe foc. Scânteile se înălțară în cascadă ca un şuvoi de mici stele portocalii curgând către casa din cer. Cordelia simți un dor nebun să zboare şi ea departe împreună cu ele.

— Tu cărui partid îi eşti loial? îl întrebă, sperând să păstreze conversația pe un plan personal mai puțin tulburător. Eşti de aceeaşi parte cu tatăl tău?

— Cât o trăi. Mereu mi-am dorit să fiu soldat şi am evitat toate partidele. Am o aversiune față de viața politică; a abătut moartea asupra familiei mele. Dar era cazul de multă vreme să se ocupe cineva de birocrații ăia blestemați şi de spionii lor de casă. Ăştia-şi imaginează că ei reprezintă valul viitorului, dar nu-s decât apă de canal care se scurge la vale.

— Dacă şi acasă îți exprimi opiniile astea aşa de viguros, nu-i de mirare că grupările politice umblă după tine să te găbjească.

Împunse focul cu un băț, eliberând alte scântei să-şi înceapă călătoria.

Dubauer, sedat de analgezic, adormi în scurtă vreme, dar Cordelia rămase trează în culcuşul ei, rememorând incomoda conversaţie. Şi totuşi, ce-i păsa ei dacă barrayaranul acesta alegea să-şi vâre singur gâtul în laţ? Ea n-avea niciun motiv să se implice. Absolut niciunul. Cu siguranţă că nu. Chiar dacă forma mâinilor lui pătrăţoase şi puternice era întruparea unui vis de putere…

Târziu în noapte, tresări din somn. Dar nu era decât focul înteţindu-se când Vorkosigan îi adăugase un braţ de lemne neobişnuit de mare. Cordelia se ridică în capul oaselor, iar el se apropie de ea.

— Mă bucur că eşti trează. Am nevoie de tine.

Şi îi lipi de palmă cuţitul lui militar.

— Carcasa aia pare să fi atras ceva. Mă duc s-o arunc în râu. Vrei să-mi ţii o torţă?

— Sigur.

Se întinse, se ridică în picioare şi alese un tăciune potrivit. Porni după el către cursul de apă, frecându-se la ochi. Incandescenţa portocalie pâlpâia, dând naştere unor umbre adânci şi săltăreţe, care erau aproape şi mai greu de văzut în acea lumină modestă răspândită de stele. Când ajunseră la marginea apei, Cordelia prinse cu coada ochiului o mişcare şi auzi un zgomot repezit printre pietre, însoţit de un sâsâit care-i era familiar.

— Ăă… E un grup de hoitari din ăia chiar aici la stânga, în susul apei.

— Aşa-i.

Vorkosigan azvârli resturile cinei în mijlocul râului, unde dispărură cu un gâlgâit slab. Se mai auzi şi un pleoscăit, unul puternic, nu un ecou. Aha! îşi spuse Cordelia. Văd că şi tu tresari, barrayaranule. Dar ceea ce pleoscăise, orice-o fi fost, nu se mai arătă la suprafaţă, iar undele circulare se

pierdură în curentul apei. Apoi se auziră alte sâsâituri, urmate de un țipăt asurzitor, din aval. Vorkosigan își scoase paralizorul.

— E un cârd întreg acolo, comentă Cordelia, tensionată.

Se proptiră spate în spate, încercând să străpungă cu privirea bezna din jur. Vorkosigan își sprijini paralizorul de-a curmezișul încheieturii, ochi cu atenție și trase. Arma scoase un zumzăit ușor și una dintre umbrele întunecate se prăvăli la pământ. Camarazii săi o adulmecară curioși și veniră mai aproape.

— Aș fi vrut ca arma aia a ta să trosnească mai puternic, spuse el.

Ochi din nou și mai doborî două făpturi, fără vreun efect asupra celor rămași. Își drese vocea.

— Știi ce, paralizorul tău mai are puțin și se descarcă de tot.

— Nu mai ține cât să-i turtești și pe ăilalți, nu?

— Nu.

Unul dintre hoitari, mai îndrăzneț decât restul, se năpusti înainte. Vorkosigan îl întâmpină cu un răcnet, repezindu-se și el. Creatura se retrase pe moment. Neamul hoitarilor care cutreierau câmpiile era ceva mai mare la trup decât verii săi munteni și, dacă era posibil așa ceva, era și mai urât. După cum se vedea, călătorea și în grupuri mai mari. Cercul fiarelor se strânse și mai mult când încercară să se retragă spre buza văii.

— Ah, la dracu', spuse Vorkosigan. Ajunge.

O duzină de sfere tăcute, fantomatice se apropiau plutind de deasupra.

— Ce fel împuțit de-a muri. Ei, hai să luăm cu noi cât mai mulți cu putință.

Îi aruncă o privire Cordeliei, păru că avea de gând să mai spună ceva, dar se mulțumi să clatine din cap și să se pregătească pentru invazie.

Cu inima hurducându-i-se în piept, Cordelia ridică privirea către ființele radiale care coborau şi se pomeni iluminată de o idee uimitor de isteață.

— Ah, nu, spuse ea cu respirația tăiată. Asta nu-i ultima picătură. E flota de-acasă care vine să ne salveze. Hai, frumuşeilor, îi ispiti ea. Hai la mama.

— Ai luat-o razna? o întrebă Vorkosigan.

— Voiai trosnet? Îți dau eu trosnet. Ce crezi că le ține pe astea în aer?

— Nu m-am gândit până acum. Dar sigur că n-ar avea ce să fie decât…

— Hidrogenul! Pun rămăşag pe orice că drăguțele astea de truse de chimie conțin apă electrolizată. Ai observat că se tot țin pe lângă râuri şi pâraie? Ce-aş fi vrut să am nişte mănuşi.

— Dă-mi voie.

În întunericul vârstat cu dâre de foc, întrezări dinții lui sclipind într-un rânjet. Vorkosigan îşi luă avânt şi sări, apucând o radială de cârceii ei maronii şi spiralați. Ținând torța ca pe o floretă, Cordelia o repezi spre făptură. Săriră scântei când o împunse a doua oară, apoi încă o dată.

Ființa radială explodă într-o orbitoare minge de foc care îi pârli uşor sprâncenele Cordeliei, însoțită de un enorm vuiet de bas şi de o duhoare nemaipomenită. Imagini consecutive portocalii şi verzi îi dansară Cordeliei pe retină. Repetă şmecheria cu următoarea creatură trasă în jos de Vorkosigan. Blana unuia dintre necrofagi se aprinse, determinând o retragere generală cu țipete stridente şi sâsâieli. Cordelia împunse iar o ființă radială de deasupra lor, iar aceasta explodă cu o străfulgerare care ilumină totul în jur, valea râului şi spinările cocoşate ale cetei de necrofagi puse pe fugă.

Vorkosigan o bătea de zor cu palmele pe spinare; abia când îi ajunse mirosul la nas înțelese că-şi dăduse foc la păr. I-l stinse el. Celelalte radiale se înălțară în văzduh şi porniră spre alte zări, cu excepția celei pe care o prinsese Vorkosigan şi o țintuise călcând-o pe cârcei.

— Ha! exclamă Cordelia, dansând triumfal în jurul lui şi chicotind prosteşte sub imperiul valului de adrenalină; apoi trase aer în piept cu nesaț. Ți-a trecut mâna? îl întrebă.

— E puțin arsă, recunoscu el.

Îşi scoase cămaşa şi legă cu ea fedeleş ființa radială. Pulsa şi puțea.

— S-ar putea s-avem nevoie de ea mai târziu.

Îşi clăti rapid mâna în râu şi se întoarseră amândoi în fugă la locul de tabără. Dubauer era lungit la locul lui, netulburat, deşi câteva minute mai târziu un hoitar rătăcit se arătă la marginea cercului de lumină din jurul focului, adulmecând şi sâsâind. Vorkosigan îl puse pe fugă cu torța, cuțitul şi un şir de blesteme – şoptite, ca nu cumva să-l trezească pe sublocotenent.

— Pentru restul călătoriei, cred c-ar fi mai bine să ne mâncăm doar rațiile, spuse el când se întoarse.

Cordelia încuviință dând din cap cu toată convingerea.

* * *

Îi trezi pe bărbați la prima geană cenuşie de lumină a zorilor, împărtăşind acum nerăbdarea lui Vorkosigan de a ajunge la loc sigur, în ascunzătoare, cât mai curând posibil. Ființa radială ținută captivă în cămaşa lui Vorkosigan murise şi se dezumflase în timpul nopții, transformându-se într-o masă amorfă oribilă, rece ca gheața. În consecință, Vorkosigan pierdu câteva minute curățându-şi cămaşa în râu, dar putoarea şi petele rămase îl făceau lider incontestabil în

concursul de ținute mizerabile la care avea Cordelia senzația că participă cu toții. Mâncară în grabă același terci de ovăz cu sos de brânză cu mucegai, anoste, dar lipsite de riscuri, şi îşi văzură de drum mai departe în timp ce soarele se ridica pe cer, grăbindu-le umbrele prelungi înaintea lor, peste şesurile ruginii, acoperite cu flori.

În preajma popasului de prânz, Vorkosigan luă o pauză şi dispăru în spatele unui tufiş să-şi facă nevoile. În câteva minute porni să curgă de acolo un şir de blesteme, apoi însuşi cel care le profera ieși la iveală țopăind de pe un picior pe altul şi scuturându-şi cracii pantalonilor. Cordelia îi adresă din priviri o întrebare nevinovată.

— Ştii conurile alea de nisip galben-deschis pe care le-am văzut? spuse Vorkosigan, desfăcându-şi cataramele de la pantaloni.

— Da…

— Să nu stai pe vreunul din ăla când te pişi.

Cordelia nu izbuti să-şi înăbuşe un chicotit.

— Peste ce-ai dat? Sau, mai bine zis, ce-a dat peste tine?

Vorkosigan îşi întoarse pantalonii pe dos şi începu să culeagă micile creaturi rotunde şi albe care fugeau printre cute cu picioruşele lor ca nişte cili. Cordelia luă una în palmă s-o privească mai de aproape. Era tot un soi de creatură radială, o formă subterană de data asta.

— Îu!

Şi o aruncă imediat.

— Este că înțeapă? mârâi Vorkosigan.

Cordelia simți cum o gâdilă pe dinăuntru un hohot de râs. Dar evită să-l scape de sub control, observând în înfățişarea lui un detaliu nou, numai bun să-i alunge râsul.

— Hei, zgârietura aia n-arată prea bine, este?

Urma ghearei de hoitar cu care se alesese Vorkosigan pe piciorul drept în noaptea în care îl îngropaseră pe Rosemont

era umflată şi albăstruie, cu nişte dungi roşii urâte crescând de la ea până la genunchi.

— E-n regulă, spuse el pe un ton categoric, începând să-şi îmbrace pantalonii curățați de gângăniile radiale.

— Ba n-arată în regulă. Lasă-mă să mă uit.

— Aici n-ai ce-i face, protestă el, dar se supuse unei examinări scurte. Satisfăcută? o întrebă sarcastic, apoi termină cu îmbrăcatul.

— Aş fi vrut ca oamenii tăi din laborator să fi fost puțintel mai meticuloşi când au născocit alifia aia, spuse ea dând din umeri. Dar ai dreptate. Acum nu se poate face nimic.

Îşi târâră picioarele mai departe. Cordelia îl supraveghea acum mai îndeaproape. Erau momente când el începea să-şi cruțe piciorul, apoi observa privirea ei cercetătoare şi mărşăluia mai departe cu paşi încă şi mai hotărâți. Dar pe la sfârşitul zilei îşi abandonase subterfugiile şi şchiopăta de-a binelea. În ciuda acestui fapt, continuă să-i conducă în timp ce se însera, sub lumina amurgului şi prin întunericul tot mai dens, până ce din muntele în formă de pâlnie către care cotiseră nu mai rămase decât o masă neagră la orizont. În cele din urmă, împleticindu-se prin beznă, renunță şi hotărî că era timpul pentru un popas. Cordelia se bucură, fiindcă Dubauer, care se sprijinea de ea din ce în ce mai moleşit, era tot mai greu şi trăgea să se întindă pe jos. Se culcară chiar în locul unde se opriseră, pe solul nisipos și roșu. Vorkosigan trosni un tub de lumină şi făcu de pază primul, ca de obicei, iar Cordelia se întinse în țărână şi rămase urmărind cu privirea vârtelnița stelelor de neatins de deasupra lor.

Vorkosigan ceruse să fie trezit înainte de răsărit, dar ea îl lăsă să doarmă până se făcu lumină de-a binelea. Nu-i plăcea cum arăta, nu-i plăcea alternanța de paloare şi roşeață de pe chipul lui şi nici respirația lui rapidă şi superficială.

— Nu crezi c-ar fi mai bine să iei un sedativ de-al tău? îl întrebă la trezire, văzându-l că abia dacă părea capabil să-şi lase greutatea pe piciorul drept, acum cu mult mai umflat decât în ziua precedentă.

— Încă nu. Trebuie să mai păstrez şi pentru sfârşit.

În loc de pastilă, îşi ciopli un baston dintr-un băţ lung şi astfel îşi începură toţi trei corvoada zilei, mergând încotro le indicau propriile umbre.

— Cât mai e până ajungem? întrebă Cordelia.

— Estimez o zi, o zi şi jumătate, depinde în ce ritm reuşim să ne mişcăm, răspunse el şi făcu o grimasă. Nu-ţi face griji. N-o să fie nevoie să mă cari în spate. Mă număr printre cei mai în formă inşi din unitatea mea.

Şchiopătă mai departe.

— Cei de peste patruzeci de ani.

— Câţi bărbaţi de peste patruzeci de ani sunt în unitatea ta?

— Patru.

Cordelia râse zgomotos.

— În orice caz, dacă e să devină necesar, am în trusa medicală un stimulent care-i în stare să reanimeze şi-un cadavru. Dar vreau să-l păstrez şi pe ăla pentru final.

— Ce fel de necazuri anticipezi?

— Totul depinde de ăla care-o să-mi răspundă la apel. Ştiu că Radnov, ofiţerul politic care e superiorul meu, are cel puţin doi agenţi în sectorul meu de comunicaţii.

Îşi ţuguie buzele, măsurând-o din nou cu privirea.

— Vezi tu, nu cred c-a fost o rebeliune generală. Cred c-a fost o tentativă de asasinat nepremeditată din partea lui Radnov şi-a altor câtorva. Folosindu-se de voi, betanii, s-au gândit c-ar putea scăpa de mine fără să fie ei implicaţi. Dacă am dreptate, toţi cei de pe navă îşi închipuie că sunt mort. Toţi în afară de unul.

— Cine anume?

— Cât aş vrea să ştiu. Cel care m-a lovit în cap şi m-a ascuns în ferigi în loc să-mi taie beregata şi să-mi dea brânci în prima groapă. Se pare că locotenentul Radnov are un concurent anonim în grupul lui. Şi totuşi – dacă acest concurent îmi era fidel mie, n-ar fi avut altceva de făcut decât să-i spună lui Gottyan, secundul meu, care ar fi trimis deja o patrulă loială să mă ia de aici. Acuma, cine din unitatea mea are o gândire atât de confuză încât să trădeze ambele părți în acelaşi timp? Sau îmi scapă mie ceva?

— Poate încă mai sunt toți pe urmele navei mele, sugeră Cordelia.

— Unde-i nava ta?

La momentul ăsta, onestitatea ar trebui să fie deja o presupunere de bun-simț, calculă Cordelia.

— Departe, spre Colonia Beta.

— Dacă n-au fost capturați.

— Nu. Erau în afara razei voastre de acțiune când am vorbit cu ei. N-or fi ei înarmați, dar sunt în stare să-i dea ocol crucişătorului vostru de trei ori până să vă dezmeticiți.

— Hm. Mă rog, e posibil.

Nu pare surprins, observă Cordelia. Pariez că rapoartele lui secrete despre tehnica noastră le-ar da spasme la colon oamenilor noştri de la contraspionaj.

— Cât au de gând să mențină urmărirea?

— Asta depinde de Gottyan. Dacă el consideră că nu-i chip să-i prindă, o să se întoarcă la stația de bază. Dacă o să considere că e în stare, probabil o să depună toate eforturile.

— De ce?

El îi aruncă o privire piezişă.

— Nu pot discuta asta.

— Nu văd de ce nu. Şi-aşa n-ajung nicăieri altundeva decât într-o puşcărie barrayarană, o vreme. Ciudat cum se

schimbă standardele. După așa o călătorie, acolo o să-mi pară culmea luxului.

— O să încerc să am grijă să nu se ajungă la asta, zâmbi el.

Ochii lui o tulburau, şi zâmbetul. Cu concizia lui aspră se putea descurca, putea să-i opună propria ei frivolitate, apărându-se cu ea ca un scrimer cu floreta. În fața bunătății lui era ca şi cum s-ar fi avântat cu floreta în mare, loviturile i se înmuiau şi îşi pierdeau toată hotărârea. Tresări și îi pieri zâmbetul, iar el se pleoşti, apoi deveni din nou reținut şi serios.

Capitolul trei

Merseră o vreme în tăcere, după micul dejun. Vorkosigan vorbi primul. Părea că febra îl făcea mai puțin taciturn decât la început.

— Ține-mă de vorbă. O să-mi ia gândul de la problema asta cu piciorul.

— Despre ce?

— Despre orice.

Ea chibzui o vreme, fără a se opri din mers.

— După părerea ta, o navă de război se comandă foarte diferit de un vas oarecare?

Răspunsul veni după un timp de gândire.

— Nu nava e diferită. Oamenii sunt altfel. Şefia e, mai presus de orice, o putere care depăşeşte imaginația, iar asta se vede în luptă mai mult decât în oricare altă situație. De unul singur, până şi cel mai curajos om e doar un țicnit înarmat. Adevărata forță stă în capacitatea de a-i convinge pe ceilalți să-ți facă munca. Nu ți se pare un adevăr valabil până şi în flotele Coloniei Beta?

Cordelia zâmbi.

— Ba chiar şi mai şi. Dacă aş ajunge vreodată să-mi exercit puterea cu forța ar însemna că am pierdut-o deja. Prefer să abordez lucrurile mai delicat. Aşa am un avantaj, fiindcă mi-am dat seama că pot întotdeauna să-mi țin firea, sau orice-o fi nevoie să fac, mai mult timp decât celălalt.

Aruncă o privire în jur, la deșertul primăvăratic.

— Părerea mea e că civilizația a fost inventată spre binele femeilor, în orice caz al mamelor. Nu-mi pot imagina cum reuşeau strămoaşele mele trăitoare în caverne să-şi îngrijească familiile în asemenea condiții primitive.

— Bănuiesc că munceau împreună, în grupuri, spuse Vorkosigan. Aş paria că te-ai fi descurcat, dacă te năşteai în vremurile alea. Când vine vorba de mame de războinici, priceperea ta e la mare căutare.

Cordelia se întrebă dacă nu cumva Vorkosigan o lua peste picior. Fiindcă oricum părea să aibă o înclinație către umorul sec.

— Scuteşte-mă! Să-ți dedici viața fiilor tăi timp de optsprezece sau douăzeci de ani şi pe urmă să vină guvernul să ți-i ia şi să-i pună să-şi irosească viețile făcând curățenie după tot felul de eșecuri politice – nu, mulțumesc.

— Niciodată nu mi-am pus problema în felul ăsta, recunoscu Vorkosigan.

O vreme rămase tăcut; se mai auzea doar pocnetul înfundat al bastonului său.

— Dar dacă s-ar oferi voluntari? Neamul tău n-are noțiunea de datorie?

— *Noblesse oblige*?

Dar era rândul ei să rămână tăcută, uşor jenată.

— Bănuiesc că dacă s-ar oferi ei ar fi altceva. În orice caz, eu una n-am copii, aşa că, din fericire, nu va trebui să fac față unor asemenea decizii.

— Şi te bucuri sau îți pare rău?

— Că n-am copii?

Aruncă o privire scurtă spre chipul lui. Nu părea conştient de faptul că nimerise în plin un punct dureros.

— Cred că pur şi simplu n-a fost să fie.

Firul discuției li se întrerupse când începură să traverseze o fâşie de teren arid şi bolovănos, care se fisura brusc

la tot pasul. Traversarea necesită şi câteva cățărări complicate, astfel încât corvoada tras-împinsului lui Dubauer până la loc sigur îi acapară Cordeliei toată atenția. Departe, la capătul fâşiei, se opriră cu toții să-şi tragă sufletul, fără a mai fi nevoie să discute despre necesitatea de a face popas, şi se sprijiniră epuizați de o stâncă. Vorkosigan îşi suflecă un crac al pantalonilor şi îşi slăbi chingile bocancului ca să arunce o privire la rana supurândă care amenința să-l tot încetinească şi în cele din urmă să-l oprească de tot din drum.

— Pari destul de pricepută ca infirmieră. Crezi c-ar ajuta la ceva s-o deschid şi s-o drenez?

— Nu ştiu. Mi-ar fi teamă că dacă o zgândărim o să se facă şi mai urâtă.

Cordelia deduse că rana începuse să-l chinuiască rău de tot dacă adusese vorba despre ea, lucru confirmat când el luă o jumătate de analgezic din prețioasa şi limitata lui rezervă.

Porniră mai departe în marş forțat, iar Vorkosigan se puse iar pe vorbit. Îi povesti câteva anecdote cu iz sardonic din zilele sale de cadet şi i-l descrise pe tatăl său, care fusese la vremea lui general, comandant de forțe terestre, contemporan şi prieten cu bătrânul viclean care era acum împărat. Cordelia întrezări o schiță ştearsă şi îndepărtată a unui tată glacial, pe care tânărul fiu nu putea niciodată să-l mulțumească pe deplin, oricât s-ar fi străduit, dar cu care împărtăşea o legătură de loialitate fundamentală. La rândul ei, îşi descrise mama, o femeie cu capul pe umeri, profesionistă într-ale medicinei, care nu se lăsa pensionată cu una, cu două şi care tocmai îşi achiziționase permisul pentru cel de-al doilea copil.

— Ți-o aminteşti bine pe mama ta? îl întrebă ea la un moment dat. Înțeleg că a murit când erai destul de tânăr. Accident, ca în cazul tatei?

— Nici vorbă de accident. Politica, răspunse el şi chipul îi deveni sobru şi distant. N-ai auzit de masacrul ordonat de Yuri Vorbarra?

— Ei, nu ştiu prea multe despre Barrayar.

— Aha. Păi, împăratul Yuri, în ultimele sale zile de nebunie, a devenit paranoic în privința relațiilor sale. Până la urmă, profeția a ajuns să se autoîmplinească. Şi-a trimis detaşamentele morții, pe toate într-o singură noapte. Cel trimis după prințul Xav n-a apucat să treacă de lacheii lui. Şi, din nu se ştie ce motiv, n-a trimis pe nimeni după tata, probabil pentru că el nu se număra printre descendenții împăratului Dorca Vorbarra. Nu-mi pot imagina ce-o fi fost în mintea lui Yuri de-a omorât-o pe mama şi l-a lăsat pe tata în viață. Asta a fost când tata şi-a aruncat trupele în luptă în sprijinul lui Ezar Vorbarra, în războiul civil care a urmat.

— Ah.

Cordelia îşi simțea gâtul uscat şi cleios în după-amiaza aceea prăfoasă. Întrebările ei treziseră în el o răceală aspră, care o făcea dintr-odată să i se pară că pelicula de sudoare de pe fruntea lui era condens.

— Îmi tot stă pe creier… Vorbeai mai devreme despre lucrurile ciudate pe care le fac oamenii în momente de panică şi mi-am adus aminte. Nu m-am mai gândit la asta de ani întregi. Când au bătut în uşă oamenii lui Yuri…

— Dumnezeule, tu nu erai *de față*?

— O, ba da. Eram şi eu pe listă, desigur. Fiecărui asasin i s-a încredințat o țintă anume. Cel care a primit misiunea să meargă la mama… am apucat cuțitul, un cuțit de masă, de lângă farfuria mea, şi l-am lovit cu el. Dar chiar în fața mea, pe masă, mai era şi un cuțit de tăiat carnea. Pe ăla să-l fi luat… Aşa, puteam la fel de bine să-l lovesc cu o lingură, că tot aia era. M-a luat pe sus şi m-a aruncat prin toată camera…

— Câți ani aveai?

— Unsprezece. Pirpiriu pentru vârsta mea. Mereu am fost pirpiriu față de vârsta pe care o aveam. Pe ea a încolțit-o la peretele din capăt. A tras cu…

Îşi prinse cu dinții buza de jos şi o muşcă, mai să-şi dea sângele.

— Ciudat câte detalii îți revin în minte când povesteşti despre ceva. Credeam c-am uitat mai mult.

Îi privi fața albă şi deodată îl năpădiră remuşcările.

— Te-am necăjit cu trăncăneala mea. Îmi pare rău. Toate astea s-au petrecut cu foarte mult timp în urmă. Nu ştiu de ce vorbesc atât de mult.

Ştiu eu, îşi spuse Cordelia. Era palidă şi nu mai transpira, în pofida arşiței. Aproape fără să conştientizeze, Vorkosigan îşi încheie partea de sus a cămăşii. Îi e frig, îşi spuse ea; îi creşte febra. Cât de mult? Plus efectul acelor pilule, oricare o fi el. Situația asta ar putea deveni de speriat.

Un impuls obscur o făcu să răspundă:

— Ba ştiu ce vrei să spui, că discuția readuce totul în memorie. Întâi era naveta care urca pe cer, cu forma ei de glonț, obişnuită, şi fratele meu făcându-i cu mâna, ceea ce era o prostie, fiindcă era imposibil să ne vadă – şi pe urmă era pata aia de lumină care traversa tot cerul, ca un al doilea soare, şi o ploaie de foc. Și sentimentul ăla *tâmpit* de înțelegere absolută. Aştepți să se domolească şocul şi să simți uşurare – dar nu se mai întâmplă. Apoi nimic în fața ochilor. Nu beznă, ci o strălucire argintiu-violetă, zile în şir după aceea. Aproape că uitasem despre orbire, până adineauri.

El o privi lung.

— Exact asta… asta mă pregăteam să spun, că i-a tras cu o grenadă sonică în abdomen. După aceea n-am mai fost în stare să aud nimic, multă vreme. Ca şi cum tot sunetul

din lume depăşise scala recepției umane. Zgomot absolut, mai lipsit de sens decât liniştea.

— Da…

Ce bizar că el ştie exact ce-am simțit – o zice totuşi mai bine decât mine…

— Presupun că hotărârea mea de a ajunge soldat mi se trage din ziua aceea. La treaba adevărată mă refer, nu la parade şi la uniforme şi la fascinație, ci la logistică, la avantajul ofensivei, la viteză şi surpriză – la putere. Un ticălos mai bine pregătit, mai puternic, mai rezistent, mai rapid, mai al naibii decât oricare dintre cei care au intrat pe uşa aceea. Prima mea experiență de luptă. Nu tocmai reuşită.

Tremura deja. Dar, la urma urmei, şi ea tremura. Merseră mai departe, iar ea căută să schimbe subiectul.

— Eu n-am participat niciodată la lupte. Cum e?

El rămase o vreme tăcut şi gânditor. Iar mă cântăreşte, îşi spuse Cordelia. Și iar asudă; probabil că febra a atins punctul culminant, pentru moment, slavă cerului.

— De la distanță, în spațiu, există iluzia unei confruntări curate şi glorioase. Aproape abstracte. Ar putea fi o simulare sau un joc. Realitatea nu dă buzna decât dacă nava ta e lovită.

Privi îndelung pământul din fața lui, ca şi când şi-ar fi ales cărarea, numai că solul era foarte neted aici.

— Crima – crima e altceva. La Komarr, în ziua aia când l-am omorât pe ofițerul meu politic… eram mai furios în ziua aia decât atunci când… decât altă dată. Dar de aproape, simțind cum se scurge viața sub mâinile tale, văzând stârvul acela sec, neocupat, îți vezi propria moarte pe fața victimei tale. Și totuşi el îmi trădase onoarea.

— Asta nu prea cred c-am înțeles-o.

— Da. Pe tine mânia pare să te facă mai puternică, nu mai slabă, ca pe mine. Mi-aş dori să înțeleg cum reuşeşti.

Încă unul dintre complimentele lui bizare, imposibil de gestionat. Cordelia tăcu, privind în jos la picioare, la muntele din față, la cer, la orice, numai la chipul lui indescifrabil nu. Astfel că ea observă prima siajul de vapori strălucind în soarele care se mişca spre vest.

— Hei, acolo sus nu ți se pare c-ar fi o navetă?

— Ba, chiar aşa. Hai la umbră sub tufişul ăla mare, să ne uităm de-acolo, o îndrumă Vorkosigan.

— Nu vrei să-ncerci să le atragi atenția?

— Nu, spuse el, ridicând o mână cu palma în sus ca răspuns la privirea ei întrebătoare. Prietenii mei cei mai buni şi duşmanii mei cei mai aprigi poartă cu toții aceeaşi uniformă. Aş prefera să-mi fac cunoscută prezența în cel mai selectiv mod posibil.

Auzeau deja urletul îndepărtat al motoarelor în timp ce naveta dispărea în spatele muntelui împădurit, verde-cenuşiu, de la apus.

— Par să se îndrepte spre ascunzătoare, comentă Vorkosigan. Asta complică lucrurile, adăugă el, strângând din buze. Mă întreb ce-or face acolo în spate. Oare Gottyan o fi găsit ordinele sigilate?

— Sunt convinsă c-a moştenit toate ordinele tale.

— Da, dar nu-mi țineam dosarele în locul standard, că nu voiam să-mi fac cunoscute afacerile în fața Consiliului de miniştri. Nu cred c-ar putea Korabik Gottyan să găsească ce i-a scăpat lui Radnov. Radnov e un spion isteț.

— Radnov e cumva un ins înalt, lat în umeri, cu fața ca o lamă de topor?

— Nu, ăsta pare-a fi sergentul Bothari. Unde l-ai văzut?

— El a tras în Dubauer, în pădurea de lângă râpă.

— Ah, chiar aşa?

Lui Vorkosigan i se aprinseră luminițe în ochi; zâmbi cu un aer feroce.

— Multe se clarifică acum.

— Nu şi pentru mine, îl împunse Cordelia.

— Sergentul Bothari e un om foarte ciudat. Luna trecută a trebuit să-l disciplinez destul de sever.

— Suficient de sever cât să-l transformi în candidat pentru conspirația lui Radnov?

— Aş paria că aşa a gândit Radnov. Nu sunt sigur că pot să te fac să înțelegi cum stă treaba cu Bothari. Nimeni altcineva nu pare să înțeleagă. E extraordinar ca luptător de teren. De asemenea, mă urăşte de moarte, cum ați spune voi, betanii. Îi face plăcere să mă urască de moarte. Într-un fel, pare un lucru necesar pentru egoul lui.

— Te-ar împuşca în spate?

— Niciodată. Să mă lovească în față, da. De fapt, de-aia a şi fost disciplinat ultima dată, fiindcă m-a pocnit, preciză Vorkosigan, frecându-şi gânditor falca. Dar n-ar fi absolut nicio primejdie să-l înarmezi până-n dinți şi să-l trimiți la luptă în spatele meu.

— Pare complet țicnit.

— Ciudat, au mai zis asta şi alții. Mie-mi place de el.

— Și ne mai acuzați pe noi, betanii, că facem circ.

Vorkosigan ridică din umeri, amuzat.

— Mă rog, mie îmi e de folos să lucrez cu cineva care nu-şi ține pumnii în frâu. Faptul c-am supraviețuit după antrenamentul de luptă corp la corp cu Bothari îmi dă un avantaj real. Oricum însă, prefer ca faza asta a relației noastre să se limiteze la ringul de antrenament. Îmi şi imaginez cum de s-ar lăsa Radnov păcălit să-l includă pe Bothari fără să-i cerceteze prea atent convingerile politice. Se poartă exact ca genul de individ pe care l-ai putea căptuşi cu treburile murdare – pe Dumnezeu, pun pariu că tocmai asta a făcut Radnov! Sărmanul Bothari.

Cordelia aruncă o privire piezişă spre Dubauer, care stătea ca de lemn lângă ea.

— Mă tem că nu-ți pot împărtăşi entuziasmul. Pe mine era să mă omoare.

— Nu pot să pretind că e un gigant din punct de vedere moral sau intelectual. E un om foarte complex, cu foarte puține posibilități de exprimare, care a avut nişte experiențe foarte urâte. Dar, în felul lui sucit, e un ins onorabil.

Drumul urca aproape imperceptibil pe măsură ce se apropiau de baza muntelui. Schimbarea era marcată de vegetația care năpădea treptat locul sub forma unor crânguri rare udate de o mulțime de pâraie mărunte, izvorând în secret din măruntaiele muntelui. Ocoliră către sud baza conului verde prăfos ce se ridica abrupt preț de vreo 1 500 de metri deasupra lor, în vreme ce pantele de la miazăzi se arătau a fi mult mai line.

Trăgând după ea un Dubauer care se tot împiedica la fiecare pas, Cordelia blestema în gând, parcă pentru a mia oară, armele pe care şi le alesese Vorkosigan. Când sublocotenentul căzu şi se tăie la frunte, necazul şi iritarea ei erupseră în cuvinte.

— Până la urmă, de ce nu puteți voi să folosiți nişte arme civilizate? Ce-mi e că-i dau disruptorul unui cimpanzeu, ce-mi e că i-l dau unul barrayaran. Doi nătângi cărora le zboară degetul pe trăgaci.

Dubauer se aşeză amețit, iar ea îi şterse sângele cu batista ei murdară, apoi se aşeză lângă el.

Vorkosigan se lăsă în jos şi se propti stângaci în pământ, cu piciorul bolnav întins înainte, încuviințând în tăcere popasul. Privi atent expresia tensionată şi nefericită de pe fața ei şi îi oferi un răspuns serios.

— Am o aversiune față de paralizoare, când e o situație de felul acela, spuse el încet. Când ai un paralizor în mână,

nimeni nu ezită să se năpustească la tine, iar dacă ai destui inși în față, până la urmă reușesc întotdeauna să te dezarmeze. Am văzut bărbați ucişi care se bazaseră pe paralizoare şi care ar fi putut să înainteze fără oprelişti cu un disruptor sau cu un arc de plasmă. Un disruptor are cu adevărat autoritate.

— Pe de altă parte, nimeni nu ezită *să tragă* cu paralizorul, spuse Cordelia aluziv. Şi-ți lasă loc de întors în caz de eroare.

— De ce, tu ai ezita să tragi cu un disruptor?

— Da. Ar fi ca și cum nici nu l-aș avea.

— Aha.

O împunse curiozitatea, după ce întoarse pe toate părțile cuvintele lui.

— Cum naiba l-au omorât cu paralizorul pe omul ăla pe care zici că l-ai văzut?

— Nu l-au omorât cu paralizorul. După ce i l-au luat, l-au omorât în bătaie.

— Ah, făcu ea, simțind că i se strânge stomacul. Nu era… nu era vreun prieten de-al tău, sper.

— Întâmplarea face că era. Şi împărtăşea ceva din atitudinea ta față de arme. Era moale.

Şi se încruntă privind în zare.

Se ridicară cu greu şi trudiră mai departe prin pădure. O vreme, barrayaranul încercă s-o ajute pe Cordelia cu Dubauer. Dar acesta dădea înapoi din fața lui, iar în cele din urmă, între opoziția sublocotenentului şi propriul lui picior bolnav, încercarea stângace eşuă.

Vorkosigan se retrase în sine şi deveni mai puțin vorbăreț după acest episod. Părea să-şi folosească toată puterea de concentrare pentru a se propulsa înainte, pas cu pas, dar mormăia întruna ceva ca pentru sine, îngrijorător. Cordelia

avu o viziune urâtă, cu prăbuşire şi delir febril; şi nu avea niciun strop de încredere în capacitatea ei de a-i prelua rolul, identificându-l şi contactându-l pe acel membru al echipei lui care-i rămăsese fidel. Era limpede că orice eroare de judecată putea fi fatală; şi, chiar dacă n-ar fi putut spune că pentru ea toți barrayaranii păreau la fel, i se amintea cu forța vechea șaradă care începe cu „Toți cretanii sunt mincinoşi".

Aproape de asfințit, pe când îşi croiau drum printr-o porțiune de pădure mai deasă, li se deschise brusc în față un luminiş de o frumusețe uluitoare. O cascadă se prăvălea în spume peste un pat de roci negre ce sclipeau ca obsidianul, dantelă revărsată care prindea viață în lumină. Iluminată de soare, iarba care tivea albia căderii de apă strălucea ca o pulbere aurie transparentă. Copacii din jur, înalți, de un verde-întunecat, cu umbre bogate, o înconjurau ca montura unei pietre prețioase.

Vorkosigan se sprijini în bățul lui şi rămase privind o vreme. Cordelia îşi spuse că nu mai văzuse în viața ei o ființă umană care să arate într-atât de obosită, dar, ce-i drept, n-avea oglindă la ea.

— Mai avem vreo cincisprezece kilometri de mers, spuse el. Nu vreau să ajungem la ascunzătoare pe beznă. Ne oprim aici pentru la noapte, ne odihnim şi-o pornim de dimineață.

Se trântiră în iarba moale şi urmăriră în tăcere splendidul apus învăpăiat, ca un cuplu de bătrânei căsătoriți de-o viață, prea obosiți să se mai ridice şi să tragă storurile. În cele din urmă, descreşterea luminii îi sili să se pună pe treabă. Se spălară pe mâini şi pe fețe în apa curgătoare, iar Vorkosigan îşi împărți în sfârşit rațiile de soldat barrayaran. Chiar şi după patru zile de terci de ovăz şi sos de brânză cu mucegai, se dovediră a fi o dezamăgire.

— Eşti sigur că nu ne-ai dat bocanci instant? întrebă Cordelia cu tristețe, căci după culoare, gust şi miros semănau foarte bine cu o piele de încălțăminte pulverizată şi presată în formă de vafe.

Vorkosigan rânji sardonic.

— Sunt materie organică, sunt nutritive și se păstrează ani de zile – de fapt, probabil că atât au și stat deja.

Cordelia zâmbi mestecându-și cu greu îmbucătura seacă. Îl hrăni cu mâna ei pe Dubauer – care avea tendința de a scuipa tot ce i se vâra în gură –, apoi îl spălă și îi aranjă culcușul pentru noapte. Nu mai avusese nicio criză în acea zi, iar ea spera că acesta era semnul unei îmbunătățiri parțiale a situației lui.

Pământul continua să exale o căldură confortabilă din arșița acumulată peste zi, iar pârâul curgea liniștit în nemișcarea poienii. Cordelia își dorea să poată dormi o sută de ani, ca o prințesă fermecată. În schimb, se ridică și se oferi să facă prima de pază.

— Cred c-ar fi bine să dormi tu mai mult în noaptea asta, îi spuse lui Vorkosigan. Eu am avut schimbul mai scurt două nopți din trei. E rândul tău.

— Nu e nevoie…, începu el.

— Dacă tu n-o să reușești să ajungi, nici eu n-o să reușesc, îi explică ea fără menajamente. Și nici el, adăugă făcând un gest smucit cu degetul mare către tăcutul Dubauer. Vreau să mă asigur că mâine reușești să mergi până acolo.

Vorkosigan mai luă o jumătate de analgezic și se lăsă pe spate în locul unde se așezase, cedând la argumentul ei. Cu toate astea, nu avea stare, somnul îl ocolea și rămase privind la ea prin negura înserării. Ochii păreau să-i licărească de la

febră. În cele din urmă se propti într-un cot, pe când ea își termina rondul de jur-împrejurul luminișului și se așeza pe pământ lângă el, cu picioarele încrucișate.

— Eu…, începu el și vocea i se stinse. Nu ești cum mă așteptam să fie o femeie ofițer.

— A, da? Păi, nici tu nu ești cum mă așteptam să fie un ofițer barrayaran, deci cred că suntem chit. Dar la ce te așteptai? adăugă plină de curiozitate.

— Nu… nu prea știu. Ești la fel de profesionistă ca orice ofițer alături de care am luptat vreodată, fără să încerci deloc să fii o… o imitație de bărbat. Extraordinar.

— Nu-i nimic extraordinar la mine.

— În cazul ăsta, Colonia Beta trebuie să fie un loc foarte neobișnuit.

— E doar căminul meu. Nimic special. Climă oribilă.

— Așa am auzit și eu.

Culese de pe jos o rămurică și începu să traseze cu ea mici șanțuri în țărână, până o rupse.

— N-aveți căsătorii aranjate pe Colonia Beta, nu-i așa?

Cordelia se holbă la el.

— Sigur că nu! Ce concept bizar. Sună aproape ca o violare a drepturilor cetățenești. Cerule… doar nu vrei să spui că așa se face pe Barrayar?

— În casta mea, aproape tot timpul.

— Nu se găsește nimeni să obiecteze?

— Nu sunt căsătorii impuse *cu forța*. Sunt aranjate, în general de părinți. Pare… să funcționeze. Pentru cei mai mulți.

— Mă rog, presupun că e posibil.

— Voi cum, ăă… cum vi le aranjați? Fără intermediari trebuie să fie tare stânjenitor. Adică, să refuzi pe cineva așa, de-a dreptul.

— Nu știu. E un lucru pe care îl rezolvă îndrăgostiții între ei după ce ajung să se cunoască binișor, de obicei, și vor să

candideze pentru permisul de-a face un copil. Chestia asta contractuală pe care o descrii o fi precum căsătoria cu cineva total necunoscut. Firește că-i stânjenitor.

— Hm, făcu el și găsi altă rămurică. În Vremea Izolării, pe Barrayar, gestul unui bărbat de a-și lua drept amantă o femeie din casta soldaților era privit ca furt al onoarei ei și pentru asta trebuia pedepsit cu moartea, ca orice hoț. Un obicei mai onorabil de încălcat decât de ținut, sunt convins, deși e un subiect preferat în dramaturgie. În ziua de azi suntem undeva pe la mijloc. Vechile obiceiuri s-au dus și încercăm tot timpul unele noi, cum ar fi hainele care nu ni se potrivesc. E greu de aflat ce mai e bine și corect.

După un moment de tăcere, adăugă:

— Tu la ce te așteptai?

— De la un barrayaran? Nu știu. La un act criminal, presupun. N-am fost chiar în culmea fericirii când m-au luat prizonieră.

El își coborî privirea.

— Am… am văzut la ce te referi, bineînțeles. Nu-i pot nega existența. E o infecție a imaginației, care se răspândește din om în om. E și mai și când coboară dinspre vârf. Face rău la disciplină, face rău la morală… Cel mai mult detest felul în care îi afectează pe ofițerii tineri când iau contact cu ea de la cei după care ar trebui să se modeleze. Pe ei nu-i ancorează greutatea experienței, ca să i se împotrivească mental, și nici nu pot distinge situația în care un om subtilizează autoritatea împăratului ca să-și ascundă sub ea propriile pofte.

Vocea lui răsuna intens în beznă.

— De fapt nu m-am gândit la asta decât din punct de vedere al prizonierului, adică al meu. Înțeleg că sunt norocoasă cu gardianul meu.

— Ăștia sunt pleava armatei. Dar trebuie să mă crezi când îți spun că sunt doar o minoritate redusă. Deși am o părere la fel de proastă și despre cei care se prefac că nu văd, și ăștia nu mai sunt atât de puțini ca... Să nu crezi cumva că mă înșel. Asta nu-i o infecție ușor de combătut. Dar din partea mea n-ai de ce să te temi. Crede-mă!

— De asta... mi-am dat seama deja.

Rămaseră tăcuți o vreme, până ce noaptea se revărsă din locurile joase și se strecură în sus ca să topească ultimele fărâme de turcoaz de pe cer, iar cascada se transformă într-o revărsare perlată în lumina stelelor. Cordelia își închipui că Vorkosigan adormise, dar el se foi și vorbi iar. Abia dacă-l vedea la față, întrezărea doar o reflexie măruntă a albului ochilor și-al dinților lui.

— Obiceiurile voastre îmi par așa de neîncătușate și de calme. Inocente ca lumina soarelui. Fără suferință, fără durere, fără greșeli irevocabile. Fără băiețandri pe care teama îi transformă în criminali. Fără gelozii prostești. Fără să se piardă vreodată onoarea.

— Asta-i o iluzie. Onoarea tot ți-o poți pierde. Doar că nu se-ntâmplă peste noapte. Poate să dureze ani întregi, să se scurgă în picături și fărâme.

Tăcu o vreme, în întunericul prietenos.

— Am cunoscut odată o femeie – am fost prietene foarte bune. La Observații. Era cam... inaptă pentru societate. Toată lumea din jurul ei părea să-și găsească sufletul-pereche și ea, cu cât înainta în vârstă, cu atât era mai speriată că rămâne pe dinafară. Era așa de îngrijorată, de te-apuca și mila. Până la urmă s-a îndrăgostit de un bărbat care avea un talent formidabil de-a distruge tot ce atingea. În prezența lui nu putea folosi cuvinte ca dragoste, încredere sau onoare, fiindcă imediat reacționa cu glume batjocoritoare. Pornografia

era permisă; poezia, niciodată. Întâmplarea face că aveau același grad când s-a eliberat postul de căpitan al navei lor. Ea muncise pe brânci pentru postul ăsta de comandă, se dăduse peste cap să-l obțină – mă rog, sunt sigură că știi cum e. Posturile de comandant sunt puține și toată lumea și le dorește. Iubitul ei a convins-o, în parte făcându-i o promisiune care mai târziu s-a dovedit a fi mincinoasă – copii i-a promis, de fapt –, să renunțe în favoarea lui, așa că el a primit comanda. Mare strateg. În scurt timp s-a terminat totul. Praful și pulberea s-a ales. După asta, ea n-a mai avut chef de alt iubit. Așa că, vezi tu, strămoșii tăi barrayarani, poate că știau ei ce știau, la urma urmei. Cei inapți – ăștia au nevoie de reguli, pentru propria lor protecție.

Cascada murmura în liniștea din jur.

— Am… cunoscut odată un bărbat, se auzi vocea lui în beznă. S-a însurat la douăzeci de ani cu o fată de rang înalt, care avea optsprezece. Căsătorie aranjată, desigur, dar el era fericit. În cea mai mare parte a timpului era plecat la datorie. Ea și-a dat seama că era liberă, bogată și singură în capitală, în compania unor oameni… nu de-a dreptul vicioși, dar mai vârstnici decât ea. Paraziți bogați, care aveau și ei paraziți care se foloseau de ei. Era curtată și i s-a urcat la cap. Nu la inimă, cred. Și-a luat amanți, cum făceau toți cei din jurul ei. Privind în urmă, nu cred că simțea ceva pentru ei, era doar vanitate la mijloc și mândria cuceririi, dar la vremea aceea… Își construise în minte o imagine falsă despre ea însăși, iar faptul că deodată și-o vedea sfărâmată… Băiatul ăsta era tare iute la mânie. Ăsta a fost blestemul lui. A tranșat problema provocându-i la duel pe amanții ei. Avea doi pe care-i ținea din scurt, sau ei pe ea, nu-mi dau seama. Lui nu-i păsa cine supraviețuiește, sau dacă avea să fie arestat. Își închipuia că era dezonorat, mă-nțelegi. A aranjat câte o întâlnire cu

fiecare dintre ei într-un loc pustiu, la vreo jumătate de oră unul după celălalt.

Se opri și rămase tăcut multă vreme. Cordelia aștepta cu sufletul la gură, neștiind dacă era sau nu cazul să-l încurajeze să continue. El își reluă în cele din urmă firul poveștii, dar vorbi mai grăbit și vocea îi sună mai plat.

— Primul era tot un tânăr aristocrat, căpos ca și el, care a respectat regulile jocului. Știa cum se folosesc cele două săbii, a luptat cu fler și-a fost cât pe ce să-l omoare pe… pe prietenul meu. Ultimul lucru pe care l-a spus a fost că întotdeauna își dorise să fie ucis de un soț gelos, numai că la optzeci de ani.

La momentul acela, mica scăpare nu mai era o surpriză pentru Cordelia, care se întreba dacă și povestea ei fusese la fel de transparentă pentru el. Cu siguranță, așa părea.

— Al doilea era un înalt oficial din guvern, un bărbat mai în vârstă. Nu voia să lupte, chiar dacă ăsta l-a tot doborât și l-a săltat de pe jos de câteva ori. După… după primul, care își dăduse suflarea făcând glume, pe ăsta abia dacă-l răbda. Până la urmă l-a căsăpit tocmai când cerea îndurare și l-a lăsat acolo. S-a dus la nevastă-sa acasă să-i spună ce făcuse, pe urmă s-a întors pe nava lui și-a așteptat să fie arestat. Toate astea s-au întâmplat într-o după-amiază. Ea s-a înfuriat, a copleșit-o mândria rănită – s-ar fi duelat ea cu el, de-ar fi putut – și s-a sinucis. S-a împușcat în cap cu arma lui de serviciu, arcul de plasmă. Nu mi l-aș fi imaginat drept armă de femeie. Otravă, sau tăierea venelor, sau orice. Dar ea era o adevărată Vor. Arcul i-a ars fața cu totul. Avusese cea mai frumoasă față pe care ți-o poți închipui… Lucrurile s-au rezolvat într-un mod foarte bizar. S-a presupus că cei doi amanți se omorâseră reciproc – îți jur, nici vorbă să fi plănuit el așa ceva – și că ea se sinucisese din deznădejde. Pe el nu l-a întrebat nimeni absolut nimic.

Vocea îi coborî, tonul îi deveni mai apăsat.

— Toată după-amiaza aceea, s-a purtat ca un somnambul, sau ca un actor, a rostit replicile pe care trebuia să le rostească, a făcut gesturile pe care trebuia să le facă, iar la sfârșit, după toate astea, onoarea lui nu se simțea deloc mai bine. Nu ajutase la nimic, nu se demonstrase nimic. Totul era la fel de fals ca idilele ei, totul în afară de cele două morți. Acelea erau reale.

Din nou făcu o pauză.

— Știi, voi, betanii, aveți un avantaj. Voi cel puțin vă permiteți unii altora să învățați din greșelile voastre.

— Îmi… pare rău pentru prietenul tău. Ai sentimentul că s-a petrecut cu mult timp în urmă?

— Câteodată. Au trecut peste douăzeci de ani. Se spune că cei senili își amintesc lucruri petrecute în tinerețea lor mai clar decât pe cele vechi de-o săptămână. Poate se senilizează și el.

— Înțeleg.

Acceptă povestirea ca pe un fel de dar ciudat, plin de spini, prea fragil pentru a-i da drumul, prea dureros pentru a-l ține. El se întinse pe spate, din nou tăcut, iar ea porni să facă iar turul luminișului, ascultând la marginea pădurii o liniște atât de profundă, încât clocotul sângelui în urechi îi părea copleșitor. Când își termină rondul, Vorkosigan dormea deja un somn neliniștit, cutremurat de febră. Cordelia șterpeli de la Dubauer unul dintre sacii de dormit arși pe jumătate și îl acoperi cu el.

Capitolul patru

Vorkosigan se trezi cu vreo trei ore înainte de răsărit și o convinse să se întindă și ea ca să prindă măcar două ceasuri de somn. În lumina cenușie care preceda revărsatul zorilor, îi dădu iar deșteptarea. Se vedea că între timp făcuse baie în pârâu și folosise pachetul cu depilator de unică folosință pe care îl păstrase până atunci la centură ca să-și înlăture barba de patru zile, care-i dădea mâncărimi pe față.

— Am nevoie de ajutor cu piciorul ăsta. Vreau să tai, să drenez și să acopăr la loc. Așa o să țină până după-amiază, și-apoi n-o să mai conteze.

— Așa-i.

Vorkosigan își scoase bocancul și ciorapul, iar Cordelia îl pofti să-și țină piciorul sub un jet răzleț de la marginea cascadei. Ea îi clăti cuțitul militar, apoi îl folosi ca să deschidă rana umflată și lucioasă cu o tăietură adâncă și rapidă. Vorkosigan se albi la față, dar nu spuse nimic. Cordelia fu cea care tresări când din tăietură spârcâi sânge cu puroi și cheaguri cu iz dubios, pe care le spălă imediat șuvoiul de apă. Încercă să nu se gândească la microbii noi pe care era posibil să-i introducă în organism prin operația aceea. Aveau nevoie doar de un paliativ, pentru scurtă vreme.

Îi acoperi rana cu ce mai rămăsese în tub din antibioticul lui nu prea eficient și desfășură din sul o fâșie de bandaj elastic.

— E mai bine, spuse Vorkosigan.

Dar se împiedică și aproape căzu când încercă să pășească normal.

— Sigur, mormăi el. A sosit momentul.

Cu gesturi ceremonioase, își scoase din trusa de prim-ajutor ultimul sedativ și o mică pastilă albastră, le înghiți și azvârli cât colo cutia goală. Cu un aer aproape absent, Cordelia o ridică, își dădu seama că n-avea unde s-o pună și-o lăsă să cadă iar, pe furiș.

— Chestiile astea funcționează nemaipomenit, îi spuse el, până când cedează, și-atunci pici ca o marionetă cu sforile tăiate. De-acum o să fiu ca nou vreo șaisprezece ore.

Într-adevăr, până își terminară rațiile de teren și îl pregătiră pe Dubauer pentru marșul din acea zi, barrayaranul își recăpătase aspectul obișnuit, ba chiar părea proaspăt, odihnit și plin de energie. Niciunul dintre ei nu făcu vreo referire la conversația din noaptea precedentă.

Porniră cu el în frunte, descriind un cerc larg în jurul bazei muntelui, astfel încât pe la amiază se apropiau de craterul care se căsca pe o latură, aproape pe direcția apusului. Își croiră drum prin păduri și luminișuri către o creastă care veghea o depresiune rotundă, tot ce mai rămăsese din partea de jos a versantului după un cataclism vulcanic petrecut în vremuri străvechi. Vorkosigan se târî pe o protuberanță stâncoasă lipsită de copaci, cu grijă să nu scoată capul deasupra ierbii înalte. Dubauer, livid și exenuat, se ghemui pe o parte în locul pe care îl aleseseră drept ascunzătoare și adormi. Cordelia îl veghe până ce respirația îi deveni rară și regulată, apoi se strecură afară lângă Vorkosigan. Căpitanul barrayaran își scoase luneta şi cercetă întinderea de un verde cețos.

— Uite naveta. Au campat în peșterile-depozit. Vezi fâșia aia întunecată de lângă cascadă? Aia e intrarea.

Îi împrumută luneta ca să vadă mai bine.

— Ah, uite că iese cineva de-acolo. La grosismentul maxim li se văd fețele.

Vorkosigan își luă luneta înapoi.

— Koudelka. Cu el nu-s probleme. Dar cel slab de lângă el e Darobey, unul dintre spionii lui Radnov în secția mea de comunicații. Ține minte fața lui – va trebui să știi când să-ți ții capul la cutie.

Cordelia se întrebă dacă plăcerea pe care părea s-o resimtă Vorkosigan era un efect artificial al stimulentului sau o anticipare primară a confruntării ce-avea să vină. Parcă îi sclipeau ochii în timp ce privea atent într-acolo, socotea și calcula.

Șuieră printre dinți, semănând și el oarecum cu un carnivor de prin partea locului.

— Uite-l pe Radnov, Dumnezeule! Ce-aș mai vrea să pun mâna pe el. Dar de data asta pot să-i târăsc pe oamenii ministrului la judecată. Mi-ar plăcea să-i văd cum încearcă să-și scape cățeii de o cinstită acuzație de rebeliune. Comandamentul superior și Consiliul Conților vor fi de partea mea de data asta. Nu, Radnov, nu-ți e sortit să trăiești – ca să apuci să regreți.

Se așeză mai bine pe burtă și pe coate, devorând din ochi scena din depărtare.

Deodată se crispă și schiță un rânjet.

— Era și vremea să mi se schimbe norocul. Uite-l pe Gottyan, înarmat, deci trebuie că el e la comandă. Suntem aproape de casă. Hai.

Se târâră înapoi la adăpostul copacilor. Dubauer nu se mai afla în locul în care îl lăsaseră.

— Oh, Doamne, icni Cordelia, rotindu-se să străpungă cu privirea toate tufișurile din jur. Încotro s-a dus?

— N-avea cum să fi ajuns prea departe, o liniști Vorkosigan, cu toate că și el părea îngrijorat.

Pornură prin pădure și fiecare dintre ei cercetă câte o zonă de vreo sută de metri în diametru. Idioato! se certa

aprig Cordelia, cuprinsă de panică. Trebuia tu să te duci să te uiți... Se reîntâlniră în locul de unde porniseră, fără să fi dat de vreo urmă a sublocotenentului rătăcitor.

— Uite ce-i, n-avem timp acum să ne uităm după el, spuse Vorkosigan. Imediat ce-mi recapăt comanda o să trimit o patrulă să-l caute. Cu instrumentele potrivite, l-ar putea găsi mult mai repede decât noi.

Cordelia se gândea la carnivore, stânci, ochiuri de apă adânci, patrule barrayarane cărora le tresărea degetul pe trăgaci.

— Am ajuns până aici, începu ea.

— Și dacă nu-mi recapăt comanda în curând, oricum n-o să mai scape cu viață niciunul dintre voi.

Sfâșiată pe dinăuntru, dar receptivă la glasul rațiunii, nu se împotrivi când Vorkosigan o apucă de braț. Sprijinindu-se de ea doar foarte puțin, el alese un drum coborâtor prin pădure. Pe când se apropiau de tabăra barrayarană, își duse un deget gros la buze.

— Umblă cât mai neauzit cu putință. N-am ajuns până aici ca să fiu împușcat de propriile mele pichete. Ah. Întinde-te aici.

O trase în spatele unor bușteni căzuți în vegetația până la genunchi, de unde puteau supraveghea o cărăruie proaspăt bătătorită prin tufăriș.

— N-ai de gând să te duci să bați la ușa din față?

— Nu.

— De ce nu, dacă Gottyan al tău e de încredere?

— Fiindcă mai e ceva în neregulă. Nu știu ce caută aici trupa asta de intervenție.

Rămas pe gânduri, îi înapoie paralizorul.

— Dacă e nevoie să folosești o armă, mai bine să fie una la care te pricepi. Mai are ceva încărcătură – un foc sau două. Poteca trece printre punctele de pază și, mai devreme

sau mai târziu, cineva tot o să apară pe-aici. Stai ascunsă până te chem eu.

Își lăsă cuțitul să alunece în teacă și se furișă la loc ascuns de cealaltă parte a cărării. Așteptară un sfert de ceas, apoi încă unul. Pădurea moțăia în atmosfera caldă, blândă, luminoasă.

Apoi se auzi apropiindu-se pe cărare zgomot de încălțări târșâite prin resturile de frunze. Cordelia încremeni pe loc, încercând să privească printre buruieni fără să ridice capul. O formă înaltă, în atât de eficienta uniformă barrayarană de camuflaj, se transformă într-un ofițer cu părul grizonant. Pe când trecea printre ei, Vorkosigan se înălță din ascunzătoare ca înviat din morți.

— Korabik, rosti el cu voce joasă, dar în care se simțea o căldură sinceră.

Și rămase în așteptare, zâmbind larg, cu brațele încrucișate pe piept.

Gottyan se răsuci imediat, scoțându-și de la șold disruptorul neural. O bătaie de inimă mai târziu, pe chipul lui apăru o expresie de surpriză.

— Aral! Trupa de intervenție a raportat că te-au ucis betanii.

Și făcu un pas, nu în față, cum se aștepta Cordelia după tonul vocii lui Vorkosigan, ci în spate. Continua să țină în mână disruptorul, ca și cum ar fi uitat să-l pună la loc, dar îl strângea în mână ferm, nu în dorul lelii. Cordelia simți un gol în stomac.

Vorkosigan părea vag nedumerit, de parcă l-ar fi dezamăgit primirea glacială, reținută.

— Mă bucur să văd că nu ești superstițios, glumi el.

— Ar fi trebuit să știu că nu-i cazul să te consider mort până nu te văd îngropat cu un par înfipt în inimă, spuse Gottyan pe un ton trist-ironic.

— Care-i problema, Korabik? întrebă încet Vorkosigan. Nu ești tu lingăul ministrului.

La vorbele acestea Gottyan ridică disruptorul și ținti cu el de-a dreptul. Vorkosigan nu se clinti din loc.

— Nu, răspunse el cu franchețe. Mi-am închipuit că pute povestea aia pe care ne-a spus-o Radnov despre tine și betani. Și aveam de gând să mă asigur că o să treacă pe la o comisie de anchetă la întoarcerea acasă.

Făcu o pauză.

— Dar atunci... eu aș fi primit comanda. După ce aș fi fost căpitan în exercițiu timp de șase luni, cu siguranță m-ar fi confirmat în funcție. Ce șanse de-a prinde comanda crezi că există la vârsta mea? Cinci la sută? Doi? Zero?

— Nu-s așa slabe pe cât crezi, spuse Vorkosigan pe același ton coborât. Urmează să se petreacă lucruri de care foarte puțini oameni au auzit. Mai multe nave, mai multe posturi disponibile.

— Zvonurile obișnuite, respinse Gottyan.

— Deci n-ai crezut că eram mort? tatonă Vorkosigan.

— Eram convins că ești mort. Am preluat... că tot veni vorba, unde-ai pus ordinele sigilate? Ți-am întors cabina cu susul în jos cât le-am căutat.

Vorkosigan zâmbi placid și clătină din cap.

— N-am să-ți sporesc tentațiile.

— Nu contează, zise Gottyan, fără ca arma din mâna lui să-și piardă ținta vreun moment. Pe urmă, alaltăieri, idiotul ăla psihopat de Bothari a venit la mine în cabină. El mi-a spus ce s-a întâmplat cu adevărat în tabăra betanilor. Pentru mine a fost surpriza naibii – aș fi crezut c-o să fie încântat să aibă șansa de a-ți tăia beregata. Așa că ne-am întors aici să facem instrucție la sol. Eram convins c-o să-ți faci apariția mai devreme sau mai târziu – te așteptam mai devreme.

— Am fost reținut, spuse Vorkosigan, schimbându-și foarte puțin poziția, cât să iasă din raza de tragere a Cordeliei către Gottyan. Bothari unde-i acum?

— La izolator.

Vorkosigan tresări.

— N-o să-i fie bine deloc. Să-nțeleg că n-ai răspândit vestea despre cum am scăpat ca prin urechile acului?

— Nici măcar Radnov nu știe. Încă mai crede că te-a spintecat Bothari.

— E plin de el, nu-i așa?

— Ca motanul pe gard. Mi-ar fi plăcut la nebunie să șterg bordul cu mutra lui, măcar de-ai fi avut și tu bunăvoința să suferi un accident pe traseu.

Vorkosigan făcu o grimasă ironică.

— Mi se pare că încă nu te-ai hotărât ce vrei să faci. Pot să-ți sugerez că nu-i prea târziu nici acum să schimbi direcția?

— N-ai putea să treci peste asta, enunță Gottyan situația, nu prea sigur de el.

— Pe vremea când eram mai tânăr și mai încăpățânat, poate că nu. Dar, sincer să fiu, începe să mă obosească omorâtul dușmanilor ca să le dau o lecție, spuse Vorkosigan, apoi își înălță bărbia și-i susținu privirea lui Gottyan. Dacă vrei, pot să-ți dau cuvântul meu. Știi cât valorează.

Disruptorul tremură vag în mâna lui Gottyan, care ezita în pragul unei decizii. Cordelia, abia respirând, îi văzu ochii umezi. Nu plângi pentru cei vii, își spuse ea, ci pentru morți; în momentul acela, pe când Vorkosigan încă se mai îndoia, ea știa că omul acela avea de gând să tragă.

Ridică paralizorul, ochi cu grijă și reuși să stoarcă din el o încărcătură. Arma bâzâi slab, dar fu suficient cât să-l facă pe Gottyan, care întorsese capul în direcția din care auzise mișcarea bruscă, să cadă în genunchi. Vorkosigan se repezi la disruptor, apoi îl ușură pe Gottyan de arcul de plasmă și-l culcă la pământ.

— Naiba să te ia, croncăni Gottyan, pe jumătate paralizat. Ai fost prins vreodată-n viața ta cu garda jos?

— Dacă s-ar fi întâmplat, nu mai eram acum aici, răspunse Vorkosigan, ridicând din umeri.

Îl percheziționă rapid, confiscându-i cuțitul și alte câteva obiecte.

— Pe cine ai pus de gardă?

— Pe Sens la nord și pe Koudelka la sud.

Vorkosigan îi scoase centura și îi legă mâinile la spate.

— Chiar că ți-a fost greu să te hotărăști, nu-i așa?

Apoi o luă pe Cordelia deoparte și-i explică:

— Sens e unul dintre ai lui Radnov. Koudelka e de-al meu. A fost ca și cum ar fi dat cu banul.

— Și ăsta zici că-ți era prieten? întrebă ea, ridicând din sprâncene. Mie-mi pare că singura diferență dintre prietenii și dușmanii tăi e timpul pe care-l petrec stând cu tine la taclale înainte să te-mpuște.

— Da, încuviință Vorkosigan, aș putea să cuceresc universul cu armata asta dacă aș reuși vreodată să-i fac pe toți să-și îndrepte armele în aceeași direcție. Din moment ce pantalonii tăi stau pe tine și fără curea, comandant Naismith, poți, te rog, să mi-o împrumuți?

Îi legă cu ea picioarele lui Gottyan, îi puse căluș la gură, iar la sfârșit rămase un moment să privească la cărare într-un sens și în celălalt.

— Toți cretanii sunt mincinoși, murmură Cordelia, apoi adăugă mai tare: Nord sau sud?

— O întrebare interesantă. Tu cum ai răspunde?

— Aveam un profesor care tot așa obișnuia să-mi întoarcă întrebările. Credeam că asta era metoda socratică și mă impresiona enorm, asta până am descoperit că o folosea ori de câte ori nu știa răspunsul.

Cordelia se uită lung la Gottyan, pe care îl puseseră în locul unde stătuse ea atât de bine ascunsă, și se întrebă dacă direcțiile lui semnificau o întoarcere la loialitate sau un ultim efort

de a duce la îndeplinire cârpăceala de asasinat asupra lui Vorkosigan. El o privi nedumerit și ostil.

— Nord, spuse ea în cele din urmă, fără tragere de inimă.

Schimbă cu Vorkosigan o privire de înțelegere reciprocă, iar el dădu scurt din cap în semn de aprobare.

— Atunci, hai.

Porniră tăcuți pe potecă, urcând o pantă și traversând o vâlcea plină de tufișuri cenușiu-verzui.

— Îl știi de mult pe Gottyan?

— Am servit împreună în ultimii patru ani, după retrogradarea mea. Îl consideram un bun ofițer de carieră. Apolitic, conștiincios. Și-a întemeiat o familie.

— Crezi c-ai putea… să-l aduci înapoi, mai târziu?

— Să iert și să uit? I-am dat o șansă în privința asta. M-a refuzat. De două ori, dacă nu te-ai înșelat în alegerea direcției.

Urcau acum o altă pantă.

— Postul de pază e în vârf. Cel de acolo, oricine-o fi, o să ne aibă în vizor în câteva clipe. Rămâi aici și acoperă-mă. Dacă auzi că se trage – făcu o pauză –, ia inițiativa.

Cordelia își înăbuși un hohot de râs. Vorkosigan își strecură disruptorul în toc și începu să urce cărarea fără să se ascundă, făcând zgomot din plin.

— Santinelă, raportează, îi auzi ea vocea fermă.

— Nimic nou de când – Dumnezeule mare, e *căpitanul*!

După care urmă un râs sincer încântat, cum i se păru ei că nu mai auzise de secole. Se sprijini de trunchiul unui copac, dintr-odată slăbită. Și-anume când s-a întâmplat, se întrebă ea, de-ai încetat să te mai temi de el și-ai început să te temi pentru el? Şi de ce teama asta nouă e mult mai răscolitoare decât prima? Nu s-ar zice că ți-a ieșit ceva la afacerea asta, așa-i?

— Poți să ieşi acum, comandant Naismith, ajunse până la ea vocea lui Vorkosigan.

Ocoli ultimul grup de vegetaţie pitică şi urcă un dâmb acoperit cu iarbă. Acolo erau campaţi doi tineri cu aspect foarte îngrijit și milităros în uniformele lor curate. Îl recunoscu pe unul dintre ei, care era cu un cap mai înalt decât Vorkosigan și avea chip de puștan pe trup de bărbat, ca fiind Koudelka, cel la care privise cu luneta. Îi strângea mâna căpitanului cu un entuziasm nestânjenit, asigurându-se că era reală, nicidecum fantomatică. Celălalt soldat duse mâna la disruptor când văzu uniforma Cordeliei.

— Ni s-a spus că v-au omorât betanii, domnule, spuse el suspicios.

— Da, e un zvon pe care nu mai reușesc odată să-l fac uitat, răspunse Vorkosigan. După cum vezi, nu-i adevărat.

— Înmormântarea voastră a fost splendidă, spuse Koudelka. Trebuia să fi fost acolo.

— Poate data viitoare, rânji Vorkosigan.

— Ah. Să știți că n-am vrut să sune așa, domnule. Locotenentul Radnov a ținut o cuvântare grozavă.

— Sunt convins. Probabil a lucrat la ea luni de zile.

Koudelka, ceva mai iute de înțelegere decât camaradul său, scăpă un „Ah". Celălalt rămase tăcut, cu o expresie nelămurită pe față.

— Permiteți-mi să v-o prezint, continuă Vorkosigan, comandantul Cordelia Naismith, departamentul betan de Observații Astronomice. Ea este… – făcu o pauză, timp în care Cordelia așteptă cu urechea ciulită să audă ce statut urma să-i fie desemnat – ăă…

— Altfel spus…? murmură ea cu speranță în glas.

Vorkosigan strânse puternic din buze, oprindu-le pe când începeau să schițeze un zâmbet.

— Prizoniera mea, alese el în cele din urmă. Eliberată condiționat. Exceptând accesul la zonele secrete, trebuie să fie tratată cu toată politețea.

Cei doi tineri părură impresionați și din cale afară de curioși.

— E înarmată, remarcă tovarășul lui Koudelka.

— Și e un lucru bun, spuse Vorkosigan, iar apoi, fără să mai dezvolte subiectul acesta, trecu la treburi mai urgente. Cine-i în echipa de teren?

Koudelka recită cu însuflețire o listă de nume, cu ajutorul camaradului său, care-i mai împrospăta memoria din când în când.

— În regulă, oftă Vorkosigan. Radnov, Darobey, Sens și Tafas trebuie dezarmați, pe cât posibil fără zgomot și complicații, și arestați sub acuzația de rebeliune. Vor mai fi și alte arestări mai târziu. Nu vreau să existe nicio comunicare cu *Generalul Vorkraft* până nu sunt arestați și închiși. Știi cumva unde e locotenentul Buffa?

— În peșteri. Domnule?

Koudelka începea să aibă un aer cam nefericit, pe măsură ce își dădea seama de ceea ce se petrecea.

— Da?

— Sunteți sigur în ce-l privește pe Tafas?

— Aproape, spuse Vorkosigan, apoi își îmblânzi tonul. Vor fi judecați cu toții. Ăsta-i scopul unui proces, să-i separe pe vinovați de nevinovați.

— Da, domnule.

Koudelka acceptă cu o ușoară înclinare a capului această garanție limitată a protecției oferite unui om despre care Cordelia bănuia că trebuie să fi fost prietenul lui.

— Începi să înțelegi de ce am spus că statisticile despre războiul civil ascund cea mai mare parte a realității? întrebă Vorkosigan.

— Da, domnule.

Koudelka îi susținu privirea fără nicio ezitare, iar Vorkosigan dădu din cap aprobator, convins de loialitatea omului din fața sa.

— În regulă. Voi doi veniți cu mine.

Porniră cu toții, Vorkosigan luând-o din nou de braț pe Cordelia și pășind cu un vag șchiopătat, ascunzând cu dibăcie greutatea cu care se sprijinea pe ea. Urmară o altă cărare prin pădure, urcând și coborând pe terenul inegal, până ajunseră la ușa camuflată a ascunzătorii din peșteră.

Cascada ce se învârtejea lângă intrare se termina într-un mic iaz, care la rându-i se revărsa într-un râușor ce se pierdea în desișuri. Pe mal se strânsese un grup ciudat. La început Cordelia nu reuși să-și dea seama ce făceau acolo. Doi barrayarani stăteau și se uitau, iar alți doi erau îngenuncheați lângă apă. La apropierea lor, aceștia se ridicară, săltând în picioare și o siluetă de pe care șiroia apa, îmbrăcată în haine maro-gălbui, cu mâinile legate la spate, care până atunci fusese culcată pe burtă. Omul tuși, chinuindu-se să tragă aer în piept cu icnete și gâfâituri.

— E Dubauer! țipă Cordelia. Ce-i fac?

Vorkosigan, care părea să fi înțeles imediat ce-i făceau, murmură un „Ah, la dracu'" și porni într-acolo într-un pas alergător sacadat.

— Ăsta-i prizonierul meu! răcni el în preajma grupului. Jos mâinile de pe el!

Barrayaranii se redresară cu o mișcare atât de rapidă, de-ai fi zis că era un reflex spinal. Eiberat, Dubauer căzu în genunchi, continuând să inspire prelung și gâfâit. Trecând în fugă pe lângă ei către Dubauer, Cordelia își spuse că nu mai văzuse în viața ei un grup de inși mai uluiți decât aceia. Părul lui Dubauer, fața buhăită, barba care începea să crească și gulerul lui erau ude leoarcă, ochii îi erau înroșiți, iar el continua să tușească și să strănute. Ea își dădu seama în cele din urmă, îngrozită, că barrayaranii îi ținuseră capul sub apă ca să-l tortureze.

— Ce-i asta, locotenent Buffa? întrebă Vorkosigan încruntat, țintuindu-l cu privirea pe cel care deținea gradul cel mai înalt din grup.

— Credeam că v-au omorât betanii, domnule! spuse Buffa.

— Nu m-au omorât, răspunse laconic Vorkosigan. Ce faci cu betanul ăsta?

— L-a capturat Tafas în pădure, domnule. Încercam să-l interogăm… să aflăm dacă mai sunt și alții prin preajmă… – aruncă o privire către Cordelia –, dar refuză să vorbească. Un cuvânt n-a scos. Și-am crezut mereu că betanii sunt șubrezi.

Vorkosigan își frecă fața cu palma, de parcă s-ar fi rugat să i se dea putere.

— Buffa, spuse el răbdător, în omul ăsta s-a tras cu disruptorul acum cinci zile. Nu poate vorbi și, chiar de-ar putea, oricum n-ar ști nimic.

— Ce barbari! țipă Cordelia, îngenunchind pe pământ.

Dubauer o recunoscu și se agăță de ea.

— Voi, barrayaranii, nu sunteți decât niște barbari, niște oameni de nimic și niște asasini!

— Și neghiobi. Nu uita neghiobi, spuse Vorkosigan, fulgerându-l pe Buffa cu o privire rece.

Vreo doi din grup avură bunăvoința să-și ia un aer nefericit și deopotrivă stingherit. Vorkosigan oftă.

— A pățit ceva?

— Se pare că nu, recunoscu ea fără tragere de inimă. Dar e destul de zguduit.

Tremura ea însăși, de indignare.

— Comandant Naismith, îmi cer iertare în numele oamenilor mei, spuse Vorkosigan pe un ton oficial și cu glas puternic, astfel încât nimeni de acolo să nu poată crede în mod eronat despre căpitanul lor că s-a umilit în fața prizonierei sale din cauza lor.

— Nu pocni din călcâie la mine, mormăi cu brutalitate Cordelia, numai pentru urechile lui; sub privirea lui mohorâtă, se mai domoli puțin și adăugă pe un ton mai ridicat: A fost o eroare de interpretare.

Îi căzu privirea pe locotenentul Buffa, care încerca să pară că intră în pământ cu toată înălțimea lui considerabilă.

— Orice orb ar fi putut s-o facă. Ah, la naiba, adăugă ea, căci groaza și suferința îi declanșau lui Dubauer o nouă criză convulsivă.

Cei mai mulți dintre barrayarani își feriră privirea, jenați fiecare în felul lui. Vorkosigan, care devenea versat, îngenunche ca să-i ofere Cordeliei ajutorul de care avea nevoie. Când criza se domoli, se ridică iar în picioare.

— Tafas, dă-i armele tale lui Koudelka, ordonă el.

Tafas șovăi, aruncând câte o privire în jur, apoi se supuse cu gesturi încete.

— N-am vrut să particip deloc, domnule, spuse el disperat. Dar locotenentul Radnov a zis că-i prea târziu.

— O să ai ocazia să te aperi mai încolo, spuse Vorkosigan, obosit.

— Ce se întâmplă? întrebă Buffa, năucit. V-ați întâlnit cu comandantul Gottyan, domnule?

— Comandantului Gottyan i-am dat… alte ordine. Buffa, tu răspunzi acum de echipa de teren.

Vorkosigan repetă ordinul de arestare a celor câtorva de pe listă și detașă un grup care să-l ducă la îndeplinire.

— Sublocotenent Koudelka, du-i pe prizonierii *mei* la peșteră și ai grijă să fie hrăniți cum trebuie și să li se dea orice mai cere comandantul Naismith. Pe urmă vezi să fie naveta gata de decolare. O să plecăm spre navă imediat ce vor fi sub pază și… ceilalți prizonieri.

Evită cuvântul „răzvrătiți“, ca și cum i s-ar fi părut prea puternic, ca o blasfemie.

— Unde te duci? întrebă Cordelia.

— Vreau să stau de vorbă cu comandantul Gottyan. Între patru ochi.

— Hm. În fine, să nu mă faci să-mi regret propriul sfat.

Era felul ei de a-i spune în acel moment: *Ai grijă*.

Vorkosigan flutură din mână în semn că luase la cunoștință toate sensurile vorbelor ei, apoi se întoarse și porni prin pădure. Acum șchiopăta mai vizibil.

* * *

Cordelia îl ajută pe Dubauer să se ridice în picioare, iar Koudelka îi conduse până la gura peșterii. Tânărul acela era copia fidelă a lui Dubauer în tabăra adversă, fapt pentru care ea descoperi că-i venea greu să-și păstreze ostilitatea.

— Ce s-a-ntâmplat cu piciorul bătrânului? o întrebă Koudelka, făcând un gest cu capul peste umăr.

— I s-a infectat o zgârietură, micșoră ea importanța rănii, simțindu-se dispusă să susțină politica lui Vorkosigan de păstrare a aparențelor pentru moralul nestatornicei sale echipe. Ar trebui să i se acorde îngrijiri medicale de specialitate, numai să-l puteți convinge să stea puțin locului ca să le primească.

— Ăsta-i bătrânul nostru, ce mai. N-am mai văzut pe nimeni la vârsta lui să aibă atâta energie.

— La vârsta lui? întrebă Cordelia, ridicând o sprânceană.

— Păi, sigur, ție nu ți se pare bătrân, admise Koudelka și păru nedumerit când ea izbucni în râs. Dar energie nu-i chiar cuvântul potrivit pentru ce-am vrut să spun.

— Ar merge putere? sugeră ea, bucurându-se, în mod surprinzător, că Vorkosigan avea măcar un admirator. Energia aplicată la muncă.

— Așa e foarte bine, aprobă el, entuziasmat și recunoscător.

Cordelia hotărî să nu-i pomenească nici de micuța pastilă albastră.

— Pare a fi o persoană interesantă, spuse ea, orientând discuția către o altă perspectivă asupra lui Vorkosigan. Cum de-a intrat în buclucul ăsta?

— Te referi la treaba cu Radnov?

Ea încuviință dând din cap.

— Păi, nu vreau să-l critic pe bătrânu', dar... nu știu cine altcineva i-ar spune unui ofițer *politic* care vine la bordul navei să piară din ochii lui dacă vrea să mai apuce sfârșitul călătoriei.

Koudelka amuți, cuprins de venerație.

Cotind pentru a doua oară în spatele lui prin galeriile peșterii, Cordelia tresări și intră în alertă la vederea peisajului din jur. *Foarte* neobișnuit, își spuse ea. Vorkosigan m-a indus în eroare. Labirintul de caverne era doar parțial natural, cea mai mare parte a sa fiind modelată cu arcul de plasmă; era răcoros, jilav și slab luminat. Spațiile uriașe erau aglomerate cu provizii. Nu era o biată ascunzătoare aici; era un depozit militar la dimensiuni reale. Cu buzele strânse, fără să scoată un sunet, privi în jur, trezită brusc la o realitate ce conținea o serie întreagă de noi posibilități neplăcute.

Într-un colț se afla un adăpost de campanie barrayaran standard, o arcadă semicirculară nervurată, acoperită cu o țesătură asemănătoare celei a corturilor betane. Sub ea se aflau o bucătărie de campanie și o sală de mese, grosolane și mohorâte. Un furier solitar făcea curățenie după masa de prânz.

— Tocmai ce-a apărut bătrânul, în carne și oase! îi ieși în cale Koudelka.

— Ha! Parcă-i tăiaseră betanii beregata, spuse furierul, surprins. Și ce înmormântare frumoasă i-am făcut.

— Ăștia doi sunt prizonieri aduși *personal* de bătrânul, îi prezentă Koudelka bucătarului, pe care Cordelia îl bănuia a fi mai mult soldat decât chef. Și știi cum e bătrânul în

chestii de-astea. Flăcăul ăsta e vătămat de disruptor. A zis că trebuie hrăniți amândoi cum trebuie, așa că să nu-ncerci să-i otrăvești cu lăturile obișnuite.

— Toți se pricep să critice, mormăi furierul-bucătar, pe când Koudelka pleca să-și vadă de alte corvezi. Ce vreți să mâncați?

— Orice. Orice în afară de terci de ovăz sau brânză cu mucegai, se grăbi ea să precizeze.

Furierul dispăru în camera din spate și se întoarse după câteva minute cu două castroane aburinde, conținând ceva asemănător unei tocane, și cu pâine adevărată, unsă cu ulei vegetal veritabil. Cordelia se năpusti cu lăcomie.

— Cum e? întrebă furierul pe un ton lipsit de expresie, trăgându-și capul între umeri.

— I-un delișiu, răspunse ea cu gura plină. Minunată.

— Serios? spuse el și se îndreptă de spate. Chiar îți place?

— Serios.

Se opri din mâncat ca să-i vâre în gură câteva linguri de mâncare amețitului Dubauer. Gustul hranei calde îi străpunse somnolența de după criză și-l făcu să mestece aproape la fel de entuziasmat ca și ea.

— Uite – pot să te ajut să-l hrănești? se oferi furierul.

Cordelia îi zâmbi radios ca un soare.

— Sigur că poți.

În mai puțin de o oră aflase că pe furier îl chema Nilesa, ascultase cea mai mare parte din povestea vieții lui și avusese parte de gama completă, chiar dacă sever limitată, a delicateselor pe care le putea oferi o bucătărie de campanie barrayarană. În mod evident, furierul poftea la niște laude la fel de mult pe cât pofteau companionii săi la mâncare gătită, fiindcă umbla după Cordelia și își tot storcea creierii după mici favoruri pe care să i le facă.

Vorkosigan intră de unul singur și se așeză lângă ea, rupt de oboseală.

— Bine-ați venit înapoi, domnule, îl salută furierul. Noi credeam că v-au omorât betanii.

— Da, știu, spuse Vorkosigan, respingând cu o fluturare a mâinii formula aceasta de întâmpinare care-i devenise deja familiară. Ce-ai zice de niște mâncare?

— Ce-ați dori, domnule?

— Orice în afară de terci de ovăz.

Fu servit și el cu pâine și tocană, pe care le mâncă nu cu aceeași poftă precum Cordelia, căci combinația de febră cu stimulent îi stinsese apetitul.

— Cum au mers lucrurile cu comandantul Gottyan? îl întrebă Cordelia în surdină.

— N-au mers rău. S-a întors la treabă.

— Cum ai reușit?

— L-am dezlegat și i-am dat arcul meu de plasmă. I-am spus că nu pot să lucrez cu un om care-mi dă fiori la ceafă și că altă șansă de-a fi promovat pe loc n-am de gând să-i mai dau după asta. Pe urmă m-am așezat cu spatele la el. Am stat așa vreo zece minute. Nu ne-am spus niciun cuvânt. Pe urmă mi-a dat arcul înapoi și ne-am întors împreună în tabără.

— Chiar mă-ntrebam dacă ar funcționa ceva de genul ăsta. Deși nu-s convinsă c-aș fi putut s-o fac, în locul tău.

— Nici eu nu cred c-aș fi putut s-o fac dacă nu eram în halul ăsta de obosit. Mi-a fost bine să stau jos.

Și continuă pe un ton ceva mai înviorat:

— Imediat ce-i arestează pe ceilalți, decolăm și ne ducem la *General*. E o navă de toată isprava. Ție îți dau cabina pentru ofițeri în vizită – Apartamentele amiralului, așa i se spune, deși nu diferă prin nimic de celelalte.

Vorkosigan împinse cu lingura pe fundul vasului ultimele înghițituri de tocană.

— Cum ți s-a părut mâncarea?

— Minunată.

— Cei mai mulți sunt de altă părere.

— Furierul Nilesa a fost cât se poate de amabil și grijuliu.

— Vorbim despre același om?

— Cred că pur și simplu are nevoie de puțină apreciere pentru munca lui. Ai putea să-ncerci.

Vorkosigan, cu coatele pe masă, își propti bărbia în mâini și zâmbi.

— O să mă gândesc la asta.

Rămaseră așa tăcuți, obosiți, digerându-și mâncarea, la masa simplă din metal. Vorkosigan se sprijini de spătar și închise ochii. Cordelia se aplecă peste masă, cu capul culcat pe un braț. După vreo jumătate de ceas apăru Koudelka.

— Am pus mâna pe Sens, domnule, raportă el. Dar am avut – avem – ceva probleme cu Radnov și Darobey. S-au prins cumva de fază și-au evadat în pădure. Am trimis o patrulă, acum îi caută.

Vorkosigan lăsă impresia că ar fi vrut să blesteme.

— Ar fi trebuit să mă duc eu însumi, bombăni el. Au plecat cu arme la ei?

— Cu disruptoarele. Arcurile de plasmă le-am luat noi.

— În regulă. Nu vreau să mai pierd timpul pe-aici. Cheamă-ți patrula înapoi și sigilează toate intrările peșterii. N-au decât să vadă cum e să-și petreacă niște nopți în pădure – și îi sclipiră ochii imaginându-și tabloul. Putem să-i săltăm mai încolo. N-au unde să se ducă.

* * *

Cordelia îl împinse pe Dubauer înaintea ei în navetă – un transportor de trupe sărăcăcios și destul de uzat – și îl așeză pe un loc liber. După ce sosi și ultima patrulă, interiorul

navetei păru burdușit cu barrayarani, printre care se numărau prizonierii cu glugi pe cap și cumințiți, legați și așezați în spate, nefericiți subordonați ai celor doi capi ai răutăților care evadaseră. Toți păreau a fi niște tineri foarte înalți și musculoși. Într-adevăr, din ce văzuse ea până acum, Vorkosigan era cel mai scund.

Se holbau la ea plini de curiozitate; prinse frânturi de conversații în vreo două sau trei limbi. Nu era greu de ghicit conținutul lor, care o făcu să surâdă cam sumbru. Tinerimea, după toate aparențele, era plină de iluzii referitoare la cantitatea de energie sexuală pe care ar mai putea-o avea doi oameni în timp ce străbat vreo patruzeci de kilometri pe zi, loviți, răniți cu paralizorul, îmbolnăviți, hrăniți prost și nedormiți, îngrijind cu schimbul un rănit și în același timp ferindu-se să devină cina tuturor carnivorelor din zonă – și având o lovitură militară de organizat la sfârșitul călătoriei. Mai erau și bătrâni, la treizeci și trei și patruzeci și ceva de ani. Râse în sinea ei și închise ochii, încercând să și-i alunge din minte.

Vorkosigan se întoarse de la compartimentul pilotului și se strecură pe locul de lângă ea.

— Ești bine?

Ea gesticulă din cap afirmativ.

— Da. Mai degrabă copleșită de toate cârdurile astea de băieți. Cred că voi, barrayaranii, sunteți singurii care n-au echipaje mixte. Mă-ntreb de ce oare.

— Pe de o parte prin tradiție, pe de altă parte ca să se păstreze o imagine agresivă. Nu te-au enervat?

— Nu, doar m-au amuzat. Mă întreb dacă ei își dau seama cum sunt folosiți.

— Nicidecum. Își închipuie că sunt împărații întregii lumi.

— Bieți mielușei.

— Nu așa i-aș descrie eu.

— Mă gândeam la animalele sacrificate.

— A. Așa mai merge.

Motoarele începură să geamă și naveta se ridică în aer. Dădură ocol muntelui cu crater, apoi porniră spre est și în sus către cer. Cordelia privea pe geam cum terenul pe care îl traversaseră cu piciorul, atât de chinuitor, zbura pe sub ei în tot atâtea minute câte zile le luase lor. Se avântară pe deasupra marelui munte pe coasta căruia rămăsese Rosemont să putrezească, suficient de aproape ca ea să poată vedea calota de zăpadă și ghețarii sclipind portocaliu în lumina soarelui la apus. O luară spre est prin începutul de noapte și prin crugul nopții, apoi orizontul se curbă dinaintea lor și năvăliră în ziua veșnică din spațiu.

Pe când se apropiau de orbita de parcare a *Generalului Vorkraft*, Vorkosigan o părăsi din nou ca să se ducă în față să supervizeze. Părea să se îndepărteze de ea, absorbit din nou de matrița „bărbați la datorie" din care fusese smuls. În fine, cu siguranță că aveau să se bucure de vremuri liniștite împreună în lunile ce urmau. Destul de puține luni, după spusele lui Gottyan. Imaginează-ți că ești antropolog, își spuse ea, și-i studiezi pe sălbaticii barrayarani. Gândește-te la perioada asta ca la o vacanță – oricum îți doreai o vacanță după turul ăsta cu echipa de la Observații. Ei, iat-o. Degetele ei culegeau fire deșirate din tapițeria scaunului; le opri mișcarea cu o încruntătură ușoară.

Andocară fără niciun incident, iar masa de soldați mătăhăloși se ridică, își adună echipamentul și ieși zornăind și zăngănind. Koudelka apăru lângă ea și o informă că-i fusese desemnat drept ghid. Paznic, mai degrabă – sau dădacă; nu se simțea prea periculoasă la momentul acela. Îl culese pe Dubauer și porni după Koudelka să se îmbarce pe nava lui Vorkosigan.

Mirosea altfel decât nava ei de la Observații; era mai rece, plină de metal dezgolit, nevopsit, și de scurtături economice în dauna confortului și-a decorului, cam cum ar fi diferența dintre sufragerie și vestiar. Prima lor destinație fu infirmeria, unde îl lăsară pe Dubauer. Era un șir de camere curate și austere, mult mai spațioase chiar și în raport cu nava ei de la Observații, pregătite să primească o mulțime de suferinzi. Acum erau aproape pustii, cu excepția chirurgului-șef și a câtorva medici militari, care își omorau timpul până la sfârșitul orelor de gardă făcând inventarul, și a unui soldat cu brațul fracturat, care freca menta și făcea pe chibițul. Doctorul, despre care Cordelia bănuia că era mai priceput în materie de răni provocate de disruptor decât medicul din echipa ei, îl examină pe Dubauer și îl dădu pe mâna medicilor să-l spele și să-l vâre în pat.

— O să mai ai un client cât de curând, îi spuse Cordelia doctorului, care era unul dintre cei patru oameni ai lui Vorkosigan cu vârsta de peste patruzeci de ani. Căpitanul tău are o infecție împuțită rău la fluierul piciorului. I s-a extins în tot organismul. Pe lângă asta, nu știu ce-s pilulele alea mici și albastre pe care le țineți voi în trusele medicale, dar, din ce zicea el, aia pe care-a luat-o de dimineață ar trebui să-și piardă efectul cam pe la ora asta.

— Otrava aia nenorocită, se văită doctorul. Sigur, eficientă e, dar ar putea găsi ceva care să erodeze mai puțin organismul. Nu mai zic cât ne batem capul să-i ținem locului.

Cordelia bănuia că cea de-a doua era miezul problemei. Doctorul se apucă de lucru, pornind sintetizatorul de antibiotice și pregătindu-l de programare. Cordelia se uită cum Dubauer, cu figura lipsită de orice expresie, era culcat în pat și văzu începutul unui șir nesfârșit de zile de spital, ordonat și egal aidoma unui tunel, până la sfârșitul vieții lui. Fiorul

rece al îndoielii că poate nu-i făcuse un serviciu avea să i se adauge pentru totdeauna la inventarul de gânduri și frământări nocturne. Mai pierdu vremea pe lângă el, așteptând în secret să ajungă și cealaltă fostă povară a ei.

Vorkosigan apăru în sfârșit, însoțit – de fapt sprijinit – de alți doi ofițeri, cu care ea încă nu făcuse cunoștință, și împărțind ordine. Era clar că se ocupase de prea multe treburi într-un timp prea scurt, fiindcă te înspăimânta cât de rău putea să arate. Era alb la chip, asudat și tremurător, iar Cordelia își spuse că i se vedea pe față unde urma să aibă riduri când va ajunge la șaptezeci de ani.

— Tot nu s-au ocupat de tine? o întrebă el când dădu cu ochii de ea. Unde-i Koudelka? Parcă i-am spus – ah, aici erai. Ei trebuie să i se dea cabina amiralului. Am spus asta? Și opriți-vă pe la depozite să-i dați niște haine. Și de mâncare pentru cină. Și un încărcător nou pentru paralizor.

— Sunt bine. N-ar trebui să te-ntinzi? spuse Cordelia îngrijorată.

Vorkosigan, încă pe picioare, bântuia prin jur în cercuri ca o jucărie cu cheiță căreia i se stricase arcul principal.

— Tre' să-i dau drumul lui Bothari, mormăi el. Cred că deja l-au apucat halucinațiile.

— Tocmai i-ați dat drumul, domnule, îi aminti unul dintre ofițeri.

Doctorul îi prinse privirea ofițerului și îi făcu semn din cap către masa de consultații. Împreună îl interceptară pe Vorkosigan pe orbita lui, îl propulsară aproape cu forța către masă și îl făcură să se întindă pe ea.

— De la pastilele alea nenorocite, o lămuri doctorul pe Cordelia, milostivindu-se de privirea ei speriată. Mâine dimineață n-o să mai aibă nimic, doar c-o să fie letargic și-o să-l doară capul în draci.

Și se întoarse la treaba pe care o avea de făcut, începând să taie cracul pantalonilor strâns pe piciorul umflat și blestemând pe sub mustață la ceea ce găsi dedesubt. Koudelka aruncă o privire peste umărul lui și se întoarse iar la Cordelia, cu un surâs fals lățit pe fața care-i devenise verzuie.

Cordelia încuviință dând din cap și se retrase cam fără voie, lăsându-l pe Vorkosigan în mâinile profesioniștilor lui. Koudelka, părând a se bucura de rolul său de curier, chiar dacă din cauza lui pierduse bunătate de spectacol al întoarcerii căpitanului său la bord, o conduse la depozite ca să-și caute de îmbrăcat, dispăru cu paralizorul ei și se întoarse, conștiincios, cu el încărcat la maximum. Treaba asta părea să nu fie deloc pe placul lui.

— Oricum nu văd ce mare lucru aș putea să fac cu el, spuse ea, observându-i expresia suspicioasă.

— Nu, nu, bătrânul a zis să rămână la tine. N-am de gând să mă contrazic cu el în privința prizonierilor. E un subiect sensibil pentru el.

— Mi-am dat seama. Aș putea să remarc, dacă te-ajută să înțelegi situația, că guvernele noastre nu sunt în război, din câte știu eu, și că sunt reținută fără niciun temei legal.

O vreme, Koudelka își bătu capul cu această încercare de revizuire a punctului său de vedere, apoi îi dădu drumul să zburde nestingherită în afara modului său obișnuit de gândire, impermeabil. Cărând bagajul cu noile ei lucruri, o conduse către apartamentele care-i erau rezervate.

Capitolul cinci

Ieșind pe ușa cabinei în dimineața următoare, Cordelia găsi acolo un paznic. Ajungea cu creștetul la umerii lui lați, iar fața lui o făcea să se gândească la un barzoi degenerat, îngust, cu nasul încovoiat, cu ochii prea apropiați unul de celălalt. Își dădu seama imediat unde îl mai văzuse – la distanță, într-o pădure pestriță – și simți pentru câteva clipe o rămășiță de spaimă.

— Sergent Bothari? se hazardă ea.

El o salută – primul barrayaran care făcea asta.

— S'trăiți.

Doar atât spuse și tăcu din nou.

— Vreau să merg la infirmerie, spuse ea cu voce nesigură.

— Da, s'trăiți.

Tonalitatea glasului său era un bas profund, cu o cadență monotonă. Bothari execută o întoarcere ca la carte și porni înaintea ei. Ghicind că el îl înlocuia pe Koudelka în calitatea de ghid și paznic, Cordelia porni cu pași iuți după el. Nu prea era pregătită să încerce o conversație ușoară cu el, așa că nu-l întrebă nimic tot drumul. Iar el nu-i oferi altceva decât tăcere. Privindu-l, îi trecu prin minte că un gardian la ușa ei putea în aceeași măsură să-i oprească pe ceilalți să intre, nu doar s-o țină pe ea înăuntru. Își simți deodată paralizorul atârnându-i greu pe șold.

La infirmerie îl găsi pe Dubauer stând în capul oaselor, îmbrăcat în salopetă neagră fără niciun însemn, la fel ca aceea

care i se dăduse ei. Fusese tuns și bărbierit. Cu siguranță, nu era nimic în neregulă cu îngrijirea exterioară pe care o primea. Cordelia îi vorbi o vreme, până ce propria-i voce începu să-i răsune în urechi fără sens. El o privea, dar în rest aproape că nu reacționa.

Îl întrezări pe Vorkosigan într-o încăpere privată din afara secției principale, iar el îi făcu semn să intre. Era îmbrăcat într-o pijama verde simplă, cu croială standard, și ședea în pat, împungând de zor cu un pix selector o interfață de computer adusă deasupra așternutului. În mod ciudat, chiar dacă era îmbrăcat aproape ca un civil și-i lipseau bocancii și armele, impresia ei despre el rămase neschimbată. Îi părea un om în stare să-și vadă de treabă și-n pielea goală, timp în care cei din jurul lui să se simtă prea îmbrăcați. Surâse mărunt la imaginea aceasta ce i se contura în secret și îl salută cu un fluturat vag al mâinii. Unul dintre ofițerii care îl escortaseră la infirmerie în seara precedentă stătea în picioare lângă pat.

— Comandant Naismith, el e locotenentul-comandor Vorkalloner, ofițerul meu secund. Scuză-mă un moment; căpitanii vin și pleacă, dar administrația se perpetuează veșnic.

— Amin.

Vorkalloner părea a fi soldatul profesionist barrayaran tipic; putea să fi picat acolo direct dintr-o reclamă pentru serviciul de recrutare. Și totuși expresia lui avea în profunzime un anume umor care făcea din el o avanpremieră tolerabilă a ceea ce avea să devină sublocotenentul Koudelka în vreo zece sau doisprezece ani.

— Căpitanul Vorkosigan vorbește foarte despre tine cu mult respect, spuse Vorkalloner pentru a face conversație; nu băgă de seamă mărunta încruntătură a căpitanului său la auzul acestei introduceri. Presupun că, dacă am putea captura un singur betan, tu ai fi alegerea cea mai bună.

Vorkosigan tresări. Cordelia clătină din cap abia vizibil, semnalându-i să nu ia în seamă gafa. El ridică din umeri și începu să bată ceva în tastatură.

— Câtă vreme toți oamenii mei sunt în siguranță pe drumul spre casă, eu zic că-i un schimb echitabil. Aproape toți, în orice caz.

Fantoma lui Rosemont îi suflă rece în ureche, iar Vorkalloner păru dintr-odată mai puțin amuzant.

— În orice caz, de ce erați toți așa nerăbdători să ne băgați la cutie?

— Păi, ordinele, răspunse simplu Vorkalloner, ca un fundamentalist din vechime care răspunde la fiecare întrebare cu o tautologie: „Pentru că așa a fost să fie de la Dumnezeu."

Apoi o măruntă îndoială agnostică începu să i se strecoare în expresia feței.

— De fapt, mi-am închipuit că poate am fost trimiși aici să facem de pază ca un fel de pedeapsă, glumi el.

Remarca îi trezi lui Vorkosigan cheful de poante.

— Pentru păcatele voastre? Cosmologia ta e prea egocentrică, Aristede.

Lăsându-l pe Vorkalloner să-i descâlcească spusele, i se adresă Cordeliei:

— Conform planului, reținerea ta nu trebuia să implice vărsare de sânge. Și așa ar fi fost, dacă nu intervenea trebușoara cealaltă. Scuza asta n-are nicio valoare pentru unii – Cordelia înțelese că împărtășea și el amintirea îngropăciunii lui Rosemont în cețurile reci și întunecate –, dar e singurul adevăr pe care ți-l pot oferi. Asta nu mă face mai puțin responsabil. Ceea ce sunt convins că are să remarce vreunul dintre superiori când se va ajunge la chestiunea asta.

Zâmbi acru și continuă să bată la tastatură.

— Mă rog, nu pot să spun că-mi pare rău că le-am încurcat planurile cu invazia, spuse ea cu îndrăzneală.

Poftim, hai să vedem ce stârnim cu asta…

— Ce invazie? întrebă Vorkalloner, parcă trezit din somn.

— Mă temeam c-o să-ți dai seama de asta, odată ce vedeai cavernele-depozit, îi spuse Vorkosigan Cordeliei. Încă se mai dezbătea aprins când am plecat eu și expansioniștii fluturau de zor stindardul cu argumentul surprizei ca să-i intimideze pe adepții păcii. Din punctul meu de vedere, ca persoană particulară… mă rog, n-am dreptul, câtă vreme port uniforma. Dar să lăsăm asta.

— Ce invazie? se interesă iar Vorkalloner, plin de speranță.

— Cu ceva noroc, niciuna, răspunse Vorkosigan, îngăduindu-și să se lase cuprins de o parțială onestitate. Una a fost de-ajuns pentru o viață întreagă.

Părea a privi cu ochii minții niște amintiri intime neplăcute. Pe Vorkalloner îl derută sincer o asemenea atitudine din partea eroului de la Komarr.

— A fost o victorie măreață, domnule. Cu foarte puține pierderi de vieți omenești.

— De partea noastră.

Vorkosigan își termină de scris raportul și îl semnă, apoi introduse cererea pentru un altul și începu să se dueleze cu el folosind raza luminoasă a selectorului.

— Asta era și ideea, nu?

— Depinde dacă ai de gând să-ți păstrezi poziția sau ești doar în trecere. De la Komarr a rămas o moștenire politică încurcată rău. Nu asta mi-aș dori să-i las în păstrare următoarei generații. Cum am ajuns să discutăm subiectul ăsta?

Termină și ultimul formular.

— Pe cine se gândeau să invadeze? se încăpățână Cordelia.

— Eu de ce n-am auzit nimic despre asta? întrebă Vorkalloner.

— Ca atare, asta-i o informație secretă și nu se discută mai jos de nivelul Statului Major General, al comitetului central

al celor două consilii și al împăratului. Înseamnă că nici conversația asta nu mai poate să continue, Aristede.

Vorkalloner aruncă o privire semnificativă spre Cordelia.

— *Ea* nu face parte din Statul Major. Dacă mă gândesc bine…

— Nici eu nu mai fac parte, recunoscu Vorkosigan. Cât despre oaspetele nostru, nu i-am spus nimic ce să nu poată deduce pe cont propriu. Iar în ce mă privește, mi s-a cerut părerea despre… anumite aspecte. Nu le-a plăcut când le-am zis-o, dar ei au cerut-o.

Și zâmbi într-un fel deloc agreabil.

— De aia te-au trimis afară din oraș? întrebă Cordelia, care simțea că începea să prindă mersul lucrurilor pe Barrayar. Carevasăzică, locotenentul-comandor Vorkalloner avea dreptate să pună oameni de gardă. Părerea ta a fost cerută de, ăă, un anume prieten vârstnic al tatălui tău?

— Cert e că n-a fost cerută de Consiliul de Miniștri, spuse Vorkosigan, dar refuză să fie antrenat mai departe în acea discuție și schimbă subiectul întrebând-o pe un ton ferm: Oamenii mei te-au tratat cum se cuvine?

— Da, foarte bine.

— Doctorul meu jură c-o să-mi dea drumul în după-amiaza asta dacă sunt cuminte și rămân în pat toată dimineața. Pot să trec pe la tine mai târziu să vorbim în particular? Sunt câteva lucruri pe care aș vrea să le clarific.

— Sigur, răspunse ea, gândindu-se că felul cum își formulase el cererea avea o sonoritate de rău augur.

Intră doctorul, cu un aer îngrijorat.

— Parcă trebuia să vă odihniți, domnule.

Și aruncă priviri semnificative spre Cordelia și Vorkalloner.

— Of, bine. Aristede, trimite astea cu primul curier, spuse Vorkosigan arătând la ecran, împreună cu declarațiile incriminatoare și cu acuzațiile oficiale.

Doctorul îi mână pe ceilalți afară, în timp ce Vorkosigan se apuca iar de bătut la tastatură.

* * *

Cordelia își petrecu restul dimineții umblând fără țintă prin navă, explorându-și limitele libertății condiționate. Nava lui Vorkosigan era un labirint năucitor de coridoare, niveluri sigilabile, tuburi, uși înguste proiectate – își dădu ea seama într-un târziu – pentru a fi ușor de apărat într-o luptă corp la corp cu trupe de abordaj. Sergentul Bothari îi ținea isonul cu pași mari, profilându-se tăcut lângă umărul ei ca o umbră a morții, cu excepția momentelor în care ea dădea să intre pe vreo ușă sau într-un hol interzis; atunci se oprea brusc și spunea „Nu, doamnă". Cordeliei nu i se permitea să pună mâna pe nimic, după cum a descoperit când a atins din întâmplare un panou de control, provocând un alt „Nu, doamnă" monoton din partea lui Bothari. A făcut-o să se simtă ca un copil de doi ani dus de mână la plimbare.

Făcu o încercare de a-l trage de limbă.

— Ești de mult sub comanda căpitanului Vorkosigan? îl întrebă pe un ton vesel.

— Da, doamnă.

Tăcere. Ea încercă din nou.

— Îl simpatizezi?

— Nu, doamnă.

Tăcere.

— De ce?

La asta cel puțin nu putea răspunde cu da sau nu. Un timp crezu că n-avea să-i răspundă deloc, dar Bothari produse în cele din urmă un „E un Vor".

— Conflict de clasă? se hazardă ea.

— Nu-mi plac Vorii.

— Eu nu-s un Vor.

Bothari se uită prin ea cu o expresie sumbră.

— Sunteți tot ca un Vor. Doamnă.

Descurajată, ea renunță.

* * *

În după-amiaza aceea se întinse confortabil pe patul ei de campanie îngust și începu să cerceteze meniul pe care i-l oferea computerul bibliotecii. Alese un film cu un titlu liniștitor, ca pentru copiii de școală primară, „Oameni și locuri de pe Barrayar", și îi dădu drumul.

Relatarea se ridica la nivelul de banalitate promis de titlu, dar imaginile erau de-a dreptul fascinante. În ochii ei de betană părea o lume înverzită, încântătoare, însorită. Oamenii umblau fără filtre nazale, respiratoare sau scuturi termice pe timpul verii. Varietatea climatului și a reliefului ei era enormă și avea oceane adevărate, cu maree provocate de lună, în contrast cu băltoacele netede și sărate care treceau drept lacuri la ea acasă.

Răsună o bătaie în ușă.

— Intră, strigă ea, iar Vorkosigan își făcu apariția, salutând-o cu o înclinare a capului.

Ciudată oră pentru el să fie îmbrăcat în uniformă, își spuse Cordelia – dar, frățioare, ce dichisit arăta. Frumos, tare frumos. Îl însoțea sergentul Bothari, care rămase în picioare, imperturbabil, dincolo de ușa pe jumătate deschisă. Vorkosigan dădu ocol camerei de parcă ar fi căutat ceva. În cele din urmă îi goli tava pe care primise masa de prânz și o folosi ca să proptească ușa în poziție deschisă doar de un deget. Cordelia ridică din sprâncene când văzu ce face.

— Chiar e nevoie de-așa ceva?

— Cred că da. La rata actuală a bârfelor, cât de curând o să am de-a face cu vreo glumă despre privilegiile rangului pe care n-am să mă pot preface că n-am auzit-o și va trebui să-i închid gura nenorocitului, ăă, umoristului. Oricum am o aversiune față de ușile închise. Nu știi niciodată ce-i de partea ailaltă.

Cordelia râse din toată inima.

— Asta-mi aduce aminte de bancul ăla vechi cu fata care zice „Mai bine nu, și le spunem tuturor c-am făcut-o".

Vorkosigan încuviință cu o grimasă, se așeză pe scaunul pivotant cu fundul concav de lângă pupitrul metalic încastrat în perete și se roti ca să ajungă cu fața la ea. Se sprijini de spătar, cu picioarele întinse în față, și căpătă o expresie serioasă. Cu o jumătate de zâmbet, Cordelia își înclină capul. El începu abrupt să vorbească, dând din cap către ecranul de deasupra patului ei.

— La ce te uitai?

— La geografia barrayarană. E un loc superb. Ai fost vreodată la oceane?

— Când eram mic mă ducea mama la Bonsanklar în fiecare vară. Tot orașul era un fel de stațiune pentru clasa superioară, cu multă pădure virgină întinsă și munți dincolo de ea. Tata era mai mult plecat, ori în capitală, ori cu trupele lui. Solstițiul de vară era ziua de naștere a bătrânului împărat, atunci se organizau niște focuri de artificii fantastice – sau cel puțin așa îmi păreau mie la vremea aceea – în larg, deasupra oceanului. Tot orașul se aduna afară pe esplanadă și nimeni nu avea vreo armă. Nu se îngăduiau dueluri de ziua împăratului și aveai voie să circuli peste tot, neîngrădit.

Lăsă privirea în podea, fixând un punct nedefinit, dincolo de vârful bocancilor.

— N-am mai fost acolo de ani de zile. Mi-ar plăcea să te duc acolo într-o zi, la festivalul de solstițiu, dacă e să ni se ivească ocazia.

— Mi-ar plăcea foarte mult. Nava asta a ta se va întoarce curând pe Barrayar?

— Mă tem că nu prea curând. Te așteaptă o perioadă lungă de prizonierat. Dar când ne întoarcem, având în vedere că nava ta a scăpat, n-ar trebui să mai existe motiv pentru deținerea ta. Ar trebui să fii eliberată ca să te prezinți la ambasada betană și să pleci acasă. Dacă dorești.

— Dacă doresc!

Râse ușor, ezitant, și se sprijini cu spatele de perna tare. El îi urmărea cu mare atenție expresia feței. Ținuta lui o simula destul de bine pe cea a unui om relaxat, dar bătea întruna dintr-un bocanc, fără să conștientizeze gestul. Când dădu cu ochii de el, se încruntă și se opri.

— De ce să nu-mi doresc? întrebă ea.

— Mă gândeam că poate, când o să ajungem pe Barrayar și-o să fii liberă, ai putea lua în considerare varianta de-a rămâne.

— Ca să vizitez – cum ziceai că se cheamă, Bonsanklar, și așa mai departe? Nu știu câtă permisie o să am, dar… sigur, îmi place să văd locuri noi. Mi-ar plăcea să-ți văd planeta.

— Nu în vizită. Permanent. În calitate de… de doamna Vorkosigan.

Spunând asta, un zâmbet strâmb îi lumină fața.

— Am făcut un talmeș-balmeș din ce-am vrut să zic. Promit, n-o să-i mai consider niciodată lași pe betani. Jur că obiceiurile voastre necesită mai mult curaj decât majoritatea concursurilor de îndemânare sinucigașe ale junilor noștri.

Ea dădu drumul aerului din piept în firișoare subțiri, printre buzele țuguiate.

— Nu te… încurci cu mărunțișuri, nu-i așa?

Se întreba de unde venea oare expresia cu inimile care tresaltă. Ea avea mai degrabă senzația că partea de jos i se desprinde de stomac. Conștientizarea propriului trup izbucni în ea făcând-o să tresară; deja era copleșitor de conștientă de trupul lui.

El scutură din cap.

— Nu asta îmi doresc, pentru tine, cu tine. Tu trebuie să ai parte de tot ce-i mai bun. Cu greu mă pot considera astfel, probabil că știi și tu deja. Dar măcar pot să-ți ofer tot ce am mai bun. Dragă Co… Comandante, e prea brusc după standardele betane? Am așteptat zile în șir să apară ocazia potrivită, dar niciodată nu părea să fie momentul.

— Zile în șir! De cât timp te gândești la lucrurile astea?

— Mi-a trecut prin minte prima dată când te-am văzut în râpă.

— Poftim, când boram în noroi?

Replica ei îl făcu să zâmbească larg.

— Cu un autocontrol teribil. Până la vremea când am terminat cu îngropăciunea ofițerului tău, știam deja.

Ea își frecă buzele.

— Ți-a zis cineva vreodată că ești țicnit?

— Nu în contextul ăsta.

— Am… m-ai zăpăcit.

— Nu te-am jignit?

— Nu, sigur că nu.

El se relaxă foarte puțin.

— Nu-i nevoie să spui da sau nu chiar acum, bineînțeles. Vor mai trece luni de zile până să ajungem acasă. Dar nu voiam să crezi… faptul că ești prizonieră face situația stânjenitoare. Nu voiam să crezi că oferta mea e o insultă.

— Nici pomeneală, spuse ea cu un fir de voce.

— Mai sunt și alte lucruri pe care trebuie să ți le spun, continuă el, părând a-și concentra din nou atenția asupra bocancilor. N-are să fie o viață ușoară. M-am tot gândit, de când te-am întâlnit pe tine, că o carieră de curățător după tot felul de eșecuri politice, cum te-ai exprimat tu, s-ar putea să nu fie culmea onoarei, în definitiv. Poate ar trebui să încerc să previn eșecurile la sursa lor. Ar fi mai periculos decât slujba de soldat – risc de trădări, de acuzații false, asasinare, poate exil, sărăcie, moarte. Compromisuri abjecte cu oameni răi pentru câte un rezultat bun mărunt, și nici ăla garantat. Nu-i o viață bună, dar pentru cel care are copii… mai bine eu decât ei.

— Da' știu că te pricepi să distrezi o fată, cedă Cordelia, frecându-și bărbia și zâmbind.

Vorkosigan ridică fruntea, privind-o cu o speranță incertă.

— Cum se apucă cineva de-o carieră politică pe Barrayar? tatonă ea terenul. Presupun că te gândești să-i calci pe urme bunicului tău, prințul Xav, dar fără avantajul de-a fi tu însuți prinț al imperiului cum poți să obții o funcție?

— În trei moduri. Prin decret imperial, prin moștenire sau prin avansare în rang. Consiliul de Miniștri face rost de cei mai buni oameni prin ultima metodă. Ăsta e punctul lor forte, dar pentru mine e o cale închisă. Consiliul Conților, prin moștenire. Ăsta-i drumul cel mai sigur pentru mine, dar depinde de moartea tatălui meu. Poate să mai dureze mult și bine. Oricum e un organism muribund, afectat de cel mai îngust conservatorism și plin de relicve bătrâne preocupate doar să-și protejeze propriile privilegii. Nu știu dacă se poate face ceva cu conții pe termen lung. Poate ar trebui să li se permită în cele din urmă să-și târască picioarele nevolnice peste marginea prăpastiei și să dispară definitiv. Să nu mă citezi cumva, adăugă el după o clipă de gândire.

— E un proiect de guvern tare ciudat.

— N-a fost proiectat. A crescut.

— Poate ceea ce vă trebuie vouă e o adunare constituțională.

— Ai vorbit ca o adevărată betană. Păi, poate așa-i, deși sună a rețetă pentru război civil, în circumstanțele de la noi. Așa că mai rămâne numirea prin decret imperial. E o variantă rapidă, dar căderea mi-ar putea fi la fel de subită și de spectaculoasă ca și ascensiunea, dacă se-ntâmplă să-i aduc vreo ofensă bătrânului sau să moară.

Focul luptei sclipea în ochii lui în timp ce vorbea, făcând planuri:

— Unicul meu avantaj în fața lui este că-i place vorbirea fără ocolișuri. Nu știu de unde până unde a-nceput să-i placă, fiindcă nu prea are parte de-așa ceva. Știi ce, cred că ți-ar plăcea să intri în politică, cel puțin pe Barrayar. Poate fiindcă seamănă foarte mult cu ceea ce numim noi război prin alte părți. Totuși, există o problemă politică mai presantă, referitoare la nava ta și la alte câteva lucruri…

Făcu o pauză, pierzându-și elanul.

— Poate… poate una fără soluție. Ar putea fi cu adevărat prematur din partea mea să discut despre căsătorie înainte să știu cum are să pice propunerea mea. Dar nu puteam să te las să-ți închipui mai departe… *ce*-ți închipuiai de fapt?

Ea clătină din cap.

— Nu cred că vreau să spun asta, nu chiar acum. O să-ți spun cândva. Nu e nimic care să-ți displacă, așa cred.

El acceptă cu o înclinare a capului, un gest mărunt, dar plin de speranță, și continuă să vorbească.

— Nava ta…

Cordelia se încruntă, neliniștită.

— Doar n-o să dai de vreun necaz fiindcă nava mea a scăpat cu fuga, nu-i așa?

— Exact situația asta voiam s-o prevenim, de aceea ne duceam într-acolo. Faptul că eu eram în stare de inconștiență

în acel moment ar trebui să fie o circumstanță atenuantă. Asta stă în balanță cu părerile pe care le-am exprimat la consiliul împăratului. Precis mă vor suspecta că am lăsat intenționat nava să scape, ca să sabotez o aventură pe care o dezaprob profund.

— Încă o retrogradare?

El izbucni în râs.

— Am fost cel mai tânăr amiral din istoria flotei noastre – s-ar putea să ajung și cel mai bătrân sublocotenent. Dar nu, adăugă el redevenind serios. Aproape sigur că unii miniștri, din facțiunea care susține războiul, vor avansa o acuzație de trădare. Până se va lămuri chestiunea asta, într-un fel sau altul, spuse el privind-o în ochi, s-ar putea ca și treburile personale să fie dificil de lămurit.

— Trădarea se pedepsește cu moartea pe Barrayar? întrebă ea, mânată de o curiozitate morbidă.

— O, da. Blam public și moarte prin înfometare, spuse el și ridică o sprânceană, derutat, remarcându-i expresia îngrozită. Dacă te consolează cu ceva, se pare că trădătorii de viță nobilă reușesc mereu să-și strecoare ilicit vreo metodă curată de sinucidere, înainte să le vină sorocul. Așa se evită stârnirea oricărei simpatii publice nedorite. Cred totuși că n-ar trebui să le dau satisfacția asta. Să fie o treabă publică, dificilă, obositoare și cât se poate de jenantă.

Avea pe față o expresie alarmantă care sugera că soarta îi fusese deja pecetluită.

— Dacă ai putea, ai sabota invazia?

El clătină din cap, iar privirea îi alunecă undeva departe.

— Nu. Sunt un om supus autorității. Asta înseamnă silaba din fața numelui meu. Câtă vreme se mai dezbate chestiunea, continui să-mi susțin argumentele. Dar dacă împăratul însuși intervine și dă ordinul, mă duc fără să mai stau

pe gânduri. Alternativa e haosul în rândul populației civile, or, dintr-asta am avut cu vârf și îndesat.

— Ce-are diferit invazia asta? Probabil ai preferat Komarrul, altfel nu te-ar fi pus la comanda invaziei de-acolo.

— Komarr a fost o ocazie unică, o situație aproape ca la carte. Când am proiectat strategia pentru cucerirea ei, m-am folosit la maximum de șansa asta.

Începu să-i enumere pe degete:

— Populație mică și toată concentrată în orașe cu climă controlată. Nu era loc pentru ca gherilele să se retragă și să se regrupeze. Niciun aliat – nu eram noi singurii al căror comerț fusese sugrumat de tarifele lor lacome. N-a trebuit decât să las să se răspândească zvonul că aveam de gând să le micșorăm partea încasată din orice trecea prin nodurile lor de tranzit de la douăzeci și cinci la cincisprezece la sută, și cu asta i-am avut în buzunar pe vecinii care ar fi trebuit să-i sprijine. N-aveau industrie grea. Erau îmbuibați și leneviți fiindcă trăiau din venituri nemuncite – nici măcar n-au vrut să-și poarte ei înșiși luptele, până când nespălații ăia de mercenari pe care-i năimiseră au aflat cu cine aveau să se pună și și-au luat picioarele la spinare. Să fi avut eu mână liberă și ceva mai mult timp la dispoziție, cred că putea fi luată-n stăpânire fără să se tragă niciun foc de armă. Un război perfect, asta ar fi trebuit să fie, dacă n-ar fi fost atât de nerăbdător Consiliul de Miniștri.

În fața ochilor i se derulau momentele frustrante de demult, făcându-l să se încrunte.

— Planul ăstălalt... mă rog, cred c-o să înțelegi dacă-ți spun că e vorba de Escobar.

Cordelia se ridică în capul oaselor, șocată.

— Ați găsit un pasaj de aici până la Escobar?

Atunci, nu era de mirare că barrayaranii nu anunțaseră public descoperirea acestui loc. Dintre toate posibilitățile

care i se învârtiseră Cordeliei prin minte, asta era ultima. Escobar era unul dintre nodurile planetare majore în rețeaua de porți deschise la capătul unor găuri de vierme care țineau laolaltă omenirea împrăștiată prin spațiu. Mare, bătrână, bogată, temperată, se bucura de numeroși vecini, printre care însăși Colonia Beta.

— Știi, asta e aproape cuvânt cu cuvânt ce-am spus și eu, înainte ca ministrul Vestului să înceapă să vocifereze și contele Vortala să-l amenințe – mă rog, înainte să devină foarte nepoliticos cu el. Vortala e în stare să fie cel mai nesuferit ins pe care-l cunosc fără să înjure propriu-zis.

— Colonia Beta va fi atrasă în conflict, asta-i sigur. Păi, jumătate din comerțul nostru interstelar trece prin Escobar. Și Tau Ceti Cinci. Și Scobitura lui Jackson.

— Aș zice că în cel mai bun caz doar ele, spuse Vorkosigan, întărindu-și aprobarea cu o înclinare a capului. Ideea era ca operațiunea să se desfășoare rapid și să le fie prezentată potențialilor aliați ca un fapt împlinit. Cunoscând îndeaproape tot ce n-a mers în planul meu „perfect“ pentru Komarr, le-am spus că visează, poate nu cu aceleași cuvinte, dar cu același efect – preciză el, clătinând din cap. Mi-aș dori să mă fi purtat ceva mai calm. Acum aș mai fi putut să mă-ntorc și să-mi susțin argumentele împotrivă. Dar așa, din câte știu, flota tocmai se pregătește. Și cu cât înaintează pregătirile, cu atât mai greu va fi să se oprească.

Oftă.

— Război, medită Cordelia cu glas tare, peste măsură de tulburată. Îți dai seama, dacă flota voastră intră… dacă Barrayarul intră în război cu Escobarul, acasă va fi cerere de navigatori. Chiar în cazul în care Colonia Beta nu ajunge să se implice direct în lupte, fără-ndoială că le vom trimite arme, asistență tehnică, transporturi cu provizii…

Vorkosigan începu o frază, dar renunță la ea.

— Presupun că așa o să faceți, spuse el. Iar noi o să-ncercăm să vă blocăm.

În tăcerea care urmă, Cordelia își simțea sângele pulsându-i în urechi. Măruntele zgomote și vibrații ale navei lui Vorkosigan încă mai pătrundeau prin pereți, Bothari se foia pe coridor, pași grei veneau și treceau.

Clătină din cap.

— Va trebui să mă gândesc la toate astea. Nu-i așa ușor cum pare la prima vedere.

— Așa-i, nu e ușor, spuse el.

Își întoarse palma în afară, gest care însemna că terminase discuția, și se ridică țeapăn, căci încă îl mai supăra piciorul.

— Asta-i tot ce voiam să-ți spun. Tu nu-i nevoie să spui nimic.

Ea dădu din cap aprobator, recunoscătoare că fusese scutită, iar el se retrase, luându-l și pe Bothari și închizând cu fermitate ușa în urma sa. Oftând a suferință și a profundă nesiguranță, Cordelia se lăsă pe spate și rămase cu ochii în tavan până ce furierul Nilesa îi aduse cina.

Capitolul șase

În dimineața următoare, după orarul navei, Cordelia rămase izolată în cabina ei, citind. Își dorea o perioadă de timp în care să asimileze conversația din ziua anterioară înainte de a-l revedea pe Vorkosigan. Era atât de neliniștită, de-ai fi zis că toate hărțile ei stelare se amestecaseră, lăsând-o pierdută în spațiu; dar cel puțin știind că se rătăcise. Un pas înainte către adevăr, considera ea, un lucru mai bun decât certitudinile false. Simțea o foame disperată de certitudini, și tocmai acum, când ele se îndepărtau și nu mai puteau fi atinse.

Biblioteca navei îi oferea o gamă largă de materiale despre Barrayar. Un domn pe nume Abell produsese o istorie generală grandilocventă, plină de nume, date și descrieri detaliate ale unor bătălii uitate, ai căror participanți erau deja morți de atâta vreme, încât își pierduseră orice importanță. Un cărturar pe nume Aczith se descurcase mai bine, crease o biografie plină de viață a împăratului Dorca Vorbarra cel Drept, personajul ambiguu care, după calculele Cordeliei, era stră-străbunicul lui Vorkosigan și a cărui domnie cuprinsese sfârșitul perioadei denumite Vremea Izolării. Cufundată adânc în multitudinea de personalități și în politica întortocheată a acelei epoci, nici măcar nu ridică privirea când se auzi o bătaie în ușă, mulțumindu-se să spună „Intră".

Doi soldați purtând uniforme de camuflaj la sol, cu verde și cenușiu, se năpustiră înăuntru și închiseră degrabă

ușa în urma lor. Ce mai pereche jalnică, își spuse ea; în sfârșit, un soldat barrayaran mai scund decât Vorkosigan. Și abia pe la al treilea gând îi recunoscu, în timp ce de afară, de pe coridor, înăbușit de grosimea ușii, începea să se audă urletul ritmic al unei sirene de alarmă. S-ar zice că n-o să mai ajung pe Barrayar…

— Căpitane! răcni locotenentul Stuben. Ați pățit ceva?

Toată greutatea zdrobitoare a vechilor responsabilități se lăsă pe umerii ei la vederea acelui chip. Părul lui castaniu lung până la umeri fusese sacrificat în numele unei imitații de periuță militară barrayarană care arăta ca și cum fusese păscută de niște ierbivore, iar capul îi părea mai mic, golaș și ciudat fără el. Lângă el, locotenentul Lai, mărunt și subțirel, adus de spate ca un șoarece de bibliotecă, părea încă și mai nepotrivit pentru rolul de soldat, cu uniforma lui prea largă îndoită la încheieturile mâinilor și la glezne, dar cu un crac desprins din îndoitură, care îi ajungea până sub călcâiul bocancului.

Cordelia deschise gura să spună ceva, o închise, apoi, în cele din urmă, izbucni:

— De ce nu sunteți în drum spre casă? V-am dat un ordin, locotenent!

Stuben, care anticipase o primire mai caldă, rămase perplex.

— Am supus la vot, răspunse el simplu, ca și cum asta explica totul.

Ea clătină din cap, cu un aer de neputință.

— De ce mă mir? Ați votat. Bun așa.

Își îngropă fața în palme și rămase așa câteva clipe, sughițând de râs.

— De ce? îi întrebă printre degete.

— Am identificat nava barrayarană ca fiind *Generalul Vorkraft* – am cercetat și am aflat cine era la comandă. Pur și simplu

n-am putut să vă lăsăm în mâinile Măcelarului de pe Komarr. A fost unanim.

Asta îi distrase atenția câteva clipe.

— Cum naiba ați obținut un vot unanim din... nu, las-o moartă, îl opri scurt când el tocmai începea să-i răspundă și i se aprindea în ochi o licărire de satisfacție personală.

Îmi vine să mă dau cu capul de pereți – ba nu. Trebuie să obțin mai multe informații. Și el la fel.

— Îți dai seama – spuse ea, alegându-și cu grijă cuvintele – că barrayaranii plănuiau să treacă pe aici cu o flotă de invazie ca să atace Escobar prin surprindere? Dacă ați fi ajuns acasă și-ați fi raportat existența acestei planete, le-ați fi distrus șansele de-a ataca prin surprindere. Acum însă orice e posibil. Unde-i acum *René Magritte* și, până la urmă, cum ați ajuns aici?

Locotenentul Stuben părea uluit.

— Cum ați aflat toate astea?

— Ora, ora, îi reaminti nerăbdător locotenentul Lai, lovindu-și cronometrul de la mână.

— O să vă spun pe drum spre navetă, continuă Stuben. Nu știți unde-i Dubauer? La zdup nu era.

— Da, care navetă? Nu – începe cu începutul. Trebuie să aflu totul înainte să punem piciorul pe holul ăsta. Să-nțeleg că ei știu că sunteți la bord?

Afară continua să răsune ritmic sirena, iar Cordelia se crispă așteptându-se ca ușa să fie trântită de perete din clipă în clipă.

— Nu, n-au aflat. Asta-i toată frumusețea, spuse mândru Stuben. Avem un noroc chior.

— Ne-au urmărit două zile când am șters-o prima dată. N-am băgat viteză maximă, doar cât să rămânem în afara razei lor de acțiune și să-i ținem pe urmele noastre. M-am

gândit că poate mai apucăm ocazia să facem un ocol înapoi ca să vă luăm și pe voi cumva. Pe urmă, din senin, s-au oprit, s-au întors și-au pornit înapoi încoace. Noi am așteptat până s-au îndepărtat binișor, pe urmă ne-am întors și noi. Am sperat că încă vă mai ascundeți prin păduri.

— Nu, am fost capturată în prima noapte. Zi mai departe.

— Am pregătit totul, am pornit la viteză maximă, pe urmă am oprit tot ce ne-am gândit că produce zgomot electromagnetic. Apropo, proiectorul a fost numai bun pe post de amortizor, exact ca în simularea lui Ross de luna trecută. Am valsat pe lângă ei și nici n-au clipit...

— Pentru Dumnezeu, Stu, nu mai devia de la subiect, mormăi Lai, țopăind pe călcâie de nerăbdare. N-avem toată ziua la dispoziție.

— Dacă proiectorul ăla cade în mâinile barrayaranilor..., începu Cordelia cu voce stridentă.

— N-o să cadă, îți spun eu. În orice caz, *René Magritte* descrie o parabolă în jurul soarelui – planul e ca, imediat ce se apropie suficient cât să fie mascată de zgomotul lui, să șarjeze motoarele, pe urmă să treacă rapid pe-aici ca să ne ia. O să avem o fereastră de două ore să ne potrivim vitezele, începând de... în fine, începând de-acum zece minute.

— Prea la noroc, le critică planul Cordelia, căreia îi trecea prin fața ochilor parada tuturor dezastrelor care ar fi putut surveni într-un asemenea scenariu.

— A funcționat, se apără Stuben. Sau, cel puțin, are să funcționeze. Pe urmă a dat norocul peste noi. Cât vă căutam pe dumneavoastră și pe Dubauer, am găsit doi barrayarani rătăcind prin pădure...

Cordelia simți o fluturare pe dinăuntru.

— Cumva pe Radnov și Darobey?

Stuben se holbă la ea.

— De unde știți?

— Lasă, zi mai departe.

— Ăștia doi erau capii unei conspirații care urmărea să-l dea jos pe criminalul ăla dement de Vorkosigan. Vorkosigan era pe urmele lor, așa că s-au bucurat când ne-au văzut pe noi.

— Pun rămășag. Ca pe mana cerească.

— O patrulă barrayarană a coborât cu o navetă după ei. Am aranjat o ambuscadă – i-am doborât pe toți cu paralizoarele, în afară de unul pe care l-a împușcat Radnov cu un disruptor neural. Tipii ăștia chiar că nu se joacă.

— Știi cumva pe cine… nu, lasă. Zi mai departe, spuse Cordelia, simțind că i se strânge stomacul.

— Le-am luat uniformele, le-am luat naveta și ne-am strecurat până la *General* lin ca peștele prin apă. Radnov și Darobey cunoșteau toate parolele. Am reușit să ajungem la carceră – asta a fost ușor, oricum acolo se așteptau să se ducă patrulele lor – fiindcă ne-am gândit c-o să fiți acolo cu Dubauer. Radnov și Darobey le-au dat drumul tovarășilor lor și s-au dus să preia controlul în sala motoarelor. De acolo pot să întrerupă orice sistem, armele, susținerea vieții, orice. Trebuie să oprească armamentul ca să putem fugi cu naveta.

— Nu m-aș baza pe asta, îl avertiză Cordelia.

— Nu contează, spuse Stuben plin de veselie. Barrayaranii vor fi atât de ocupați să se bată între ei, încât noi o să trecem ca prin brânză. Gândiți-vă ce ironie superbă! Măcelarul de pe Komarr, împușcat de propriii săi oameni! Acum înțeleg cum vine treaba la judo.

— Superb, repetă ea pe un ton inexpresiv.

Țeasta lui, își spuse, țeasta lui o s-o pocnesc de perete, nu pe-a mea.

— Câți de-ai noștri sunt la bord? îl întrebă.

— Șase. Doi la navetă, doi îl caută pe Dubauer și noi doi, care-am venit să vă luăm pe dumneavoastră.

— Nimeni n-a părăsit suprafața planetei?

— Nu.

— În regulă.

Își masă obrajii și fruntea cu gesturi tensionate, tânjind după o inspirație care nu voia să vină.

— Ce încurcătură. Dubauer e la infirmerie, apropo. Sechele de la disruptor.

Hotărî să nu intre deocamdată în detalii referitoare la starea lui.

— Asasini împuțiți, spuse Lai. Sper să se strângă de gât între ei.

Ea se întoarse către interfața de lângă pat și se conectă la schema brută, fără datele tehnice, singura hartă a *Generalului Vorkraft* pe care fusese programată biblioteca să i-o ofere.

— Studiați asta și găsiți-vă ruta până la infirmerie și tambuchiul către navetă. Eu vreau să aflu o treabă. Rămâneți aici și nu răspundeți la ușă. Cine-s ăilalți doi care umblă lelea pe-aici?

— McIntyre și Uriașul Pete.

— Mă rog, cel puțin ei au mai multe șanse decât voi să treacă drept barrayarani.

— Căpitane, unde vă duceți? De ce nu putem să plecăm pur și simplu?

— O să vă explic când o să am o săptămână la dispoziție. De data asta să urmați naibii ordinele. Stați aici!

Se strecură pe ușă afară și porni cu pas vioi către punte. Tot sistemul nervos îi striga s-o ia la fugă, dar ar fi atras prea mult atenția. Trecu pe lângă un grup de patru barrayarani care se grăbeau undeva; abia dacă-i aruncară o privire. Niciodată nu se bucurase mai mult să fie fata pe care n-o bagă nimeni în seamă la petrecere.

Îl găsi pe Vorkosigan pe punte cu ofițerii lui, concentrați toți asupra comunicației cu sala motoarelor. Era și Bothari acolo, ațintându-se pe lângă Vorkosigan ca o umbră mohorâtă.

— Cine-i ăla de pe ecran? îl întrebă ea îl șoaptă pe Vorkosigan. Radnov?

— Da. Șș.

Chipul vorbea.

— Vorkosigan, Gottyan și Vorkalloner, unul câte unul, la intervale de două minute. Neînarmați, altfel toate sistemele de menținere a vieții vor fi oprite de la un cap la altul al navei. Aveți cincisprezece minute până începem să dăm drumul vidului să intre. Ah. Ați astupat găurile? Bun. Mai bine nu pierde timpul, *căpitane* – inflexiunile glasului său transformară rangul într-o insultă capitală.

Chipul dispăru, dar vocea reveni, fantomatică, revărsându-se strident din sistemul de difuzoare.

— Soldați ai Barrayarului. Căpitanul vostru l-a trădat pe împărat și a trădat Consiliul de miniștri. Nu-l lăsați să vă trădeze și pe voi. Predați-l autorităților în drept, ofițerului vostru politic, sau vom fi siliți să-i ucidem pe nevinovați împreună cu vinovații. În cincisprezece minute vom închide sistemele de susținere a vieții…

— Închideți-i lui gura, spuse Vorkosigan irascibil.

— Nu se poate, domnule, răspunse un tehnician.

Bothari, mai direct, își scoase arcul de plasmă din agățătoare și, cu un gest nonșalant, trase de la șold. Boxa de pe perete explodă și câțiva oameni se feriră de fragmentele topite.

— Hei, poate mai avem și noi nevoie de ele, spuse indignat Vorkalloner.

— Nu-i nimic, interveni Vorkosigan, făcându-i semn cu mâna să se calmeze. Mulțumesc, sergent.

Ecoul îndepărtat al vocii continua să răsune din difuzoare în lungul și-n latul navei.

— Mă tem că nu-i timp pentru ceva mai amănunțit, spuse Vorkosigan, părând a pune capăt unei ședințe în care se plănuiseră acțiunile viitoare. Pune-ți în practică ideea

inginerească, locotenent Saint Simon; dacă reușești s-o aplici la timp, cu atât mai bine. Sunt convins că am prefera cu toții să fim isteți, nu curajoși.

Locotenentul încuviință cu o înclinare a capului și se grăbi să plece.

— Dacă n-o să reușească, mă tem că va trebui să-i atacăm în forță, spuse Vorkosigan. Sunt perfect capabili să omoare pe toată lumea de la bord și să reînregistreze jurnalul ca să dovedească orice au ei chef. Cu Darobey și Tafas, au cunoștințele tehnice necesare. Vreau voluntari. Eu și Bothari, desigur.

Se iscă un cor de voci care se ofereau la unison.

— Gottyan și Vorkalloner sunt excluși amândoi. Am nevoie de cineva care să poată explica lucrurile după ce se vor termina. Acum ordinea de luptă. Întâi eu, pe urmă Bothari, pe urmă patrula lui Siegel, pe urmă a lui Kush. Numai paralizoare, nu vreau vreun foc răzleț care să distrugă motoarele.

Câțiva oameni se uitară în treacăt la gaura din perete unde fusese difuzorul.

— Domnule, interveni Vorkalloner cu disperare în voce, contest ordinul de luptă. Ei vor folosi cu siguranță disruptoare. Primii oameni care vor intra pe ușa aia nu vor avea nicio șansă.

Vorkosigan rămase tăcut câteva clipe, uitându-se fix la el. Apoi lăsă privirea în jos, cu un aer nefericit.

— Da, domnule.

— Locotenentul-comandor Vorkalloner are dreptate, domnule, se auzi pe neașteptate o voce de bas; Cordelia tresări dându-și seama că era Bothari. Prima poziție e a mea, am dreptul ăsta. L-am câștigat.

Se întoarse cu fața la căpitan, scrâșnind din maxilarul îngust.

— E al meu.

Privirile lor se întâlniră; se citea în ele o înțelegere stranie.

— Foarte bine, sergent, încuviință Vorkosigan. Tu primul, pe urmă eu, pe urmă restul după cum am ordonat. Să mergem.

Pe când mulțimea celorlalți se scurgea afară, Vorkosigan se opri în fața Cordeliei.

— Mă tem că până la urmă n-o să apuc plimbarea aia de vară pe esplanadă.

Cordelia clătină din cap neputincioasă, în timp ce undeva în subconștient începea să-i licărească o idee terifiantă.

— Tre… trebuie… trebuie să-mi retrag cuvântul acum.

Vorkosigan păru nedumerit, apoi îndepărtă subiectul cu o fluturare a mâinii, lăsând loc pentru o grijă mai presantă.

— În caz se va întâmpla să ajung precum sublocotenentul tău Dubauer, să-ți aduci aminte ce prefer. Dacă va fi să te lase inima să faci asta, de mâna ta aș vrea să fie. O să-i spun și lui Vorkalloner. Poți să-mi dai cuvântul tău?

— Da.

— Mai bine rămâi în cabina ta până se termină.

Întinse mâna spre umărul ei și îi atinse un zuluf de păr roșcat, apoi se întoarse și plecă de acolo. Cordelia o luă la fugă pe hol, cu propaganda lui Radnov huruindu-i fără sens în urechi. În minte îi creștea furibund un plan de acțiune. Rațiunea ei protesta aprins, încercând s-o strunească precum un călăreț pe spinarea unui cal fugar; n-ai nicio datorie față de barrayaranii ăștia, datoria ta e față de Colonia Beta, față de Stuben, față de *René Magritte* – datoria ta e să evadezi și să-i avertizezi…

Dădu buzna în cabină. Minunea minunilor, Stuben și Lai erau tot acolo. Ridicară amândoi privirea, panicați de intrarea ei brutală.

— Mergeți acum la infirmerie. Luați-l pe Dubauer și duceți-l la navetă. Când ar fi trebuit să se prezinte la raport Pete și Mac dacă nu-l găseau?

— În… – Lai se uită la cronometru – zece minute.

— Slavă domnului. Când ajungeți la infirmerie, spuneți-i așa doctorului: căpitanul Vorkosigan a ordonat să-l aduceți pe Dubauer la mine. Lai, tu așteaptă pe hol. N-o să poți să-l păcălești în veci pe doctor. Dubauer nu poate să vorbească. Să nu vă ia prin surprindere starea lui. Când ajungeți la navetă, așteptați – ia să văd cronometrul, Lai – până la ora navei 0620, pe urmă decolați. Dacă nu mă-ntorc până atunci, nici că mai vin. Motoarele la maximum și nu vă mai uitați în urmă. Câți oameni au cu ei Radnov și Darobey?

— Vreo zece, unsprezece, cred, răspunse Stuben.

— În regulă. Dă-mi paralizorul tău. Haide, haide.

— Căpitane, noi am venit aici să vă salvăm! strigă Stuben, zăpăcit.

Cordelia rămase fără cuvinte. În replică, îi puse o mână pe umăr.

— Știu. Mulțumesc.

Și fugi.

Coborând pe puntea motoarelor, ajunse la intersecția a două holuri. Pe cel mai lat dintre ele erau doi oameni care păzeau calea de acces către puntea următoare, un ultim punct de control înaintea teritoriului aflat în bătaia armelor lui Radnov. Unul dintre ei era furierul Nilesa. Cordelia se repezi la el.

— Căpitanul Vorkosigan m-a trimis aici, minți ea. Vrea să fac o ultimă încercare de negociere, în calitate de persoană neutră în chestiunea asta.

— E pierdere de timp, comentă Nilesa.

— Așa speră și el, improviză Cordelia. Eu îi țin ocupați cât se pregătește el. Poți să mă strecori acolo fără să dea cineva alarma?

— Cred c-aș putea să-ncerc.

Nilesa porni înainte și când ajunse la capătul holului săltă piedica unei trape rotunde din podea.

— Câți inși păzesc intrarea asta? întrebă ea în șoaptă.

— Doi sau trei, cred.

Trapa se ridică, dezvăluind un tub de acces cât să treacă un om prin el, cu o scară într-o parte și un stâlp coborând prin mijloc.

— Hei, Wentz! strigă el.

— Cine-i acolo? se auzi o voce de jos.

— Eu, Nilesa. Căpitanul Vorkosigan vrea s-o trimită jos pe gagica betană să discute cu Radnov.

— Pentru ce?

— De unde naiba să știu eu? Voi sunteți ăia care cică ar trebui să aibă aparate de ascultat în fiecare pat de campanie. Poate n-o fi așa marfă bună, la urma urmei.

Nilesa ridică din umeri spre Cordelia în semn că-și cerea iertare, iar ea îi acceptă scuzele cu o înclinare a capului.

De jos se auziră șoapte în contradictoriu.

— E înarmată?

Cordelia, pregătindu-și ambele paralizoare, clătină din cap a negație.

— Tu i-ai da vreo armă unei gagici betane? le strigă Nilesa retoric, în timp ce urmărea nelămurit preparativele Cordeliei.

— În regulă. Bag-o în tub, pune piedica la trapă și las-o să alunece singură. Dacă nu închizi trapa înainte să-și dea ea drumul, o împușcăm. Priceput?

— Aham.

— Ce-o să găsesc acolo jos? îl chestionă ea pe Nilesa.

— Un loc primejdios. O să stai într-un fel de nișă, în magazia din fața camerei de control principale. Nu poate trece mai mult de un om o dată prin ea și stai țeapăn acolo ca o țintă, cu trei pereți în jurul tău. Special e proiectată așa.

— Nu-i chip să-i ataci pe acolo? Adică, n-ai de gând să faci asta?

— Nici mort.

— Bun. Mersi.

Cordelia coborî în tub, iar Nilesa închise trapa deasupra ei cu zgomotul unui capac de sicriu.

— În regulă, se auzi vocea de jos, dă-ți drumul.

— E mult până jos, strigă ea, fără a se chinui să-și producă tremurul vocii. Mi-e frică.

— Dă-o dracu' de frică. Te prind eu.

— Bine.

Își înfășură picioarele și un braț în jurul stâlpului. Îi tremura mâna când își îndesă al doilea paralizor în toc. Stomacul îi pompa bilă acră în fundul gâtului. Înghiți, inspiră adânc ca să-și reprime reflexul vomei, ridică paralizorul în poziție de tragere și se lăsă să alunece.

Ateriză față în față cu bărbatul de jos, care își ținea relaxat disruptorul cam la nivelul mijlocului ei. Ochii lui se măriră când văzu paralizorul Cordeliei. În momentul acela, obiceiul barrayaran al echipajelor formate numai din bărbați îi fu de folos Cordeliei, fiindcă omul ezită, doar o fracțiune de secundă, să împuște o femeie. În acea fracțiune trase ea prima. Omul se prăvăli greoi peste ea, cu capul căzut pe umărul ei. Înfigându-se bine în călcâie, Cordelia se opinti să-l țină dinainte ca pe un scut.

Al doilea foc îl doborî pe următorul paznic tocmai pe când își ridica disruptorul să țintească. Al treilea paznic se grăbi să tragă, dar lovitura fu absorbită de spinarea celui pe care îl ținea Cordelia, deși haloul ei îi pârli marginea exterioară a coapsei stângi. Durerea erupse paroxistic, dar niciun sunet nu ieși printre dinții ei încleștați. Cu o precizie dublată de furie sălbatică, ce părea a fi străină de ființa ei,

Cordelia îl doborî și pe el, apoi privi în jur, căutând frenetic un loc în care să se ascundă.

Pe deasupra capului ei treceau câteva țevi; oamenii care intră într-o încăpere se uită de obicei în jos și în jur, înainte de-a le trece prin cap să privească în sus. Își înfipse paralizorul la centură și, cu un salt pe care în momente de calm n-ar mai fi fost în stare să-l reproducă, se trase în sus, între țevi și tavanul blindat. Respirând fără zgomot, cu gura deschisă, își scoase din nou paralizorul și se pregăti pentru orice-o fi fost să treacă prin ușa ovală care dădea în compartimentul principal al secției motoarelor.

— Ce-a fost zgomotul ăla? Ce se petrece acolo?

— Aruncați o grenadă și sigilați ușa.

— Nu putem, oamenii noștri sunt înăuntru.

— Wentz, raportează!

Tăcere.

— Intră acolo, Tafas.

— De ce eu?

— Fiindcă ți-am dat un ordin.

Tafas se furișă pe lângă tocul ușii, trecând peste prag aproape în vârful picioarelor. Se suci și se răsuci, cercetând cu privirea. Temându-se că vor închide și vor încuia ușa dacă se mai auzea vreun foc de armă, Cordelia așteptă până când, în sfârșit, omul ridică privirea.

Îi zâmbi triumfător și îl salută din vârful degetelor.

„Închide ușa“, rosti fără sunet gura ei, iar mâna arătă într-acolo.

El se holbă la ea cu o expresie foarte ciudată pe chip, în același timp derutată, optimistă și mânioasă. Pâlnia disruptorului său părea mare cât un proiector și ținte a cu destulă acuratețe capul Cordeliei. Era ca și cum și-ar fi înfruntat de-a dreptul ziua judecății. Egalitate, oarecum. Are dreptate Vorkosigan, își spuse ea; disruptorul *are* o autoritate reală…

Apoi Tafas strigă:

— Cred că avem o scurgere de gaz sau ceva. Mai bine închideți ușa un moment, cât verific.

Ușa se roti și se închise ascultătoare în spatele lui.

Cordelia zâmbi din tavan, mijind ochii.

— Salut. Vrei să ieși din încurcătura asta?

— Ce faci aici… betano?

Excelentă întrebare, își spuse ea cu jale.

— Încerc să salvez câteva vieți. Nu-ți face griji, amicii tăi de-acolo sunt doar paralizați.

Nu ți-l mai pomenesc pe cel lovit de ai săi – și mort, poate, din cauza unui moment de milă față de mine…

— Țară, țară, vrem ostași, treci de partea noastră, îl lingüși ea, ecou nebunesc al unui joc pentru copii. Căpitanul Vorkosigan are să te ierte – o să șteargă înregistrarea asta. O să-ți dea o medalie, se hazardă ea să promită.

— Ce medalie?

— De unde să știu eu? Orice medalie vrei. Nici măcar nu trebuie să omori pe cineva. Mai am un paralizor.

— Ce garanție am?

Disperarea o făcea curajoasă.

— Cuvântul lui Vorkosigan. Să-i spui că ți-am făgăduit în numele lui.

— Cine ești tu să-mi făgăduiești în numele lui?

— Doamna Vorkosigan, dacă supraviețuim amândoi.

Minciună? Adevăr? Fantezie fără speranță de împlinire?

Tafas scoase un fluierat și se holbă în sus la ea. Încrederea începu să-i lumineze fața.

— Chiar vrei să porți răspunderea de-a-ți fi lăsat o sută cincizeci de prieteni să respire vid doar ca să salvezi cariera unui spion ministerial? adăugă ea persuasiv.

— Nu, răspunse el în sfârșit, cu voce fermă. Dă-mi paralizorul.

Acum pune-se-va credința la încercare... Cordelia îi aruncă arma.

— Trei la pământ, încă șapte rămași. Care-i cea mai bună strategie?

— Pot să mai ademenesc aici vreo câțiva. Ceilalți sunt la intrarea principală. Am putea să-i atacăm din spate, dacă avem noroc.

— Dă-i drumul.

Tafas deschise ușa.

— Era o scurgere de gaze, spuse el, tușind convingător. Ajutați-mă să-i târăsc pe ăștia afară și pe urmă să sigilăm ușa.

— Aș putea jura c-am auzit un paralizor declanșându-se ceva mai devreme, spuse tovarășul său, intrând.

— Poate încercau să ne atragă atenția.

Pe fața rebelului se așternu suspiciunea odată ce stupiditatea acestei variante începea să-i devină evidentă.

— N-aveau paralizoare, începu el.

Din fericire, chiar atunci intră și al doilea. Cordelia și Tafas traseră la unison.

— Cinci doborâți, încă cinci rămași, spuse Cordelia, lăsându-se să cadă pe podea.

Piciorul stâng i se îndoi la aterizare; acum nu se mai mișca prea bine.

— Șansele ne cresc văzând cu ochii.

— Bine-ar fi să terminăm rapid, asta dacă e să funcționeze, o preveni Tafas.

— Mie-mi convine.

Se strecurară pe ușă afară și traversară într-o goană silențioasă compartimentul motoarelor, unde operațiunile automatizate continuau să se desfășoare indiferente la identitatea stăpânilor lor. Câteva leșuri în uniforme negre erau îngrămădite neglijent într-o parte. Tafas ridică mâna precaut când

se apropiară de cotitură, mișcând semnificativ dintr-un deget. Cordelia dădu din cap în semn că era totul în regulă. Tafas coti fără zgomot, iar Cordelia se lipi de margine, așteptând încremenită. Când Tafas ridică paralizorul, ea se prelinse pe lângă el, căutând o țintă. Încăperea se îngusta în forma literei L, terminându-se cu ieșirea principală către puntea superioară. Cinci bărbați stăteau acolo, cu atenția acaparată de zăngăniturile și șuierăturile ce străbăteau cu greu o trapă din capătul de sus al unei scări de metal.

— Se pregătesc să atace, spuse unul. E momentul să le tăiem aerul.

Faimoasele cuvinte de pe urmă, își spuse ea și trase, o dată, de două ori. Trase și Tafas, răsfirând rapid toată trupa, și cu asta se termină. Și niciodată în viața mea, își jură ea în tăcere, n-o să mai zic despre vreo cascadorie de-a lui Stuben că-i nesăbuită. Îi venea să-și arunce paralizorul și să urle și să facă tumbe de bucurie, dar treaba ei nu se terminase încă.

— Tafas, îl strigă. Mai am un lucru de făcut.

Veni lângă ea, părând și el cam zguduit.

— Te-am scos din încurcătura asta și am nevoie de un serviciu în schimb. Cum pot să întrerup controlul tunurilor de plasmă cu rază lungă cât să nu mai poată fi reluat vreo oră și jumătate?

— De ce vrei să faci asta? Din ordinul căpitanului?

— Nu, spuse ea cu onestitate. Căpitanul n-a ordonat nimic din toate astea, dar o să-i placă să le vadă, nu crezi?

Tafas, confuz, se arătă de acord.

— Dacă faci scurtcircuit la panoul ăsta, îi sugeră el, lucrurile ar trebui să-ncetinească serios.

— Dă-mi arcul tău de plasmă.

E nevoie să i-l iau? se întrebă ea, aruncând o privire asupra secțiunii. Ar trage în noi, asta știu sigur, la fel cum știu că eu

una o s-o tai spre casă. Una-i încrederea, alta-i trădarea. N-am nicio dorință să-ntind coarda cu el până plesnește.

Acuma, dacă Tafas nu mă duce de nas arătându-mi panoul de control de la toalete sau mai știu eu ce... Cordelia trase în panou și rămase uitându-se la el, într-un moment de fascinație primitivă, cum pocnea și scânteia.

— Acuma, spuse ea dându-i arcul înapoi, vreau un avans de câteva minute. Pe urmă poți să deschizi ușa și să fii erou. Îți sugerez să strigi mai întâi și să-i avertizezi; sergentul Bothari e în frunte.

— Aha. Mersi.

Cordelia privi în treacăt la trapa intrării principale. La vreo trei metri distanță, acolo e el acum, își spuse. O prăpastie de netrecut. După legile inimii, distanțele sunt relative; cel absolut este timpul. Secundele i se depănau pe șira spinării ca pânza din guri de păianjen.

Își ronțăia buza și-l devora din ochi pe Tafas. Ultima șansă de a-i transmite un mesaj lui Vorkosigan – nu. Absurditatea faptului de a-i transmite acele cuvinte, „te iubesc", prin gura lui Tafas o făcu să se cutremure de un râs interior de-a dreptul dureros. „Complimente" suna mai degrabă îngâmfat, în contextul acela; „salutări", prea rece; cât despre varianta cea mai simplă dintre toate, „da"...

Clătină din cap în tăcere și îi zâmbi soldatului nelămurit, apoi fugi înapoi în magazie și se cățără pe scară. Bătu ritmic în trapă. Se deschise în câteva clipe. Cordelia se pomeni nas în nas cu un arc de plasmă ținut de furierul Nilesa.

— Am niște condiții noi de transmis căpitanului tău, spuse ea cu dezinvoltură. Sunt puțin cam trăsnite, dar cred c-au să-i placă.

Nilesa, luat prin surprindere, o lăsă să iasă și sigilă din nou trapa. Cordelia merse mai departe, aruncând o privire la holul principal când trecu prin dreptul lui. Se adunaseră

acolo câteva zeci de oameni. O echipă de tehnicieni scosese din pereți jumătate dintre panouri; izbucneau scântei sub acțiunea unei unelte. Întrezări capul sergentului Bothari în capătul celălalt al mulțimii; știa că el stătea lângă Vorkosigan. Ajunse la scara din capătul holului, urcă pe ea și o luă la fugă, dibuindu-și drumul nivel cu nivel prin labirintul navei.

Râzând, plângând, gâfâind și tremurând din tot trupul, ajunse la coridorul pe care se afla trapa către navetă. Dr. McIntyre făcea de pază, încercând să pară sumbru și barrayaran.

— A ajuns toată lumea?

El încuviință din cap, privind-o încântat.

— Îngrămădiți-vă înăuntru și să plecăm.

Închiseră ermetic ușile în urma lor și se prăvăliră pe scaune când naveta porni cu viteză maximă, cu un scrâșnet și o smucitură. Pete Lightner o pilota manual, fiindcă implantul său neural de pilotaj betan nu putea realiza interfața cu sistemul de control barrayaran în lipsa unui cuplor interpret, așa încât Cordelia se pregăti pentru o călătorie de groază.

Se lăsă pe spate în scaun, încă respirând întretăiat și cu senzația că îi ard plămânii după acea goană nebună. Stuben veni lângă ea, agitat, holbându-se cu îngrijorare la cum dârdâia din toate mădularele.

— E crimă ce i-au făcut lui Dubauer, spuse el. Mi-aș dori să le putem arunca în aer cu totul nava nenorocită. Știi cumva, Radnov ne mai acoperă?

— Armele lor cu rază lungă vor fi dezactivate o vreme, îi expuse ea situația, fără a intra în detalii. (Oare ar putea vreodată să-l facă să priceapă?) Ah, tot voiam să-ntreb – cine era barrayaranul lovit de disruptor, pe planetă?

— Nu știu. Doc Mac i-a luat uniforma. Hei, Mac – ce nume scrie pe buzunarul tău?

— Ăă, stai să văd dacă pot să citesc în alfabetul lor.

Buzele i se mișcară un timp în tăcere.

— Kou… Koudelka.

Cordelia își plecă fruntea.

— A fost ucis?

— Nu era mort când am plecat noi, dar nici prea bine n-arăta, asta-i clar.

— Ce-ați făcut atâta vreme la bordul *Generalului*? întrebă Stuben.

— Mi-am plătit o datorie. De onoare.

— În regulă, fie cum spuneți. Aflu eu povestea mai târziu.

Tăcu o vreme, apoi adăugă, înclinând scurt din cap:

— Sper că l-ați aranjat bine pe ticălos, oricine-o fi fost.

— Uite ce-i, Stu… apreciez tot ce-ai făcut. Dar zău că am nevoie să fiu singură câteva minute.

— Sigur, căpitane.

O privi din nou cu îngrijorare și plecă de acolo mormăind în barbă: „Monștri blestemați“.

Cordelia își sprijini fruntea de fereastra rece și plânse în tăcere pentru dușmanii ei.

Capitolul șapte

Căpitanul Cordelia Naismith, din Corpul Expediționar Betan, introduse în computerul navei ultimele observații referitoare la navigația în spațiul normal. Lângă ea, ofițerul pilot Parnell își reglă cablurile și canulele căștii și se așeză mai confortabil în scaunul său tapițat, pregătindu-se să controleze neural următorul salt prin gaura de vierme.

Noua ei navă era un cargou voluminos și lent, neînarmat, un cal de povară care acoperea încet și stabil ruta comercială Colonia Beta – Escobar. Dar trecuseră deja mai bine de șaizeci de zile de la ultima comunicație cu Escobar, de când flota de invazie barrayarană blocase ermetic ieșirea escobarană, ca un dop în gâtul unei sticle. Conform ultimelor știri primite, flotele barrayarană și escobarană continuau să facă manevre pentru obținerea unor poziții tactice, parcă dansând o gavotă a morții, angajându-se doar arareori în câte o confruntare. Era de așteptat ca barrayaranii să nu-și trimită forțele terestre înainte ca întreg spațiul escobaran să ajungă sub controlul lor.

Cordelia chemă prin intercom sala motoarelor.

— Aici Naismith. N-ați mai terminat acolo?

Pe ecran apăru figura mecanicului-șef, un bărbat pe care abia îl cunoștea de două zile. Era tânăr și fusese trimis aici de la Observații, ca și ea. În excursia asta n-avea niciun rost să se facă risipă de personal militar experimentat și priceput. Tot aidoma Cordeliei, și el purta salopeta Observațiilor.

Se zvonea că uniformele Corpului Expediționar erau în lucru, dar deocamdată nimeni nu le văzuse la ochi.

— Totul e pregătit, căpitane.

Nicio spaimă nu-i făcea vocea să tremure. Mă rog, își spuse ea, poate că nu era încă suficient de vârstnic ca să fi ajuns deja să creadă în moartea de după viață. Mai privi în jur o ultimă dată, se așeză comod și trase aer în piept.

— Pilot, nava îți aparține.

— Să trăiți, accept nava, dădu el răspunsul formal.

Trecură câteva secunde. Cordelia simți cum o inundă un val neplăcut de greață și avu senzația vâscoasă, neliniștitoare, de-a se fi trezit brusc dintr-un vis urât pe care nu și-l mai putea aminti. Saltul se terminase.

— Să trăiți, nava vă aparține, mormăi epuizat pilotul.

Cele câteva secunde prin care trecuse ea se traduceau în câteva ore din timpul lui subiectiv.

— Accept nava, pilot.

Se întinse după consolă și începu să tasteze un rezumat al situației tactice în care ajunseseră în acel moment. Nimic nu mai trecuse prin acest pasaj în ultima lună, iar Cordelia spera că echipajele barrayarane erau plictisite și lente în reacții.

Iată-i. Șase nave, dintre care două se puneau deja în mișcare. Gata și cu încetineala în reacții.

— Exact prin mijlocul lor, pilot, ordonă ea, trimițându-i datele de la tastatură. Cel mai bine-ar fi dacă i-am putea momi pe toți să plece de la posturi.

Cele două nave în mișcare se apropiară rapid și începură să tragă cu o acuratețe tihnită. Nu se grăbeau și își valorificau fiecare salvă. Doar o biată țintă de antrenament, asta suntem și nimic mai mult, își spuse ea. Stai că vă dau eu țintă de antrenament. Toate sistemele consumatoare de energie care nu susțineau scuturile își reduseră funcționarea la minimum, iar nava păru să geamă când strălucirea plasmei o înghiți cu

totul. Apoi traversară zona până la un lat de palmă dincolo de limita de acțiune a armelor barrayarane.

Cordelia apelă sala motoarelor.

— Gata proiecția?

— Gata și stabilă.

— Dă-i drumul.

La douăsprezece mii de kilometri în urma lor, ca și când ar fi ieșit din gaura de vierme, își făcu brusc apariția un cuirasat betan. Accelera uluitor pentru o navă de asemenea dimensiuni; cu siguranță, viteza lui o egala pe a lor. Venea săgeată din urmă.

— Aha! făcu ea, bătând din palme de încântare, apoi strigă în intercom: I-am stârnit! Au pornit toți. Ah, din ce în ce mai bine!

Navele urmăritoare încetiniră, pregătindu-se să se întoarcă și să atace prada aceasta mult mai mare. Cele patru care în primă instanță rămăseseră, corect, la punctul de staționare începură și ele să se deplaseze. Făceau manevre de plasare pe poziții și minutele treceau accelerat. Ultima navă barrayarană abia dacă mai irosi o salvă pe ei, cu puțin mai consistentă decât un salut, fiindcă atenția îi era acaparată de fratele mai mare din spate. Fără îndoială că toți acei comandanți barrayarani se simțeau în poziții tactice foarte bune, răspândiți în configurație de evantai și lansând un foc distrugător. Micuța navă care preceda cuirasatul se afla deja de cealaltă parte a lor, spre Escobar, neavând unde se duce. Puteau s-o jumulească mai târziu, în tihnă.

Scuturile ei căzuseră între timp și viteza i se diminua odată ce teribila scurgere de energie cauzată de proiector își cerea obolul. Dar, cu fiecare minut prețios, navele care susțineau blocada barrayarană erau atrase tot mai departe de gaura de șarpe a căror pază le fusese încredințată.

— Mai putem s-o ținem așa vreo zece minute, se auzi vocea mecanicului-șef.

— În regulă. Păstrează energie cât s-o pârjolești la final. Dacă e să fim capturați, comandamentul nu vrea să rămână nici două molecule legate-ntre ele din care barrayaranii să deducă pe urmă tot restul.

— Ce păcat. E o mașinărie minunată. Mor s-arunc o privire în interiorul ei.

S-ar putea s-o și faci, dacă ne capturează barrayaranii, îi trecu ei prin minte. Direcționă toți ochii navei înapoi, pe cursul pe care veniseră până acolo. Departe, foarte departe, la ieșirea din gaura de vierme, se văzu o clipire și primul cargobot betan real se întrupă și începu să accelereze către Escobar, fără să întâmpine opoziție. Era cel mai nou membru al flotei comerciale, despuiat de arme și scuturi, reconstruit pentru ca acum să facă doar două lucruri: să transporte o încărcătură grea și să se deplaseze iute. Apoi își făcu apariția al doilea. Și al treilea. Gata. Se îndepărtau, iar cu un asemenea avantaj, barrayaranii nu mai puteau spera să-i ajungă din urmă.

Crucișătorul betan explodă cu o spectaculoasă revărsare de lumină radioactivă. Din păcate, nu exista nicio cale de a produce resturi false. Mă-ntreb cât o să dureze până se prind barrayaranii c-au fost păcăliți, își spuse Cordelia. Sper sincer că au simțul umorului…

Nava ei plutea acum prin spațiu în derivă, cu energia aproape epuizată. Cordelia simți o amețeală și își dădu seama că nu era nimic psihosomatic. Gravitația artificială începea să dea rateuri.

Se întâlniră cu mecanicul-șef și cu cei doi asistenți ai lui la trapa navetei, deplasându-se cu salturi ca de gazele, iar apoi plonjând de sus ca păsările răpitoare când gravitația își dădu duhul. Naveta care urma să fie bărcuța lor de salvare

era un model redus la esență, cu interiorul înghesuit și lipsit de orice confort. Plutiră înăuntru și închiseră ermetric trapa. Pilotul se așeză pe scaunul de control și își coborî casca, iar naveta țâșni de lângă coasta navei lor muribunde.

Mecanicul-șef pluti până la ea și îi întinse o cutiuță neagră.

— M-am gândit că dumneavoastră ar trebui să faceți onorurile, căpitane.

— Ha. Pariez că nici cina n-ai fi în stare să ți-o omori, răspunse ea, încercând să mai însenineze dispoziția generală; fuseseră împreună pe nava asta nu mai mult de cinci ore, dar tot era un lucru dureros. Am ieșit din rază, Parnell?

— Da, căpitane.

— Domnilor, spuse ea, după care se opri și îi privi în ochi. Vă mulțumesc tuturor. Nu vă uitați spre stânga, vă rog.

Trase mânerul cutiei. Se iscă o străfulgerare de lumină albastră intensă, lipsită de orice sunet, urmată imediat de o înghesuială generală la hubloul minuscul pentru a vedea ultimele fărâme de strălucire roșie emise de nava care făcea implozie, ducându-și cu ea în mormântul rătăcitor secretele militare.

Se apucară să dea mâna toți cu solemnitate, care în poziție corectă, care de-a-ndoaselea, care plutind la diverse unghiuri, apoi se fixară în curele la locurile lor. Cordelia se trase în interiorul postului de navigație de lângă Parnell, își prinse chingile și făcu o verificare rapidă a sistemelor.

— Acum vine partea spinoasă, murmură Parnell. Eu tot aș fi mai fericit dacă am accelera la maximum și-am încerca să scăpăm de ei cu fuga, pur și simplu.

— Poate-am reuși să scăpăm de tancurile alea zburătoare obeze, lăsă de la ea Cordelia, dar curierii lor rapizi ne-ar mânca de vii. Cel puțin așa arătăm ca un bolovan, adăugă ea, gândindu-se la camuflajul artistic, care respingea sondele, învelind ca o cochilie naveta de salvare.

Urmară câteva minute de tăcere, în care Cordelia se concentră asupra muncii ei.

— În regulă, rosti ea într-un târziu, hai s-o ștergem din cartierul ăsta. Cât de curând o să fie mare aglomerație pe-aici.

Nu se luptă cu accelerația, ci îi permise s-o împingă înapoi în scaunul ei. Oboseală. Nici n-ar fi crezut că era posibil să ajungă și mai obosită decât își imagina în spaimele ei. Toată aiureala asta cu războiul era grozavă ca educație psihologică. Cronometrul ăla trebuie că greșea. Precis că trecuse un an, nu o oră...

O lumină măruntă pâlpâia pe panoul ei de control. Frica năvalnică îi mătură osteneala din corp.

— Închideți totul, ordonă, întinzându-se să apese chiar ea comenzile, și imediat se cufundară într-un întuneric imponderabil. Parnell, ia arată-ne o rostogolire realistă.

Urechea ei internă și o senzație de greață unsuroasă îi comunicară că ordinul îi fusese urmat.

Acum simțul timpului începu cu adevărat să i se altereze. Întunericul și tăcerea domneau în jur, întrerupte doar de câte o mișcare fantomatică, de textilă pe plastic, atunci când se foia cineva în scaun. Își imagina că simte sondele barrayarane atingând naveta, atingând-o pe ea, degete de gheață pe șira spinării. Sunt o piatră. Sunt vid. Sunt tăcere... Undeva în spate, tăcerea fu întreruptă de zgomotul cuiva vomitând și de niște înjurături înăbușite. Naiba s-o ia de rostogolire. Sper c-a avut timp să apuce o pungă...

Apoi o smucitură și presiunea unei greutăți la un unghi bizar. Parnell scuipă o sudalmă care semăna cu un suspin.

— Acum, tracțiune! Gata.

Cordelia oftă fără să simtă ușurare, întinse mâna și răsuci cheia ce readucea naveta la viață; clipi din cauza luminițelor care o orbeau cu strălucirea lor.

— Ei, să vedem în ce ne-am prins.

Mâinile îi tremurară deasupra panoului. Aruncă o privire la monitoarele de exterior și apăsă în grabă butonul roșu care distrugea memoria computerului navetei și codurile de recunoaștere.

— Ce dracului avem afară? întrebă neliniștit mecanicul-șef, observând gestul Cordeliei în timp ce se apropia de ea.

— Două crucișătoare și un curier rapid, îl informă ea. Se pare că suntem puțin cam depășiți numeric.

El pufni pe nas, nefericit.

O voce fără trup răcni din difuzoarele sistemului de comunicații, la un volum prea mare; Cordelia se grăbi să-l dea mai încet.

— …acceptați capitularea, vă vom distruge.

— Aici naveta de salvare A5A, răspunse ea, modulându-și cu grijă vocea. Căpitan Cordelia Naismith, Corpul Expediționar Betan, la comandă. Suntem o navetă de salvare neînarmată.

Unitatea de comunicații emise un „Pff" surprins, iar vocea adăugă:

— Altă blestemată de femeie! Greu mai învățați, oameni buni.

În fundal se auzi un murmur neinteligibil și vocea reveni la tonul oficial cu care începuse.

— Veți fi puși sub escortă. La primul semn de opoziție, veți fi distruși. Înțeles?

— Am luat la cunoștință, răspunse Cordelia. Ne predăm.

Parnell clătină din cap furios. Ea întrerupse comunicația și ridică o sprânceană.

— Cred c-ar trebui să încercăm să evadăm de-aici, spuse el.

— Nu. Indivizii ăștia sunt niște profesioniști paranoici. Cel mai sănătos la cap pe care l-am întâlnit până acum era unul căruia nu-i plăcea să stea într-o cameră cu ușa închisă – susținea

că nu știi niciodată ce se află de partea cealaltă. Dacă spun că vor trage, fă bine și crede-i.

Parnell schimbă o privire cu mecanicul-șef.

— Haide, Nell, îl îndemnă acesta. Spune-i.

Parnell își drese vocea și își umezi buzele.

— Voiam să te anunțăm, căpitane... că, dacă sunteți de părere că cel mai bun lucru pentru toate părțile implicate ar fi să aruncăm naveta în aer, noi vă susținem. Nimeni de aici nu-i nerăbdător să se vadă luat prizonier.

Cordelia reacționă la propunerea lui cu o privire perplexă.

— Asta-i... foarte curajos din partea ta, ofițer pilot, dar complet nenecesar. Nu te flata singur. Am fost aleși anume pentru ignoranța noastră, nu pentru ceea ce știm. Voi nu puteți decât să vă dați cu părerea despre ceea ce se afla la bordul acelui convoi și nici măcar eu nu cunosc vreun detaliu tehnic. Cooperăm de fațadă, și măcar avem o șansă de-a scăpa vii din situația asta.

— Nu la... divulgarea de informații ne gândeam noi, doamnă. La celelalte obiceiuri ale lor.

Se lăsă o tăcere înecăcioasă. Cordelia oftă, simțind cum se îneacă într-un vârtej de îndoială și mâhnire.

— Nu-i nimic, spuse în cele din urmă. Reputația lor e mult exagerată. Unii dintre ei sunt chiar niște inși de treabă.

Unul mai ales, zise râzând vocea interioară. Și chiar presupunând că mai trăiește, chiar crezi că ai putea să-l găsești în tot haosul ăsta? Sau, dacă-l găsești, l-ai salva de darurile otrăvite pe care tot tu i le-ai adus, și asta fără să-ți trădezi datoria? Sau e vorba de vreun pact sinucigaș secret? Măcar știi cine ești, te cunoști? Cunoaște-te pe tine însăți.

Parnell, care îi urmărea cu atenție expresia feței, clătină din cap cu un aer sumbru.

— Sunteți sigură?

— N-am ucis pe nimeni în viața mea. N-am de gând să încep cu niște oameni care sunt de partea mea, ce doamne iartă-mă!

Parnell recunoscu justețea vorbelor ei cu o ridicare din umeri, fără a-și ascunde propriu-zis ușurarea pe care o simțea în străfundul sufletului.

— Oricum, am pentru ce trăi. Războiul ăsta n-are cum să dureze o veșnicie.

— Aveți pe cineva acasă? întrebă el, iar când ea își întoarse privirea la datele furnizate de sondă, adăugă înțelept: Sau în spațiu?

— Ăă, îhî. Pe-acolo pe undeva.

— Grea situație, spuse el, clătinând din cap cu simpatie, apoi cercetă cu privirea profilul ei nemișcat și adăugă încurajator: Dar aveți dreptate. Mai devreme sau mai târziu, barosanii au să-i împrăștie fărâme de pe firmament pe ticăloșii ăștia.

Ea scăpă automat un „Așa" abia auzit și începu să-și maseze fața cu vârfurile degetelor, încercând să-și alunge încordarea. Avu dintr-odată imaginea vie a unei enorme nave de război despicate la mijloc, revărsându-și măruntaiele ca boabele dintr-o păstaie monstruoasă. Semințe înghețate, sterile, plutind în derivă în lipsa oricărei adieri, umflate din pricina decompresiei și răsucindu-se la nesfârșit. Ar putea cineva să recunoască un chip după una ca asta? se întrebă ea. Își întoarse scaunul pe jumătate față de Parnell, sugerând sfârșitul conversației.

Un curier rapid barrayaran îi preluă sub escortă în mai puțin de un ceas.

* * *

Prima dată o izbi mirosul familiar, mirosul de metal-și-ulei-de-motor, amintind de ozon, mirosul de vestiar al unei

nave de război barrayarane. Cei doi soldați înalți în uniforme negre care o escortau, fiecare ținând-o cu fermitate de câte un cot, o direcționară printr-o ultimă trecere ovală îngustă către ceea ce presupunea ea că trebuia să fie zona principală de detenție de pe uriașa navă-amiral. Ea și cei patru oameni ai săi fură despuiați fără milă, percheziționați cu minuțiozitate paranoică, examinați medical, holografiați, retinamprentați, identificați și cadorisiți cu pijamale portocalii informe. Oamenii ei fură separați și duși în alte locuri. În pofida vorbelor pe care i le spusese lui Parnell, Cordelia simțea că-i vine rău de spaima că aveau să fie jupuiți, strat cu strat, de informații pe care nu le dețineau. Acum liniștește-te, interveni rațiunea; cu siguranță că barrayaranii aveau să-i pună la păstrare pentru vreun schimb de prizonieri.

Paznicii tresăriră și luară imediat poziție de drepți. Întorcându-se, Cordelia văzu un ofițer superior barrayaran care intra în camera în care se îndeplineau formalitățile. Galbenul aprins al treselor de pe gulerul uniformei sale de un verde întunecat semnifica un rang pe care ea nu-l mai văzuse până atunci; șocată, o identifică drept culoarea vice-amiralului. Înțelegând ce era personajul, știu pe dată și cine era și îl studie cu un interes plin de gravitate.

Vorrutyer, acesta era numele lui. Celălalt comandant al armadei barrayarane, alături de prințul regal Serg Vorbarra. Presupuse că el era cel care făcea de fapt toată treaba; auzise că era destinat să devină următorul ministru de război al Barrayarului. Deci așa arăta o stea în ascensiune.

Într-un fel, semăna puțin cu Vorkosigan; ceva mai înalt, cam de aceeași greutate, dar mai puțin în oase și mușchi și mai mult în osânză. Și el avea părul închis la culoare, mai cârlionțat decât al lui Vorkosigan și cu mai puține fire cenușii în el, avea cam aceeași vârstă și era ceva mai chipeș. La ochi se deosebea foarte mult, erau de un cafeniu adânc

și catifelat, mărginiți de gene lungi și negre, de departe cei mai frumoși ochi văzuți vreodată de Cordelia pe un chip de bărbat. Îi declanșau un vaier tânguitor adânc în subconștient, strigându-i: credeai c-ai înfruntat teama pe ziua de azi, dar te-ai înșelat; uite aici adevărata spaimă, cea fără de euforie sau speranță; lucru ciudat, fiindcă ochii aceia ar fi trebuit să-i pară atrăgători. Își smulse privirea dintr-a lor, spunându-și cu fermitate că anxietatea și antipatia instantanee erau doar rezultatul nervilor încordați, și așteptă.

— Identifică-te, betano, mârâi el, dându-i Cordeliei o senzație confuză de déjà-vu.

Se luptă să nu-și piardă echilibrul, salutându-l vioi și răspunzându-i spiritual:

— Căpitan Cordelia Naismith, Expediționarul Betan. Suntem o grupare militară. Combatanți.

Desigur că gluma asta confidențială trecu pe lângă el fără efect.

— Dezbrăcați-o și învârtiți-o!

Apoi făcu un pas înapoi, privind cu atenție. Cei doi soldați rânjiți care o păzeau se supuseră ordinului. Nu-mi place cum începe treaba asta… Se forță ca fața să-i rămână inexpresivă, apelând la toate resursele ei secrete de seninătate. Calm. Calm. Ăsta vrea să te buimăcească. Vezi bine în ochii lui, ochii lui flămânzi. Calm.

— Cam bătrâioară, dar merge. O să trimit după ea mai târziu.

Paznicul îi împinse iar pijamaua în brațe. Se îmbrăcă încet, ca să-l enerveze, ca într-un număr de striptease inversat, cu mișcări precis controlate, potrivite pentru o ceremonie japoneză a ceaiului. Unul mârâi, celălalt o îmbrânci brutal în spinare către celula ei. Cordelia zâmbi acru în fața succesului pe care îl înregistrase, spunându-și: Ei, cel puțin

atâta control am și eu asupra destinului meu. Să-mi acord niște puncte dacă-i pot îmboldi să mă bată măr?

O înghesuiră într-o cameră metalică goală și o lăsară acolo. Ea își continuă strategia, pentru propriu-i amuzament, îngenunchind grațios pe podea cu același soi de mișcări, cu degetul mare de la piciorul drept încrucișat corect peste cel de la piciorul stâng și mâinile odihnindu-i-se nemișcate pe coapse. Atingerea îi aminti de peticul de piele de pe pulpa stângă care îi rămăsese lipsit de orice senzație, căldură, frig, durere, presiune, ca urmare a ultimei întâlniri cu armatele Barrayarului. Închise ochii pe jumătate și-și lăsă mintea să plutească, sperând să le dea celor care o țineau captivă impresia neliniștitoare de meditație profundă și posibil periculoasă. Simularea agresiunii era mai bună decât nimic.

După vreun ceas de nemișcare, timp în care mușchii ei neobișnuiți protestară cât se poate de dureros împotriva poziției în genunchi, paznicul se întoarse.

— Amiralul vrea să te vadă, spuse el laconic. Vino cu mine.

Se pomeni din nou cu câte un gardian la fiecare umăr cât dură călătoria prin navă. Unul rânjea și o dezbrăca din priviri. Celălalt o privea cu milă, ceea ce era cu mult mai tulburător. Începu să se întrebe în ce măsură timpul pe care îl petrecuse împreună cu Vorkosigan o adusese în situația de a desconsidera riscurile prizonieratului. Ajunseră la apartamentele ofițerilor și se opriră în fața unei uși ovale de metal, dintr-un șir întreg de uși identice. Gardianul rânjit bătu și fu poftit să intre.

Apartamentul acesta de amiral era foarte diferit de cabina ei austeră de la bordul *Generalului Vorkraft*. În primul rând, pereții care despărțeau camerele alăturate fuseseră dărâmați, lăsând în urmă un spațiu comun de trei ori mai mare. Era plin de mobilier personal din cel mai luxos. La

intrarea ei, amiralul Vorrutyer se ridică de pe un scaun tapițat cu catifea, dar Cordelia nu făcu greșeala de a-i interpreta gestul ca pe un semn de politețe.

Se plimbă agale în jurul ei, în vreme ce ea stătea tăcută, și îi urmări traseul privirii prin încăpere.

— Un pas înainte față de celulă, ai? o testă el.

— Arată ca un budoar de târfă, replică ea pentru urechile gărzilor.

Paznicul rânjit se înecă, iar celălalt izbucni în râs fără să se ferească, dar încetă imediat să mai râdă sub privirea rece a lui Vorrutyer. Nu mi s-a părut chiar *atât* de amuzant, își spuse ea confuză. Unele detalii ale decorului începeau să iasă în evidență și la un moment dat își dădu seama că avusese gura mai aurită decât crezuse. Uite, spre exemplu, ce statuetă ciudată în colțul ăla. Cu toate că avea un anumit merit artistic compensator, presupuse ea.

— Una cu niște clienți foarte neobișnuiți, adăugă cu voce tare.

— Legați-o în chingi, ordonă Vorrutyer, și întoarceți-vă la posturi. Vă chem eu după ce termin.

O întinseră pe spate în patul lui lat, neregulamentar, cu mâinile și picioarele trase dureros către cele patru colțuri și legate cu brățări moi de lanțuri scurte, atașate la rândul lor de cadrul patului. Simplu, dătător de fiori și mult dincolo de capacitatea ei de a se elibera prin forță.

În timp ce-i strângea o brățară de la mână, paznicul care arătase milă îi șopti în barbă, mascându-și cuvintele cu un oftat:

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic, îi șopti și ea.

Privirile li se încrucișară și se despărțiră, ascunzând schimbul secret de atentul Vorrutyer.

— Eh. Așa crezi tu acum, murmură celălalt pe sub rânjet, strângând cealaltă brățară.

— Mai taci, bombăni primul și îl săgetă cu o privire crâncenă.

O tăcere prihănită umplu încăperea până ce gardienii se retraseră.

— Arată a instalație permanentă, remarcă ea, cuprinsă de o fascinație oribilă.

Era ca o materializare a unei glume bolnave.

— Ce te faci când nu poți să prinzi betani? Faci apel la voluntari?

O încruntătură apăru fugar între sprâncenele sale, apoi fruntea i se netezi.

— Ține-o tot așa, o încurajă el. Mă amuză. Cu atât mai picant va fi deznodământul.

Își lărgi gulerul uniformei, își turnă un pahar de vin dintr-un bar foarte neregulamentar aflat într-un colț al camerei și se așeză pe pat lângă ea, cu aerul de vorbăreț al unuia care își vizitează prietenul bolnav. O cercetă minuțios cu privirea, minunații ochi căprui umezindu-i-se în așteptarea a ceea ce avea să vină.

Ea încercă să se amăgească singură; poate e doar un violator. Ar fi posibil să-i facă față unui simplu violator. Asemenea spirite pline de franchețe, copilărești, aproape deloc agresive… Până și execrabilul își are limitele lui…

— Nu cunosc niciun secret militar care să merite cât de cât, fandă ea. Chiar că nu merită să-ți pierzi timpul…

— Nu m-am gândit c-ai cunoaște, răspunse el cu lejeritate. Deși fără îndoială că vei insista să-mi spui tot ce știi în cursul următoarelor săptămâni. Foarte obositor, nu mă interesează câtuși de puțin. Dacă vreau să-mi dai informații, personalul meu medical poate să le scoată de la tine într-o clipită.

Sorbi din vin.

— Deși e curios că ai adus în discuție subiectul ăsta – poate o să te trimit la infirmerie, ceva mai încolo.

Ea simți că i se înnoadă stomacul. *Tâmpito*, țipă în gând la sine însăși, *tocmai ai ratat șansa de-a scăpa de interogatoriu! Dar nu, precis că asta e procedura-standard – nu face decât să te intimideze. Subtil. Calm…*

El mai luă o înghițitură.

— Știi, cred că o să-mi placă să am și o femeie mai în vârstă, de data asta. Or fi drăguțe cele tinere, dar merge prea ușor cu ele. Niciun pic de distracție. Deja îmi dau seama că tu o să fii o distracție pe cinste. O cădere foarte mare necesită o înălțime foarte mare de unde să cazi, nu-i așa?

Ea oftă și fixă tavanul cu privirea.

— Mă rog, sunt convinsă că va fi educativ.

Încercă să-și aducă aminte cum își ocupa mintea în timpul partidelor de sex cu fostul ei iubit în vremurile rele care precedaseră momentul când, în sfârșit, se lepădase de el. Era foarte posibil ca acum să nu fie mai rău…

Vorrutyer, surâzător, își lăsă paharul de vin pe o măsuță de lângă pat și scoase din sertar un cuțitaș ascuțit ca un scalpel de modă veche, având mânerul bătut cu pietre prețioase care sclipiră înainte ca mâna lui să le eclipseze. Începu să felieze, oarecum la întâmplare, pijamaua portocalie, cojind-o de pe trupul ei ca pe o coajă de pe fruct.

— Asta nu-i proprietatea guvernului? întrebă ea.

Dar îi păru rău că vorbise, fiindcă din pricina tremurului din voce, cuvântul „proprietate“ sunase pițigăiat. Era ca și cum i-ar fi aruncat o firimitură unui câine flămând, ceea ce era mai probabil să-l facă să sară și mai sus.

El chicoti, mulțumit.

— Hopa.

Lăsă intenționat să-i alunece cuțitul. Lama tăie ceva mai mult de un centimetru în coapsa ei. El îi studie chipul cu nesaț ca să nu-i piardă reacțiile. Rana se nimerise în zona lipsită de sensibilitate; Cordelia nu era în stare să simtă nici măcar umezeala firului de sânge care izvorâse de acolo. El își îngustă ochii, dezamăgit. Ea se abținu să arunce măcar o privire în jos. Își dorea să fi studiat mai îndeaproape stările de transă.

— N-am de gând să te violez astăzi – propuse el pe un ton de conversație lejeră –, dacă la asta te gândești.

— Mi-a trecut prin minte. Nu-mi dau seama de unde mi-o fi venit ideea asta.

— Nu prea e timp, îi explică el. Astăzi, ca să zic așa, e doar antreul de la banchet, sau o simplă supă clară, cât se poate de pură. Toate lucrurile complicate vor fi servite la desert, peste câteva săptămâni.

— Eu nu mănânc niciodată desert. Greutatea, știi tu.

El chicoti iar.

— Ești un deliciu.

Lăsă cuțitul deoparte și mai luă o înghițitură de vin.

— Știi, ofițerii îi însărcinează mereu pe alții să le facă treaba. Acuma, eu unul sunt pasionat de istoria Pământului. Secolul meu preferat e al optsprezecelea.

— Aș fi zis că al paisprezecelea. Sau al douăzecilea.

— Încă o zi, două, și te-nvăț eu să nu mai întrerupi. Unde eram? A, da. Păi, în lecturile mele am dat peste o scenă încântătoare, în care o anume doamnă de toată isprava – și spunând asta ridică paharul către ea ca pentru un toast – era violată de un slujitor bolnav, din ordinul stăpânului său. Foarte picant. Boala venerică aparține, din fericire, trecutului. Dar tot pot să-i poruncesc unui slujitor bolnav, deși boala lui e mai degrabă mintală decât fizică. Un schizofrenic paranoid adevărat, autentic.

— Așa stăpân, așa slugă, trase ea la nimereală.

Nu mai pot s-o țin așa multă vreme; o să mă lase inima în curând…

Replica ei obținu de la el un surâs destul de acru.

— Aude voci, să știi, ca Ioana d'Arc, numai că el îmi spune că-s voci de demoni, nu de sfinți. Are și halucinații vizuale, ocazional. Și e un bărbat masiv.. L-am mai folosit și înainte, de multe ori. Nu e genul căruia să-i fie ușor să, ăă, să atragă femei.

În acel moment foarte potrivit, se auzi o bătaie în ușă, iar Vorrutyer se duse într-acolo.

— Ah, intră, sergent. Tocmai vorbeam despre tine.

„Bothari", respiră ea ușurată. Odată cu capul strecurat pe ușă apărură statura înaltă și fața familiară, de barzoi, a soldatului lui Vorkosigan. Cum, *cum* de nimerise în coșmarul ei personal? Un caleidoscop de imagini începu să i se rotească prin minte: o pădure pestriță, trosnetul unui disruptor, fețele celor morți și-ale celor pe jumătate morți, o siluetă înălțându-se precum umbra morții.

Se concentră asupra realității din prezent. Oare o va recunoaște? Încă nu dăduse cu ochii de ea; privirea îi era fixată asupra lui Vorrutyer. Prea apropiați unul de altul ochii aceia, și nu chiar la același nivel. Îi dădeau feței sale un grad de asimetrie neobișnuit, care îi sporea urâțenia remarcabilă.

Imaginația ei clocotindă devie brusc către trupul lui. Trupul lui – era cumva prost alcătuit, cumva în neregulă, cocoșat în uniforma lui neagră, deloc asemănător cu silueta dreaptă pe care o văzuse ea ultima dată revendicându-și în fața lui Vorkosigan locul de onoare. Nu era bine, nu era bine, nu era bine deloc. Era cu un cap mai înalt decât Vorrutyer, și totuși părea aproape să se târască în fața stăpânului său. Cu șira spinării răsucită și încordată, privea în jos încruntat la… torționarul său? Ce-ar putea face, se întrebă ea, un agresor

mintal precum Vorrutyer cu materialul oferit de Bothari? Dumnezeule, Vorrutyer, tu îți închipui, în bizareria ta stridentă și amorală, în vanitatea ta monstruoasă, că ești cel care *controlează* această stihie? Și îndrăznești să te joci cu nebunia sumbră din ochii lui? Gândurile ei țineau pasul cu pulsul precipitat. Sunt două victime în camera asta. Sunt două...

— Poftim, sergent.

Vorrutyer îi făcu semn cu degetul mare peste umăr către Cordelia, întinsă pe pat cu picioarele depărtate.

— Violează-mi-o pe femeia asta.

Își trase un scaun și se pregăti să privească îndeaproape, plin de încântare.

— Hai, dă-i drumul.

Bothari, cu fața la fel de impenetrabilă ca întotdeauna, se desfăcu la pantaloni și se apropie de capătul patului. Se uită la ea pentru prima dată.

— Ai ceva de spus pentru final, „căpitane" Naismith? întrebă sarcastic Vorrutyer. Sau ai rămas în sfârșit fără cuvinte?

Cordelia se uită țintă la Bothari, zguduită de o compasiune aproape asemănătoare cu dragostea. El părea aproape în transă, dorință trupească lipsită de plăcere, anticipare lipsită de speranță. Tăntălău amărât, își spuse ea, în ce hal te-au adus. Încetând să se mai dueleze pentru puncte, își căută în suflet vorbe de spus nu lui Vorrutyer, ci lui Bothari. Niște vorbe de alinare – n-am de gând să-i sporesc sminteala... Aerul din încăpere părea acum rece și umed și Cordelia se înfioră, simțindu-se nespus de ostenită, incapabilă de-a opune rezistență și tristă. Bothari se încovoie deasupra ei, greu și întunecat ca plumbul, făcând patul să scârțâie.

— Cred, rosti ea rar în cele din urmă, că cei chinuiți sunt foarte aproape de Dumnezeu. Îmi pare rău, sergent.

O fixă cu privirea, cu fața la un cot distanță de a ei, atât de mult timp, încât ea se întrebă dacă o auzise. N-avea o

respirație plăcută, dar Cordelia nici nu se clinti. Apoi, spre uimirea ei, se ridică în picioare și se încheie la pantaloni, tremurând ușor.

— Nu, s'trăiți, spuse vocea lui monotonă de bas.

— Poftim? replică Vorrutyer uluit, sculându-se în picioare. De ce nu?

Sergentul bâjbâi în căutarea cuvintelor.

— E prizoniera comandorului Vorkosigan. S'trăiți.

Vorrutyer se holbă la el, la început nedumerit, apoi lămurit.

— Vasăzică, *tu* ești betana lui Vorkosigan!

Veselia lui calmă se evaporă la rostirea numelui, cu un șuierat precum cel produs de o picătură de apă care cade pe o tablă încinsă până la înroșire.

Betana lui Vorkosigan? O scânteie de speranță se aprinse în ea: că numele lui Vorkosigan putea fi parola ei de trecere către tărâmul siguranței; dar se stinse imediat. Șansa ca această creatură să fie cumva prietenul lui era, fără îndoială, cu mult sub zero. Deja nu se mai uita la ea, ci prin ea, de parcă ar fi fost o fereastră către o priveliște minunată. *Betana lui Vorkosigan?*

— Acum l-am prins de fudulii pe ticălosul ăla de puritan fudul, șopti el cu ferocitate. Ar putea fi și mai și decât ziua în care i-am spus despre nevastă-sa.

Expresia de pe chipul lui era ciudată și neliniștitoare; masca suavității părea să se topească și să-i cadă fâșii. Era ca și cum ar fi pășit deodată în mijlocul căldării unui vulcan. Păru să-și amintească de mască și se apucă să-i strângă la loc bucățile, parțial eficient.

— Știi ce, m-ai copleșit de-a dreptul. Posibilitățile pe care le oferi… optsprezece ani n-au fost o așteptare prea lungă pentru o asemenea răzbunare ideală. O femeie-soldat. Ha! Probabil s-a gândit că ești soluția ideală pentru… dificultățile noastre reciproce. Războinicul meu perfect, dragul meu

ipocrit, Aral. Ai multe de-nvățat de la el, pun rămășag. Dar știi ce, într-un fel, sunt convins că nu m-a menționat în discuțiile cu tine.

— Nu cu numele, încuviință ea. Poate după categorie.

— Și ce categorie era aia?

— Cred că expresia pe care a folosit-o era „lepădătura armatei“.

El rânji acru.

— Unei femei în situația ta nu i-aș recomanda să folosească insulte.

— Ah, deci cu categoria ești de-acord?

Rostise replica în mod automat, dar în același timp i se strânsese inima în piept, lăsând în jur o pustietate reverberantă. Ce caută Vorkosigan în miezul nebuniei unuia ca ăsta? Privirea ei semăna acum cu a lui Bothari…

Zâmbetul lui se înăspri.

— Am fost de-acord cu multe lucruri la viața mea. Puritanul tău a fost printre ele, și nu ultimul pe listă. Imaginează-ți puțin lucrul ăsta, draga mea, scumpa mea, preferata mea. Cu greu ți-ar veni a crede, dacă l-ai cunoaște acum, dar a fost un văduv tare vesel până să se abandoneze atât de enervant acestor răbufniri de corectitudine virtuoasă.

Râse.

— Ai o piele foarte albă. Ți-a atins-o… așa?

Își plimbă o unghie în sus pe interiorul brațului ei, iar ea se cutremură.

— Și părul tău. Sunt convins c-o fi fascinat de-așa un păr cârlionțat. Atât de frumos și cu așa o culoare neobișnuită.

Răsuci cu blândețe o șuviță între degete.

— Trebuie să mă gândesc la ce se poate face cu părul ăsta. S-ar putea desprinde scalpul cu totul, desigur, dar trebuie să existe o soluție cu mai multă imaginație decât asta. Poate o să iau cu mine o șuviță, s-o scot și să mă joc cu ea,

așa, ca din întâmplare, la întrunirea statului-major. S-o las să-mi alunece mătăsos printre degete – să văd cât durează până să-i capteze atenția. Să-i nutresc îndoiala, și teama crescândă, cu, ah, vreo replică degajată. Mă-ntreb de câte ar fi nevoie ca să-nceapă să-și bâlbâie rapoartele alea ale lui enervant de perfecte – ha! Pe urmă să-l trimit pe teren pentru vreo săptămână, să se tot întrebe, să se tot îndoiască...

Apucă iar cuțitul cu mânerul bătut în pietre prețioase și reteză o șuviță groasă, pe care o răsuci și și-o puse cu grijă în buzunarul de la piept, zâmbindu-i de sus Cordeliei în tot acest timp.

— Trebuie atenție, desigur, ca să nu-l împingi la violență. Devine de-a dreptul obositor de incontrolabil.

Descrise un L cu degetul peste partea stângă a bărbiei, exact în locul unde se afla cicatricea lui Vorkosigan.

— Mult mai ușor de stârnit decât de oprit. Deși e de mirare ce temperat a devenit în ultima vreme. Tu l-ai influențat, favorita mea? Sau pur și simplu îmbătrânește?

Aruncă neglijent cuțitul înapoi pe măsuța de la capul patului, apoi își frecă palmele, râse în hohote și se mulă pe lângă ea să-i murmure la ureche șoapte de iubire.

— Și după Escobar, când nu va mai fi nevoie să-l luăm în seamă pe câinele de pază al imperiului, n-o să mai existe nicio limită în ceea ce putem face. Ce de posibilități...

Dădu frâu liber unui șuvoi de planuri privitoare la torturarea lui Vorkosigan prin intermediul ei, cărora le oferi strălucire prin detalii obscene. Era crispat tot în fața propriei viziuni, fața îi era palidă și jilavă.

— Nu se poate să faci așa ceva și să scapi nepedepsit, spuse ea cu un fir de voce.

Era teamă acum pe fața ei, și lacrimi curgându-i din colțurile ochilor în șiroaie irizate și umezindu-i cârlionții de păr din jurul urechilor, dar el se arăta prea puțin interesat.

Cordelia se crezuse prăbușită în cea mai adâncă prăpastie a spaimei care se putea închipui, dar acum se deschisese podeaua sub ea și se prăvălea din nou, fără sfârșit, rostogolindu-se în gol.

El păru să-și recapete controlul într-o oarecare măsură și începu să se plimbe pe lângă capătul patului, uitându-se la ea.

— Ei! Ce revigorant! Să știi că mă simt încărcat de energie. La urma urmei, cred c-o să fac singur treaba asta. Ar trebui să fii bucuroasă. Sunt mult mai chipeș decât Bothari.

— Pentru mine, nu.

El își lăsă pantalonii și se pregăti să urce pe ea.

— O să mă ierți și tu, iubito?

Cordelia se simți înfrigurată, secată și măruntă până la dispariție.

— Mă tem că va trebui să las asta pe seama Celui Atoatemilostiv. Îmi depășești capacitățile.

— Cândva săptămâna asta, promise el, luându-i înfrângerea drept frivolitate și vizibil excitat de ceea ce își închipuia că era în continuare o afișare a rezistenței.

Sergentul Bothari gravitase prin încăpere în tot acest timp, mișcându-și capul în dreapta și-n stânga și scrâșnind întruna din dinți, semn de agitație pe care Cordelia i-l mai văzuse și altă dată. Vorrutyer, concentrat asupra Cordeliei, nu acorda vreo atenție mișcărilor din spatele lui. Așa se face că momentul său de completă uluire dură foarte puțin atunci când sergentul îl apucă de părul ondulat, îi smuci capul pe spate și-i trecu peste gât de jur-împrejur lama cuțitului cu nestemate, ca un expert desăvârșit, retezându-i toate cele patru vase de sânge majore dintr-o mișcare dublă cât se poate de cursivă.

Vorrutyer se răsuci o dată convulsiv și își pierdu cunoștința când presiunea sangvină din creier îi dispăru complet.

Sergentul Bothari își desprinse mâna din părul lui și Vorrutyer se prăbuși între picioarele Cordeliei, apoi șerpui peste marginea patului și dispăru din ochii ei.

Sergentul rămase la picioarele patului, matahală nemișcată, gâfâind din greu. Cordelia nu-și putea aminti dacă țipase. Oricum nu conta; după toate probabilitățile, nimeni nu acorda prea multă atenție țipetelor care ieșeau din camera asta. Simțea că încremenise și că nu mai avea sânge în mâini, în față, în picioare; inima îi bubuia.

Își drese glasul.

— Ăă, mulțumesc, sergent Bothari. A fost o faptă, ăă, foarte cavalerească. Crezi c-ai putea să-mi desfaci și chingile?

Vocea i se pițigăia incontrolabil; înghiți în sec, iritată de sunetele pe care le scotea.

Îl privi pe Bothari cu o fascinație combinată cu teroare. Cu niciun chip nu putea să prevadă ce urma el să facă. Mormăind în barbă, cu o expresie de confuzie pe chip, Bothari bâjbâi până îi desfăcu legătura de la încheietura mâinii stângi. Țeapănă, ea se răsuci imediat și își eliberă dreapta, apoi se ridică în capul oaselor și își eliberă gleznele. Rămase un moment cu picioarele încrucișate în mijlocul patului, goală pușcă și cu sânge picurând de pe ea, frecându-și încheieturile de la mâini și de la picioare și încercând să-și repună în mișcare creierul paralizat.

— Haine, haine, mormăi pentru sine.

Aruncă pe furiș o privire către capătul patului, la silueta boțită a răposatului amiral Vorrutyer, cu pantalonii în vine și cu acea ultimă expresie de surpriză încremenită pe față. Minunații ochi căprui își pierduseră strălucirea lichidă și începea deja să se formeze pe ei o peliculă opacă.

Se strecură jos din pat departe de Bothari și începu să caute înnebunită prin sertarele de metal și bufetele aliniate pe pereții camerei. Vreo două sertare conțineau colecția de

jucării a lui Vorrutyer, iar ea le închise în grabă, îngrețoșată, înțelegând în sfârșit ce voise el să spună cu ultimele cuvinte. Gustul pentru perversitate al acestui om avusese cu siguranță o amploare remarcabilă. Câteva uniforme, toate decorate cu prea multe însemne galbene. Într-un târzu găsi o salopetă neagră simplă. Își șterse sângele de pe trup cu o cămașă de noapte moale și se îmbrăcă în grabă.

În tot acest timp, sergentul Bothari șezuse ghemuit pe podea, cu capul sprijinit pe genunchi, mormăind în barbă. Cordelia îngenunche lângă el. Oare începea să halucineze? Trebuia să-l convingă să se scoale în picioare și să-l scoată de acolo. Nu puteau conta prea mult timp pe faptul că nu vor fi descoperiți. Și totuși, unde se puteau ascunde? Nu cumva adrenalina, nu rațiunea, era aceea care le cerea să fugă? Exista vreo opțiune mai bună?

Pe când încă mai șovăia, ușa se trânti de perete. Cordelia țipă pentru prima dată. Dar bărbatul care stătea în ușă, alb la față, cu arcul de plasmă în mână, era Vorkosigan.

Capitolul opt

Oftă sacadat când îl văzu acolo și panica paralizantă se scurse din ea odată cu acea respirație lungă.

— Dumnezeule, era să-mi provoci un atac de cord, reuși ea să spună cu voce măruntă și sugrumată. Intră și închide ușa.

Buzele lui se mișcară fără sunet conturând numele ei; intră și pe față i se citi o panică aproape la fel de mare ca a ei. Apoi ea văzu că în urma lui venea un alt ofițer, un locotenent cu păr castaniu și figură ștearsă, ca de cățeluș blând. Așa că se abținu să i se arunce în brațe și să-i țipe cu capul pe umăr, așa cum și-ar fi dorit din tot sufletul; în loc de asta, rosti cu prudență:

— S-a petrecut un accident.

— Închide ușa, Illyan, i se adresă Vorkosigan locotenentului.

Își recăpătă controlul trăsăturilor feței când tânărul veni lângă el.

— Va trebui să urmărești să fii martor la toate astea cu cea mai mare atenție.

Cu buzele strânse într-o linie albă, Vorkosigan se plimbă încet prin cameră, observând detaliile și indicându-i-le pe unele în tăcere însoțitorului său.

— Ăă, aha, spuse locotenentul la primul lui gest, făcut cu arcul de plasmă.

Vorkosigan se opri în dreptul leșului, își privi arma din mână de parcă abia atunci o vedea pentru prima dată și o puse la loc în tocul ei.

— Iar l-ai citit pe marchiz, nu-i așa? i se adresă el cadavrului, cu un oftat.

Când îl întoarse cu vârful bocancului, din rana bogată căscată în gâtlej se mai scurseră câțiva stropi de sânge.

— Învățătura puțină e lucru periculos, adăugă el și aruncă o privire spre Cordelia. Pe care dintre voi să-l felicit?

Ea își umezi buzele.

— Nu prea știu să-ți zic. Cât de tare o să se enerveze lumea din cauza asta?

Locotenentul începu și el să umble prin sertarele și bufetele lui Vorrutyer, deschizându-le cu mâna apărată de o batistă, și – judecând după expresia de pe fața lui – descoperi că educația cosmopolită a acestuia nu era desăvârșită, după cum presupusese el. Rămase multă vreme holbându-se la sertarul pe care îl închisese Cordelia cu atâta grabă.

— Împăratul, de pildă, va fi încântat, spuse Vorkosigan. Dar strict în particular.

— De fapt, la vremea aia eram legată. Sergentul Bothari, ăă, a făcut onorurile.

Vorkosigan privi scurt către Bothari, care stătea în continuare încolăcit pe podea.

— Hm.

Mai aruncă o ultimă privire prin încăpere.

— Ceva de-aici îmi evocă acut scena aia remarcabilă când am pătruns cu forța în camera motoarelor de pe nava mea. Poartă semnătura ta personală. Bunica avea o vorbă pentru asta – ceva cu ajunsul la târg…

— A ajunge la spartul târgului? îi scăpă Cordeliei vorba din gură.

— Da, așa era – și își mușcă buzele ca să-și ascundă o strâmbătură ironică. O zicătoare cât se poate de betană… încep să pricep de ce.

Fața lui își păstra o mască de neutralitate rece, dar ochii o cercetau din interiorul unei suferințe secrete.

— Eu, ăă, am ajuns târziu?

— Nicidecum, îl liniști ea. Ai ajuns, ăă, la țanc. Tocmai mă foiam pe-aici panicată, întrebându-mă ce să fac mai departe.

Un rânjet iute reprimat îi încreți coada ochilor lui Vorkosigan, care se afla cu spatele la Illyan.

— Atunci, s-ar părea că-mi salvez flota de tine, murmură el printre dinți. Nu mă gândeam chiar la asta când am urcat aici, dar mă bucur să salvez *ceva*.

Apoi, cu glas tare:

— Imediat ce termini, Illyan, propun să ne retragem în cabina mea ca să continuăm discuțiile.

Îngenunche lângă Bothari, cercetându-l din priviri.

— Nenorocitul ăla aproape că l-a distrus iar, mârâi el. Mai că-și revenise, după timpul petrecut în preajma mea. Sergent Bothari, rosti el îmblânzindu-și tonul, poți să faci câțiva pași împreună cu mine?

Bothari, cu gura la genunchi, mormăi ceva neinteligibil.

— Vino-ncoace, Cordelia, spuse Vorkosigan.

Era prima dată când își auzea numele pronunțat de el.

— Vezi dacă poți să-l faci să se ridice. Nu cred c-ar fi bine să-l ating deocamdată.

Ea se aplecă în fața lui Bothari până la nivelul ochilor lui.

— Bothari. Bothari, uită-te la mine. Trebuie să te ridici și să mergi puțin.

Îi luă mâna acoperită cu sânge închegat și se strădui să găsească o idee rațională, sau mai degrabă irațională, în stare să-i atragă atenția. Încercă întâi cu un zâmbet.

— Uite. Vezi? Ești scăldat în sânge. Sângele spală păcatul, nu-i așa? De-acum o să fie totul în regulă cu tine. Ăă, omul rău a dispărut și în scurtă vreme vor dispărea și vocile

rele. Așa că vino cu mine, te duc eu undeva unde să te poți odihni.

În timp ce ea vorbea, atenția lui se concentra treptat asupra ei, iar la sfârșit omul încuviință dând din cap și se ridică în picioare. Continuând să-l țină de mână, Cordelia ieși în urma lui Vorkosigan, cu Illyan încheind șirul. Spera că bandajul ei psihologic avea să reziste; orice alarmă declanșată acum îl putea face să explodeze ca o bombă.

Rămase cu gura căscată când descoperi cabina lui Vorkosigan nu mai departe de următoarea ușă de pe coridor.

— Ești căpitan pe nava asta? întrebă ea.

Apucând să se uite mai bine la gulerul lui, observase că purta acum însemne de comandor.

— Aici ai fost tot timpul?

— Nu, sunt în statul major. Curierul abia a ajuns aici de pe front, acum câteva ore. În tot acest timp am fost la o întrunire cu amiralul Vorhalas și cu prințul. Tocmai am terminat. Am venit imediat după ce m-a anunțat paza că Vorrutyer are un prizonier nou. Tu… nici în cele mai nebunești coșmaruri n-aș fi visat că ai putea fi tu.

Cabina lui Vorkosigan părea liniștită ca o chilie de călugăr în comparație cu măcelul pe care îl lăsaseră vizavi. Totul în jur se conforma regulamentului, așa cum se cuvenea într-o cameră de soldat. Vorkosigan încuie ușa în urma lor. Își frecă fața și oftă, sorbind-o din priviri pe Cordelia.

— Ești sigură că n-ai pățit nimic?

— Sunt doar puțin zguduită. Când am fost selecționată, știam că mă pasc niște riscuri, dar la un om ca ăla nici că m-așteptam. Era un caz clasic. Mă surprinde c-ai fost în serviciul lui.

Chipul lui deveni distant și rece.

— Eu sunt în serviciul împăratului.

Pe Cordelia începu s-o stingherească prezența lui Illyan, care tăcea și urmărea totul cu atenție. Ce-avea ea să-i răspundă lui Vorkosigan dacă o întreba despre convoi? Acest om reprezenta pentru obligațiile ei un pericol mai mare decât tortura. Începuse să creadă, în lunile din urmă, că despărțirea lor avea să-i diminueze în cele din urmă foamea din suflet pe care i-o provoca lipsa lui, dar faptul că îl vedea acum în carne și oase o făcea să se simtă de-a dreptul nesățioasă. Nu-i spuse totuși ce simțea. În acel moment părea obosit, nesigur și încordat. Nu era bine, deloc nu era bine…

— Ah, dă-mi voie să ți-l prezint pe locotenentul Simon Illyan, din garda personală a împăratului. El e spionul meu. Locotenent Illyan, comandantul Naismith.

— Acum sunt căpitanul Naismith, îl corectă ea automat.

Locotenentul îi scutură mâna cu o candoare calmă ce contrasta pe de-a-ntregul cu bizara scenă pe care tocmai o părăsiseră. De parcă s-ar fi aflat în plină recepție la ambasadă. Atingerea ei îi lăsă în palmă o dâră de sânge.

— Pe cine spionezi?

— Prefer termenul „supraveghere“, spuse el.

— Exprimare de vulpoi birocrat, comentă Vorkosigan, apoi îi preciză Cordeliei: Pe mine mă spionează. Reprezintă un compromis între împărat, Ministerul Educației Politice și persoana mea.

— Expresia folosită de împărat, spuse Illyan cu detașare, a fost „încetare a focului“.

— Da. Locotenentul Illyan are și el un biocip de memorie eidetică. Poți să te gândești la el ca la un aparat de înregistrare ambulant, pe care împăratul îl poate pune, oricând poftește, să deruleze înregistrările.

Cordelia îl cercetă cu privirea pe furiș.

— Păcat că nu ne-am putut revedea în circumstanțe mai favorabile, îi spuse ea cu prudență lui Vorkosigan.

— Aici nu există circumstanțe favorabile.

Locotenentul Illyan își drese vocea, aruncând o privire fugară către Bothari, care rămăsese în picioare și se uita la perete, tot împletindu-și și despletindu-și degetele.

— Și acum, domnule?

— Hm. Există mult prea multe dovezi fizice în camera aceea, nemaivorbind de martori care pot spune cine a intrat și când, ca să încercăm să alterăm firul poveștii. Personal, aș fi preferat ca Bothari să nu fi fost deloc acolo. Faptul că, în mod limpede, e un caz de *non compos mentis* n-o să cântărească deloc în ochii prințului când o să-i ajungă la ureche zvonuri despre ce s-a-ntâmplat.

Se ridică în picioare, gândindu-se intens.

— Trebuie pur și simplu ca voi să fi evadat înainte ca eu și Illyan să ajungem la fața locului. Nu știu cât timp va fi posibil să-l țin pe Bothari ascuns aici – poate fac rost de niște sedative pentru el.

Privirea i se opri asupra lui Illyan.

— Ce zici de omul de încredere al împăratului din departamentul medical?

Illyan păru rezervat.

— Ar fi posibil să se aranjeze ceva.

— Bun așa, spuse Vorkosigan și se întoarse spre Cordelia. Tu va trebui să rămâi aici și să-l ții sub control pe Bothari. Eu și Illyan trebuie să plecăm imediat, altfel se vor aduna prea multe minute neexplicate între momentul când am plecat de la Vorhalas și momentul când vom da alarma. Oamenii din serviciul de securitate al prințului vor cerceta în amănunțime camera aia și mișcările tuturor celor implicați.

— Vorrutyer și prințul erau în același partid? întrebă ea, aventurându-se nesigur pe nisipurile mișcătoare ale politicii barrayarane.

Vorkosigan zâmbi amar.

— Erau doar buni prieteni.

Și plecă, lăsând-o singură cu Bothari și într-o desăvârșită confuzie.

* * *

Îl convinse pe Bothari să se așeze pe scaunul de la biroul lui Vorkosigan, unde rămase frământându-și degetele la nesfârșit, în tăcere. Ea se așeză pe pat, cu picioarele încrucișate, încercând să emane un aer de calm, control deplin și bună dispoziție. Deloc lesne pentru un suflet pe care îl copleșea panica și care își dorea cu disperare să se exteriorizeze.

Bothari se ridică și începu să umble încoace și încolo prin cameră, vorbind cu sine. Nu, nu cu sine, își dădu ea seama. Și categoric nu cu ea. Nu pricepea absolut nimic din revărsarea aceea de șoapte agitate. Timpul se scurgea foarte încet, încleiat de spaimă.

Și ea, și Bothari tresăriră puternic când auziră zgomotul ușii deschizându-se, dar nu era decât Illyan. La intrarea lui, Bothari se ghemui într-o poziție de luptător cu pumnalul.

— Slujitorii fiarei sunt mâinile fiarei, spuse el. El le hrănește cu sângele nevestei. Slujitori răi.

Illyan îl pironi cu o privire neliniștită și îi puse Cordeliei în palmă niște fiole.

— Ia. Pentru el. Cu una singură din astea dobori un elefant în plină goană. Nu mai pot să stau.

Și se strecură iar pe ușă afară.

— Lașule, bombăni ea în urma lui.

Dar probabil că avea dreptate. Poate că ea avea mult mai multe șanse să-i administreze sergentului substanța din fiolă. Bothari era atât de agitat, că mai avea puțin şi exploda.

Cordelia lăsă deoparte grosul fiolelor și se apropie de el cu un zâmbet luminos. Efectul acestuia era diminuat de ochii ei mari, măriți de spaimă. Ai lui Bothari erau două despicături pâlpâitoare.

— Comandorul Vorkosigan vrea să te odihnești acum. Ți-a trimis niște medicamente să te ajute.

El se retrase cu spatele, prudent, iar ea se opri în loc, cu grijă să nu-l înghesuie în vreun colț.

— E doar un sedativ, vezi?

— Leacurile fiarei i-au îmbătat pe demoni. Au cântat și au strigat. Medicament rău.

— Nu, nu. Ăsta-i medicament bun. O să-i facă pe demoni să adoarmă, îi făgădui ea.

Era precum mersul pe sârmă în beznă. Încercă în altă direcție.

— Drepți, soldat, spuse cu asprime. Inspecție.

Proastă mișcare. Aproape că-i zbură fiola din mână când încercă să i-o înfigă în braț, iar mâna lui i se încleștă în jurul încheieturii ca un inel de fier încins. Durerea îi împinse aerul în plămâni cu un șuierat, dar reuși să-și răsucească degetele și să apese capătul cu spray-ul hipodermic al fiolei de interiorul încheieturii lui, înainte ca el s-o ridice pe sus și s-o azvârle în celălalt capăt al camerei.

Ateriză pe spate, alunecând pe rogojina aspră cu un zgomot care i se păru cumplit de puternic și izbindu-se de ușă cu un pocnet. Bothari făcu un salt după ea. Poate să mă omoare înainte să-și facă efectul chestia aia? se întrebă înnebunită și se forță să rămână inertă, ca și cum și-ar fi pierdut cunoștința. Desigur, când ești inconștient, nu mai ai deloc cum să pari amenințător.

Nu și pentru Bothari, după cum se văzu prea bine, fiindcă degetele lui i se înfășurară în jurul gâtului. Un genunchi apăsat pe cutia ei toracică, și Cordelia simți ceva

rău și dureros întâmplându-i-se în acea zonă. Deschise ochii larg, la momentul potrivit ca să-i vadă pe ai lui dându-se peste cap. Mâinile îi slăbiră strânsoarea și Bothari se rostogoli de pe ea și căzu pe brânci, legănându-și capul cuprins de amețeală, apoi se prăbuși pe podea.

Cordelia se sculă în picioare, proptindu-se de perete.

— Vreau acasă, murmură ea. Asta nu era în fișa postului.

Poanta obosită nu făcu nimic ca să dizolve nodul de isterie ce i se ridica în gâtlej, așa că recurse la o metodă de disciplinare mai veche și mai serioasă, ale cărei cuvinte începu să le recite cu voce joasă. Până termină ce avea de recitat, își recăpătă autocontrolul.

Nu reuși să-l ridice pe Bothari în patul îngust de campanie. Îi săltă capul greu și-i strecură sub el o pernă, apoi îi trase brațele și picioarele într-o poziție care părea mai confortabilă. Când aveau să se întoarcă Vorkosigan și umbra lui, n-aveau decât să se ocupe ei.

Ușa se deschise în sfârșit și intrară Vorkosigan și Illyan, închizând-o repede în urma lor și pășind cu grijă pe lângă Bothari.

— Ei? spuse Cordelia. Cum a mers?

— Ceas a mers, ca o săritură prin gaura de vierme direct în iad, răspunse Vorkosigan.

Își întoarse palma în sus într-un gest familiar care se agăță de sufletul Cordeliei ca un cârlig. Îl privi nedumerită.

— Ești la fel de enigmatic ca Bothari. Cum au primit vestea crimei?

— A mers foarte bine. M-au pus sub arest în cabina mea, sub bănuiala de conspirație. Prințul crede că eu l-am pus pe Bothari, explică el. Dumnezeu știe de ce.

— Ăă, știu că-s foarte obosită, spuse ea, și nu gândesc prea limpede. Dar n-ai zis adineauri „a mers foarte bine“?

— Comandor Vorkosigan, domnule, îi întrerupse Illyan. Nu uitați că va trebui să raportez conversația asta.

— Care conversație? întrebă Vorkosigan. Tu și cu mine suntem singuri aici, mai știi? Nu ți se cere să mă supraveghezi când sunt singur, după cum știe toată lumea. În scurt timp vor începe să se întrebe de ce mai zăbovești pe-aici.

Locotenentul Illyan se încruntă la o asemenea perfidie.

— Intenția împăratului…

— Așa? Povestește-mi totul despre intenția împăratului.

Vorkosigan avea un aer feroce.

— Intenția împăratului, din ce mi-a comunicat *mie*, era ca domnia voastră să fiți împiedicat de la a vă autoincrimina. Nu-mi pot modifica raportul, înțelegeți.

— Asta a fost justificarea ta acum patru săptămâni. Ai văzut rezultatul.

Illyan păru tulburat.

— Tot ceea ce pretinde împăratul de la mine va fi dus la îndeplinire, spuse Vorkosigan pe un ton coborât și controlat. E un mare coregraf și va avea parte de dansul vieții lui până la ultimul pas.

Strânse mâna pumn, apoi o desfăcu.

— N-am crușat nimic din ce-i al meu când a fost vorba de serviciul militar. Nici viața mea. Nici măcar onoarea. Fă-mi hatârul ăsta. (Arătă spre Cordelia.) Atunci mi-ai dat cuvântul tău. Ai de gând să ți-l retragi?

— Îmi spune și mie cineva, vă rog, despre ce vorbiți aici? interveni Cordelia.

— La momentul ăsta, locotenentul Illyan are un mic conflict între datorie și conștiință, spuse Vorkosigan, încrucișându-și brațele și fixând cu privirea peretele din capătul opus al camerei. Nu se poate rezolva fără a redefini ori una, ori pe cealaltă și trebuie să aleagă acum pe care dintre ele.

— Vezi tu, a mai fost un incident, spuse Illyan, arătând cu degetul mare în direcția apartamentelor lui Vorrutyer. Tot așa, cu o prizonieră, acum câteva săptămâni. Comandorul Vorkosigan a vrut atunci să, ăă, să facă ceva în privința asta. Eu l-am convins să se răzgândească. După... după aceea, am fost de acord să nu mă mai amestec în nimic din ce hotărăște el să facă, în caz că mai apare vreodată o asemenea situație.

— A omorât-o Vorrutyer? își manifestă Cordelia curiozitatea morbidă.

— Nu, răspunse Illyan și rămase fixându-și cu privirea încălțările.

— Zău așa, Illyan, spuse Vorkosigan plictisit. Dacă nu sunt descoperiți, poți să-i dai împăratului raportul adevărat și să-l lași pe el să-l modifice. Dacă sunt găsiți aici, integritatea publică a rapoartelor tale n-are să fie grija ta cea mai presantă, crede-mă.

— La naiba! Căpitanul Negri avea dreptate, spuse Illyan.

— De obicei are – la ce anume te referi?

— A zis că dacă las judecățile personale să mă deturneze de la datorie fie și în cea mai măruntă chestiune ar fi exact ca și cum o femeie ar rămâne doar puțintel gravidă – cât de curând consecințele mă vor depăși.

Vorkosigan râse.

— Căpitanul Negri e un om foarte experimentat. Dar pot să-ți spun că până și el se pare că mai emite câte-o judecată personală, rar de tot.

— Dar Securitatea întoarce locul ăla cu susu-n jos. Până la urmă vor ajunge și aici, pur și simplu printr-un proces de eliminare. În momentul în care o să-i treacă prin cap cuiva să-mi suspecteze onestitatea, s-a terminat totul.

— Mai e până atunci, încuviință Vorkosigan. Cât timp estimezi?

— Vor termina de percheziționat toată nava în câteva ore.

— Pe urmă va trebui doar să le redirecționezi eforturile. Lărgește-le aria de căutare – n-a plecat nicio navă în perioada dintre moartea lui Vorrutyer și instituirea cordonului de securitate?

— Ba da, două, dar…

— Bun. Acolo să-ți folosești influența pe care o ai în imperiu. Cheamă toți voluntarii pe care tu, ca fiind cel mai de încredere asistent al căpitanului Negri, ești în stare să-i convoci în ajutor. Pomenește-l deseori pe Negri. Sugerează. Recomandă. Îndoiește-te. Mai bine să nu dai mită și nici să nu amenințI, astea-s treburi de la sine înțelese, deși s-ar putea ajunge și la așa ceva. Ponegrește-le procedurile de inspecție, fă să se evapore înregistrările – orice e necesar ca să tulburi apele. Fă-mi rost de patruzeci și opt de ore, Illyan. Asta-i tot ce-ți cer.

— Tot? întrebă sufocat Illyan.

— A, încearcă să te asiguri că tu ești ăla care vine cu mâncarea și cu ce-o mai fi, nimeni altcineva. Și cu ocazia asta încearcă să strecori și ceva rații suplimentare.

* * *

Vorkosigan se relaxă vizibil după plecarea lui și se întoarse către Cordelia cu un zâmbet trist și stânjenit care pentru ea era ca o mângâiere.

— Ce bine să te revăd, doamnă.

Ea schiță un salut și îi întoarse zâmbetul.

— Sper că nu ți-am încurcat prea tare treburile. Cele personale, vreau să zic.

— Nicidecum. De fapt, mi le-ai simplificat enorm.

— Estul e vest, susul e jos și faptul de-a fi arestată în mod eronat pentru tăierea gâtului ofițerului tău superior e o

simplificare. Trebuie că mă aflu pe Barrayar. Presupun că n-ai de gând să mă lămurești ce se-ntâmplă aici, nu?

— Nu. Dar cel puțin înțeleg de ce au existat atâția nebuni în istoria barrayarană. Ei nu sunt cauza, sunt efectul.

Oftă și continuă să vorbească încet, aproape în șoaptă.

— Of, Cordelia. Nici n-ai idee ce nevoie am în preajmă de o persoană teafără la minte și echilibrată. Ești ca apa în deșert.

— Arăți destul de, ăă… arăți de parcă ai slăbit.

Arăta, își spuse ea, cu zece ani mai bătrân decât în urmă cu șase luni.

— Vai mie, spuse el și își trecu o mână peste față. Unde mi-e capul? Probabil ești moartă de oboseală. Vrei să dormi puțin, sau ce ți-ai dori?

— Nu prea cred c-aș reuși, în momentul ăsta. Dar mi-ar plăcea să mă spăl. M-am gândit că n-ar trebui să dau drumul la duș cât nu erai și tu aici, în caz că-l țineau sub observație.

— Bine gândit. Dă-i drumul.

Cordelia își frecă palma de porțiunea lipsită de sensibilitate de pe coapsă, unde materialul negru era lipicios de sânge.

— Ăă, ai din întâmplare niște haine pentru mine? Astea de pe mine sunt mizerabile. Și-n afară de asta, erau ale lui Vorrutyer. Parcă mă bântuie prin ele.

— Așa-i, spuse el și se întunecă la față. Ăsta-i sângele tău?

— Îhî, Vorrutyer se juca de-a chirurgul. Nu doare. Nervii din zona aia nu mai au sensibilitate.

— Hm.

Vorkosigan își trecu degetul peste cicatrice și zâmbi vag.

— Da, cred că am exact ce-ți trebuie.

Descuie un sertar la care avea un cod numeric de opt cifre, trecu prin toată stiva până la stratul de jos și, spre uluirea Cordeliei, trase afară uniforma de la Observații

lăsată de ea pe *Generalul Vorkraft*, acum curățată, reparată, călcată și împăturită cu grijă.

— N-am luat și bocancii cu mine, iar decorațiile bănuiesc că-s depășite, dar îmi imaginez c-o să ți se potrivească la fix, comentă sec Vorkosigan, întinzându-i uniforma.

— Mi-ai... mi-ai păstrat hainele?

— După cum vezi.

— Dumnezeule mare. Ăă... de ce?

Gura lui se boți într-un rictus mâhnit.

— Păi... doar atât mai rămăsese în urma ta. Exceptând naveta pe care au abandonat-o oamenii tăi pe planetă, dar aia nu prea era bună de suvenir.

Cordelia mângâie pânza maro-gălbuie, simțind o neașteptată sfială. Dar înainte de-a dispărea în baie cu hainele și cu un set de prim-ajutor, spuse brusc:

— Acasă mai am uniforma mea barrayarană. Învelită în hârtie, într-un sertar.

Își întări spusele cu o înclinare fermă a capului; lui îi sclipiră ochii.

Când se întoarse, camera era scăldată în crepuscul și tăcere ca noaptea, cu excepția unei lumini aprinse deasupra biroului, la care Vorkosigan studia la computer conținutul unui disc. Ea sări în pat și se așeză iar cu picioarele încrucișate, mișcând din degete.

— Ce-i aia?

— Tema pentru acasă. E funcția mea oficială în stafful lui Vorrutyer – al răposatului amiral Vorrutyer.

Zâmbi ușor când se corectă, precum faimosul tigru din limerick când s-a întors frumușel cu stăpâna în el.

— Sunt însărcinat cu planificarea și menținerea la zi a ordinelor de urgență, în caz că vom fi nevoiți să ne retragem. După cum a spus împăratul la ședința consiliului, de vreme ce m-am arătat atât de convins că are să fie un dezastru, aș

putea foarte bine să mă ocup de planificarea lui. La momentul ăsta, sunt privit oarecum ca a cincea roată.

— Lucrurile merg bine pentru tabăra ta, nu-i așa? întrebă ea, copleșită.

— Începem să ne extindem binișor, mai mult decât ne ține plapuma. Unii consideră asta un progres.

Mai introduse câteva date, apoi închise interfața.

Ea căută să abată discuția de la prezentul periculos.

— Să-nțeleg că până la urmă nu te-au mai acuzat de trădare? îl întrebă cu gândul la ultima lor conversație, petrecută demult și departe, deasupra unei alte lumi.

— A, treaba aia s-a dovedit a fi un câștig. Am fost rechemat pe Barrayar după ce-ai evadat tu. Mai că-i curgeau balele ministrului Grishnov – el e șeful Educației Politice și al treilea în ierarhia reală a puterii, după împărat și căpitanul Negri –, așa de convins era c-a pus mâna pe mine în sfârșit. Dar argumentele mele împotriva lui Radnov erau beton. Împăratul a intervenit înainte să ne sărim la beregată și a forțat un compromis, sau mai corect o suspendare. De fapt n-am fost exonerat oficial, acuzațiile încă mai plutesc undeva într-un purgatoriu juridic.

— Cum a reușit asta?

— Iuțeală de mână. Le oferea lui Grishnov și întregii tabere războinice tot ce-și doriseră, toată strategia Escobarului pe tavă, și mai mult de-atât. Pe prinț l-a oferit. Împreună cu toate meritele. După cucerirea Escobarului, Grishnov și prințul au crezut, fiecare-n parte, că vor fi conducătorul de facto al Barrayarului. L-a făcut până și pe Vorrutyer să înghită promovarea mea. A argumentat că așa urma să mă aibă sub comanda lui directă. Vorrutyer s-a dat imediat pe brazdă.

Scrâșni din dinți, la cine știe ce amintire arzătoare, iar mâna i se strânse pumn și apoi se deschise, într-un gest inconștient.

— De câtă vreme îl cunoști? întrebă ea prevăzătoare, gândindu-se la prăpastia fără fund a urii în care căzuse ea însăși.

El își feri privirea.

— Eram la școală, amândoi locotenenți, pe vremea când el nu era decât un voyeur oarecare. Din câte înțeleg, s-a înrăit în ultimii ani, de când a început să se asocieze cu prințul Serg și să creadă că poate scăpa indiferent ce face. Doamne-ferește, mai c-a avut dreptate. Bothari a făcut un serviciu public extraordinar.

Îl știi mai bine de-atât, sufletul meu, își spuse Cordelia. Asta a fost obsesia ta, de asta ți-a fost atât de greu să te lepezi? Bothari a făcut și-un serviciu personal extraordinar, se pare…

— Că veni vorba de Bothari – data viitoare, tu să-l sedezi. L-a apucat nebunia când m-am apropiat de el cu fiola.

— A. Da. Cred că înțeleg de ce. Scria într-unul dintre rapoartele căpitanului Negri. Vorrutyer avea obiceiul să-și drogheze, ăă, executanții cu o sumedenie de mixturi când voia un spectacol mai de soi. Sunt sigur că Bothari i-a căzut și el victimă în felul ăsta.

— Ce mârșav!

Simțea că i se face rău. Avea crampe în mușchii din jurul zonei dureroase.

— Cine-i căpitanul Negri ăsta de care tot vorbești?

— Negri? E adevărat că se ține deoparte, dar n-aș putea spune că-i vreun secret. El conduce serviciul de securitate al împăratului. Șeful lui Illyan. I se spune omul de casă al lui Ezar Vorbarra. Dacă-l consideri pe ministrul Educației Politice drept mâna dreapta a împăratului, atunci Negri e mâna lui stângă, cea despre care dreptei nu-i e permis să afle. El supraveghează securitatea internă la cele mai înalte niveluri – capii ministerelor, conții, familia împăratului – prințul…

Vorkosigan se încruntă cu un aer introspectiv.

— Am ajuns să-l cunosc destul de bine în timpul pregătirilor pentru coșmarul meu de strateg. Ciudat ins. Putea

avea orice rang ar fi vrut. Dar pentru el forma n-are niciun sens. Doar substanța îl interesează.

— E dintre băieții buni sau dintre cei răi?

— Ce întrebare absurdă!

— Mă gândeam doar că el ar putea fi puterea din spatele tronului.

— Puțin probabil. Dacă Ezar Vorbara i-ar spune „Ești o broască", ar țopăi și-ar orăcăi. Nu. Există un singur împărat în Barrayar, iar acela nu permite nimănui să ajungă în spatele său. Încă își aduce aminte cum a pus el mâna pe putere.

Ea se întinse și tresări la durerea care o săgetă în lateral.

— E ceva-n neregulă? întrebă el, brusc îngrijorat.

— A, m-a țintuit Bothari cu genunchiul când cu cearta pe motivul sedativului. Eram convinsă c-o să ne audă cineva. M-a speriat de moarte.

— Pot să văd?

Degetele lui îi alunecară cu blândețe de-a lungul coastelor. În imaginația ei, lăsară o dâră de curcubeu luminos.

— Au.

— Da. Ai două coaste fisurate.

— Așa mă gândeam și eu. Norocul meu că n-a fost gâtul.

Se lăsă pe spate, iar el își puse toată priceperea la bătaie ca să-i strângă toracele în fâșii de pânză, apoi se așeză lângă ea pe patul de campanie.

— Te-ai gândit vreodată să le dai naibii pe toate și să te muți undeva unde nimeni nu-și bate capul cu așa ceva? întrebă Cordelia. Pe Pământ, de pildă.

El zâmbi.

— Deseori. Ba chiar am avut o mică fantezie despre cum o să emigrez pe Colonia Beta și-o să-ți apar în prag. Ai prag la ușă?

— Nu propriu-zis, dar zi mai departe.

— Nu-mi pot imagina cum mi-aș putea câștiga traiul acolo. Strateg nu sunt, nici tehnician, nici navigator, nici

pilot, așa că n-aș putea să intru în flota comercială. E greu de presupus că m-ar primi în armata voastră, iar ca politician nu mă văd ales.

Cordelia pufni disprețuitor.

— Nu zici că l-ar speria bine pe Freddy Neclintitul?

— Așa-i zici președintelui vostru?

— Eu n-am votat cu el.

— Singura slujbă la care mă pot gândi ar fi de profesor de arte marțiale ca sport. Te-ai mărita cu un instructor de judo, dragă căpitane? Dar nu, oftă el. Barrayarul e-n sângele meu. Nu mă pot lepăda de el, indiferent cât de departe aș călători. Lupta asta, Dumnezeu știe, e lipsită de onoare. Dar exilul, din niciun alt motiv decât tihna… asta ar însemna să renunț la orice speranță de-a avea onoare. Ultima înfrângere, nicio sământă a unei victorii viitoare.

Ea se gândi la marfa letală pe care o însoțise, ajunsă între timp în siguranță pe Escobar. În balanță cu toate viețile care atârnau de ea, a ei și a lui Vorkosigan cântăreau mai puțin decât o pană. El îi interpretă greșit suferința de pe chip, confundând-o – i se păru ei – cu teama.

— Când îți văd fața, nu pot să spun că e ca atunci când te trezești dintr-un coșmar, spuse el.

Și i-o atinse cu blândețe, conturându-i cu vârfurile degetelor curba maxilarului și zăbovind un moment cu policarul peste buzele ei, mai ușor decât un sărut.

— Mai degrabă ca atunci când te afli încă în vis și știi că dincolo de el există o lume a treziei. Am de gând să mă alătur ție în lumea aceea a treziei, cândva. O să vezi. O să vezi.

Îi strânse mâna într-a lui și zâmbi liniștitor.

Pe podea, Bothari se foi și gemu.

— O să am grijă de el, spuse Vorkosigan. Dormi și tu puțin, cât mai poți.

Capitolul nouă

Mișcarea și vocile o treziră. Vorkosigan tocmai se ridica de pe scaun, iar Illyan stătea în picioare în fața lui, încordat ca o coardă de arc, spunând „Vorhalas și Prințul! Aici! Acum!".

— Fir-ar…

Vorkosigan se răsuci pe călcâie, măturând cu privirea micuța încăpere.

— Va trebui să-l ducem în baie. Îl înghesuim la duș.

Imediat, Vorkosigan îl apucă pe Bothari de umeri, Illyan de picioare și, hurducându-se prin cadrul îngust al ușii, îl aruncară acolo grămadă.

— N-ar trebui să-i mai dăm niște sedativ? întrebă Illyan.

— Poate-ar fi mai bine. Cordelia, mai dă-i o fiolă. E prea devreme, dar vă paște moartea pe amândoi dacă scoate vreun zgomot acum.

O înghesui în cămăruța cât o debara, îndesându-i fiola în pumn și stingând lumina.

— Niciun zgomot, nicio mișcare.

— Ușa închisă? întrebă Illyan.

— Întredeschisă. Sprijină-te de toc, ia-ți un aer relaxat și nu-l lăsa pe bodyguardul prințului să intre în spațiul tău intim.

Bâjbâind prin semiîntuneric, Cordelia îngenunche și mai împinse o doză de sedativ în brațul sergentului inconștient. Așezându-se pe locul unde era logic să se așeze, descoperi

că vedea în oglindă o felie din cabina lui Vorkosigan, inversată și derutantă. Auzi ușa cabinei deschizându-se, apoi voci noi.

— ...dacă nu cumva ai de gând să-l eliberezi oficial și de îndatoriri, voi continua să urmez procedura-standard. Am văzut camera aia. Acuzația ta e un nonsens.

— Vom vedea, zise a doua voce, pe un ton încordat și mânios.

— Salut, Aral.

Posesorul primei voci, un ofițer pe la vreo cincizeci de ani, în uniformă de paradă, dădu mâna cu Vorkosigan și îi oferi un pachet cu discuri de date.

— Plecăm spre Escobar într-o oră. Curierul tocmai a adus astea – copii după cele mai recente actualizări. Am ordonat să fii ținut la curent cu evenimentele. Escobaranii se retrag pe toată linia. Și-au abandonat până și amărâta aia de gaură de vierme aglomerată către Tau Ceti. I-am pus pe fugă.

Posesorul celei de-a doua voci purta și el uniformă de paradă, dar împodobită cu aur cât nu mai văzuse Cordelia în viața ei. Decorațiile cu pietre prețioase de pe piept îi sclipeau și-i străluceau în lumina lămpii de birou a lui Vorkosigan ca niște ochi de șopârlă. Avea vreo treizeci de ani, părul negru, fața dreptunghiulară și rigidă, pleoape lăsate și buze subțiri, acum strânse într-o expresie de enervare.

— Doar nu plecați amândoi, nu? întrebă Vorkosigan. Se cade ca ofițerul superior să rămână cu nava-comandant. Acum, că Vorrutyer e mort, îndatoririle lui îi revin prințului. Tot bâlciul ăsta pe care l-ai pus la cale s-a bazat pe presupunerea că el va rămâne la post.

Prințul Serg se crispă de indignare.

— Am să-mi *conduc* trupele pe Escobar! Să mai încerce acum tata și tovarășii lui să spună că nu sunt soldat!

— O să rămâi, spuse Vorkosigan plictisit, în palatul ăla fortificat care o să țină jumătate dintre ingineri ocupați cu construcția și-o să dai petreceri acolo și-o să-ți lași oamenii să lupte pentru tine, până când o să te-alegi cu un teritoriu plătit cu mulțimea cadavrelor îngrămădite pe el, fiindcă ăsta-i soiul de viață soldățească pe care l-ai învățat de la mentorul tău. Și pe urmă o să trimiți acasă buletine informative despre măreața ta victorie. Ai putea să faci în așa fel încât lista victimelor să fie declarată secret de stat.

— Aral, ai grijă, îl avertiză Vorhalas, șocat.

— Mergi prea departe, mârâi prințul. Mai ales pentru un om care se va apropia de bătălie doar cât să se agațe de capătul găurii de vierme ca să ajungă acasă. Dacă vrei să vorbim despre… precauții exagerate.

Din tonul său reieșea clar că expresia aceea era un eufemism și că termenul pe care ar fi vrut să-l folosească era mult mai neplăcut.

— Nu poți să ordoni să fiu ținut captiv în cabină și pe urmă să mă acuzi de lașitate fiindcă nu sunt pe front. Până și propaganda ministrului Grishnov trebuie să simuleze ceva mai multă logică.

— Ce ți-ar mai plăcea treaba asta, nu-i așa, Vorkosigan? șuieră prințul. Să mă ții blocat aici, în spate, și să vă bucurați voi de toată gloria, tu cu clovnul ăla zbârcit de Vortala și cu progresiștii lui fățarnici. Peste cadavrul meu! Aici o să rămâi până mucegăiești.

Vorkosigan își încleștase fălcile; ochii i se îngustaseră, privirea lor era de nepătruns. Buzele îi dezveliră dinții într-un început de zâmbet, dar se închiseră imediat.

— Trebuie să protestez oficial. Coborârea pe solul Escobarului împreună cu trupele de teren înseamnă că vă părăsiți postul cuvenit.

— Protestează cât vrei, spuse prințul și veni foarte aproape de el, aplecându-se spre fața lui și coborând glasul. Dar nici măcar tata n-o să trăiască veșnic. Și când o să vină ziua aceea, tatăl tău n-o să mai fie în stare să te protejeze. Și tu, și Vortala, și toți tovarășii lui veți fi primii puși la zid, îți promit.

Ridică privirea, amintindu-și de Illyan, care se sprijinea tăcut de stâlpul ușii.

— Sau poate o să te pomenești înapoi pe Colonia Leproșilor, să mai faci cinci ani de patrulare.

În baie, Bothari se foi incomodat în semicoma lui și, spre groaza Cordeliei, începu să sforăie.

Pe locotenentul Illyan îl apucă o criză de tuse măgărească.

— Scuzați-mă, gâfâi el și se retrase în baie, trântind ușa în urma lui.

Aprinse lumina și privi panicat la Cordelia, care îi răspunse tot în tăcere cu o grimasă de disperare. Cu mare greutate reușiră să răstoarne trupul inert al lui Bothari pe o parte în spațiul strâmt, până ce îl făcură să respire iar fără zgomot. Cordelia îi semnaliză lui Illyan cu degetul mare ridicat, iar el încuviință dând din cap și se strecură pe ușă afară.

Prințul plecase. Amiralul Vorhalas rămăsese să mai schimbe câteva cuvinte cu subordonatul său.

— ...dă-o-n scris. O semnez eu înainte să plecăm.

— Măcar să nu călătoriți cu aceeași navă, îl imploră Vorkosigan cu toată seriozitatea.

Vorhalas oftă.

— Apreciez că încerci să mi-l iei de pe cap. Dar cineva trebuie să rânească după el pentru liniștea împăratului, odată ce Vorrutyer nu mai e, slavă Domnului. Cum pe tine nu te vrea, se pare că eu sunt alesul. De ce nu poți și tu să-ți pierzi cumpătul cu subordonații, ca oamenii normali, nu

în fața superiorilor, ca un țicnit? Credeam că te-ai lecuit de asta după ce am văzut câte înghiți de la Vorrutyer.

— Asta e deja o chestiune moartă și-ngropată.

— Adevărat.

Vorhalas făcu automat un gest superstițios, în mod evident un vestigiu din copilărie, lipsit de convingere, dar plin de obișnuință.

— Că veni vorba – ce e Colonia Leproșilor? întrebă curios Vorkosigan.

— N-ai auzit niciodată? Mă rog… s-ar putea să-nțeleg de ce nu. Niciodată nu te-ai întrebat cum de ți s-a repartizat în echipaj așa un procent remarcabil de ratați, incorigibili și indivizi în prag de-a fi dați afară din armată?

— Nu m-am așteptat să primesc crema armatei.

— La cartierul general i se spunea Colonia de Leproși a lui Vorkosigan.

— Eu fiind leprosul-șef, ai? replică Vorkosigan, părând mai degrabă amuzat decât ofensat. Mă rog, dacă ei erau tot ce-avea armata mai rău de oferit, poate că n-o ducem chiar atât de rău, în definitiv. Ai grijă de tine. Nu m-ar încânta să-l secondez la comandă.

Vorhalas râse pe înfundate, îi strânse mâna și porni spre ușă, apoi se opri.

— Crezi că vor porni contraatacul?

— Dumnezeule mare, bineînțeles că-l vor porni. Aici nu-i un avanpost comercial. Oamenii ăștia luptă pentru căminul lor.

— Când?

Vorkosigan ezită.

— Cândva după ce veți începe debarcarea trupelor de teren, dar mult înainte să terminați. Tu n-ai face așa? E cel mai prost moment ca să suni retragerea. Navetele nu știu dacă să urce sau să coboare, când navele-bază se risipesc

în patru zări sub focul inamic, proviziile necesare nu ajung la sol, lanțul ierarhic e perturbat – un comandant neexperimentat ajunge să dețină controlul absolut...

— Îmi dai fiori.

— Da, în fine... încearcă să întârzii startul cât de mult posibil. Și asigură-te că toți comandanții navelor care-ți transportă trupele își cunosc la perfecție ordinele în caz de urgență.

— Prințul vede altfel lucrurile.

— Da, pe el îl mănâncă să conducă o paradă.

— Ce sfat îmi dai?

— De data asta nu-ți sunt comandant, Rulf.

— Nu-i vina mea. Eu te-am recomandat împăratului.

— Știu. N-am acceptat. Te-am recomandat pe tine.

— Și așa ne-am ales cu sodomitul ăla nenorocit de Vorrutyer, spuse Vorhalas, scuturând din cap cu un aer sumbru. Ceva nu-i în regulă acolo...

Vorkosigan îl îmboldi ușor către ușă, își goli plămânii cu un oftat și rămase în picioare, pe gânduri, captivat de o viziune a viitorului. Când ridică fruntea, întâlni privirea Cordeliei și ochii lui îi răspunseră cu o expresie ironic-nefericită.

— Nu era un personaj în Antichitate, când își țineau romanii serbările triumfale, ăla care se ducea pe la toți cei din tabăra omagiată și le șoptea la ureche că-s muritori și că-i așteaptă moartea? Probabil că și vechii romani îl considerau o pacoste.

Ea rămase tăcută.

Vorkosigan și Illyan merseră să-l aducă pe sergentul Bothari din incomoda lui ascunzătoare improvizată. Ieșiseră cu el pe jumătate prin cadrul ușii când Vorkosigan scăpă o înjurătură.

— Nu mai respiră.

Illyan scoase un șuierat puternic; îl întinseră iute pe Bothari cu fața în sus pe rogojina aspră. Vorkosigan îl ascultă cu urechea pe piept și îi pipăi gâtul în căutarea pulsului.

— Nenorocitul.

Își prinse un pumn cu cealaltă mână și izbi iute în sternul sergentului, apoi ascultă iar.

— Nimic.

Se lăsă pe călcâie, cu o figură aprigă.

— Illyan. De oriunde-oi fi luat tu pișatul ăla de șopârlă, du-te înapoi și ia o doză de antidot. Repede. Și în liniște. În cea mai mare liniște.

— De unde-ai… și dacă… n-ar trebui să… oare merită…, începu Illyan.

Își aruncă mâinile în aer într-un gest de neputință și ieși în grabă din cabină.

Vorkosigan se uită la Cordelia.

— Ce vrei, să apeși sau să sufli?

— Să apăs, cred.

Îngenunche lângă Bothari, iar Vorkosigan se duse la căpătâiul lui, îi trase capul pe spate și-i dădu prima gură de aer. Cordelia își lipi podul palmelor de sternul lui și apăsă cu toată puterea, ritmic. Apăsare, apăsare, apăsare, suflare, iar și iar, nu te opri. În scurt timp mâinile îi tremurau și perle de sudoare începeau să-i apară pe frunte la rădăcina părului. Își auzea propriile coaste scrâșnind la fiecare apăsare, strident, iar mușchii pieptului i se crispau spasmodic.

— Trebuie să facem schimb.

— Bun. Am început să gâfâi.

Schimbară locurile, Vorkosigan trecând la masajul cardiac, Cordelia ținându-l de nas pe Bothari și lipindu-și gura de a lui, care era umedă de la saliva lui Vorkosigan. Parodia aceasta de sărut i se păru oribilă, dar să se fi ferit ar fi fost un gest demn de tot disprețul. Continuară la nesfârșit.

Locotenentul Illyan se întoarse într-un târziu, cu respirația tăiată. Îngenunche și lipi noua fiolă pe gâtul încordat al lui

Bothari, în dreptul arterei carotide. Nu se întâmplă nimic. Vorkosigan continuă să apese.

Deodată Bothari se scutură din tot trupul, apoi înțepeni, arcuindu-și spatele. Inspiră neregulat, cu înghițituri mari printre gâfâituri, apoi se opri iar.

— Haide, spuse Cordelia, pe jumătate îndemnându-se pe sine.

Cu gâfâituri bruște, spasmodice, Bothari începu să respire iar, dezordonat, dar fără oprire. Cordelia, care stătea în genunchi, se lăsă greoi într-o poziție mai comodă și se uită la el cu o privire victorioasă, dar lipsită de bucurie.

— Amărâtul naibii!

— Credeam că lucrurile de felul ăsta au însemnătate în ochii tăi, spuse Vorkosigan.

— La modul abstract. În cea mai mare parte a timpului nu-i decât o bâjbâială prin beznă laolaltă cu restul lumii, ne tot izbim de lucruri și ne-ntrebăm de ce doare.

Vorkosigan se uită și el la Bothari, cu râulețe de sudoare curgându-i pe față. Apoi sări în picioare și se repezi la biroul său.

— Protestul. Trebuie să-l scriu și să-l depun până să plece Vorhalas, altfel n-o să mai fie bun de nimic.

Se așeză pe scaun și începu să bată cu iuțeală în tastele consolei.

— Ce-i așa importantă treaba asta? întrebă Cordelia.

— Șș. Mai târziu.

Bătu furibund în taste timp de zece minute, apoi îl trimise pe cale electronică în căutarea comandantului său.

Între timp Bothari continua să respire, cu toate că fața lui încă mai păstra acea paloare verzuie a morții.

— Ce facem acum? întrebă Cordelia.

— Așteptăm. Ne rugăm să fi fost dozajul corect, răspunse el aruncând o privire irascibilă către Illyan, și să nu-l aducă în vreo stare frenetică.

— N-ar trebui să ne gândim la vreo metodă de a-i scoate pe amândoi de-aici? protestă Illyan.

— N-ai decât să te gândești, răspunse Vorkosigan și se apucă să conecteze pe rând la consolă noile discuri de date ca să treacă în revistă informațiile tactice. Dar ca ascunzătoare locul ăsta are două avantaje pe care nu le mai are niciun alt loc de pe navă. Dacă ești atât de bun pe cât te consideri, nu e monitorizat nici de șeful ofițerilor politici, nici de oamenii Prințului…

— Sunt cât se poate de convins că i-am fentat pe toți. Mi-aș pune reputația în joc pentru asta.

— În momentul ăsta îți pui viața în joc, așa că bine-ar fi să ai dreptate. În al doilea rând, pe hol sunt doi paznici înarmați care trebuie să oprească pe oricine-ar vrea să intre. N-ai cum să ceri mai mult de-atât. Recunosc că-i puțin cam aglomerat.

Illyan dădu ochii peste cap exasperat.

— Deja am fentat percheziţiile Securității cât de mult m-a ținut curajul. Nu mai am cum să fac nimic fără să atrag mai multă atenție decât pot distrage.

— Mai ține treaba încă douăzeci și șase de ore?

— Poate, estimă Illyan, încruntându-se la insistențele lui, nedumerit și iritat. Ați pus ceva la cale, domnule, cu siguranță.

Nu era o întrebare.

— Eu?

Degetele lui Vorkosigan lucrau de zor pe tastele consolei și reflexii de lumină colorată de la datele de pe display îi jucau pe fața impasibilă.

— Eu aștept pur și simplu cu speranța c-o să apară vreo ocazie rezonabilă. Când o să plece prințul spre Escobar, cea mai mare parte a celor din securitatea lui vor pleca împreună cu el. Răbdare, Illyan.

Tastă iar la consolă.

— Vorkosigan către Sala Tactică.

— Aici comandantul Venne, să trăiți.

— A, bun. Venne, vreau să-mi trimiți încoace câte un raport pe oră după ce pleacă prințul și amiralul Vorhalas. Și anunță-mă imediat, indiferent de oră, dacă începi să înregistrezi ceva neobișnuit, orice care nu-i conform planului.

— Da, să trăiți. Prințul și amiralul Vorhalas pleacă acum, să trăiți.

— Foarte bine. Continuă. Vorkosigan, terminat.

Se lăsă pe spate și începu să bată darabana cu degetele pe birou.

— Acum așteptăm. O să dureze cam douăsprezece ore până să ajungă prințul pe orbita Escobarului. La scurt timp după aceea vor începe coborârea pe sol. O oră durează să ajungă semnalele de la Escobar până la noi. Încă o oră să se-ntoarcă semnalele. Ditamai întârzierea. O bătălie poate să se termine în două ore. Am putea să reducem întârzierea cu trei sferturi dacă ne-ar lăsa prințul să ne mișcăm de-aici.

Tonul lui relaxat reușea cu greu să-i mascheze tensiunea, în pofida sfatului dat lui Illyan. Camera în care se afla părea să nu existe pentru el. Gândurile îi călătoreau laolaltă cu armada care se rotea ca o constelație densă în jurul Escobarului, nave-curier sclipind fugar, crucișătoare sumbre, lente transportoare de trupe, cu burțile pline de soldați. Degetele lui răsuceau absent un selector, în sus și-n jos, în sus și-n jos.

— N-ar fi bine să mâncați ceva, domnule? sugeră Illyan.

— Poftim? A, da, cred că da. Și tu, Cordelia – probabil ești flămândă. Dă-i drumul, Illyan.

Illyan plecă după mâncare. Vorkosigan mai lucră la consola lui câteva minute, apoi o închise, cu un oftat.

— Cred c-ar fi bine să mă gândesc și la un pui de somn. Ultima dată când am dormit a fost la bordul *Generalului Vorhartung*, când ne apropiam de Escobar – acum o zi și jumătate, cred. Cam la vremea când ai fost tu capturată.

— Ne-au capturat puțin mai devreme. Eram în custodie de aproape o zi.

— Da. Apropo, felicitări pentru manevra de mare succes. Să-nțeleg că ăla nu era un crucișător adevărat, nu?

— Zău că nu pot să spun.

— Cineva vrea să-l revendice drept țintă doborâtă.

Cordelia își înăbuși un rânjet.

— Din partea mea, n-are decât.

Se pregăti sufletește pentru alte întrebări, dar, în mod ciudat, el schimbă subiectul.

— Săracul Bothari. Mi-aș dori ca împăratul să-i poată acorda o medalie. Mă tem că tot ce voi putea să fac pentru el va fi să-l internez într-un spital potrivit.

— Dacă împăratul îl antipatiza atât de tare pe Vorrutyer, de ce l-a pus la comandă?

— Fiindcă era omul lui Grishnov, cunoscut de toată lumea în calitatea asta, și mai era și favoritul prințului. Toate ouăle stricate într-un singur coș, ca să zic așa.

Își încheie fraza izbindu-și cu pumnul în palmă.

— M-a făcut să mă simt de parcă m-aș fi întâlnit cu răul absolut. După el, nu cred că mă mai poate speria ceva cu adevărat.

— Ges Vorrutyer? Era doar un ticălos mărunt. Un meșteșugar de modă veche, confecționând crime unicat. Faptele într-adevăr de neiertat sunt comise de oameni calmi în camere superbe, tapisate cu mătase verde, oameni care negociază moartea cu ridicata, per cargo, fără voluptate sau dorință sau orice fel de emoție izbăvitoare care să le aducă iertarea, ci doar cu spaima rece a vreunui viitor închipuit.

Dar crimele pe care speră să le prevină în acel viitor sunt imaginare. Cele pe care le comit ei în prezent – acelea sunt reale.

Vocea îi scăzuse treptat în intensitate, astfel încât la final ajunse aproape o șoaptă.

— Comandor Vorkosigan… Aral… ce te roade? Ești așa montat, de mă aștept în orice clipă să-ncepi să umbli de colo-colo pe tavan.

Chinuit de coșmaruri, își spuse ea.

El râse încet.

— Așa-mi vine. E din cauza așteptării, îmi imaginez. Nu mă pricep să aștept. Nu-i un lucru bun la un soldat. Îți invidiez capacitatea de-a aștepta cu răbdare. Pari calmă ca razele de lună pe suprafața apei.

— Asta-i ceva drăguț?

— Foarte.

— Sună bine. Pe la noi pe-acasă n-avem așa ceva.

Complimentul implicit îi făcu în mod absurd plăcere.

Illyan se întoarse cu o tavă, iar Cordelia nu mai reuși să scoată nimic de la Vorkosigan. Mâncară, apoi el își încercă norocul cu o repriză de somn, sau cel puțin se întinse în pat și închise ochii, dar se trezi la fiecare ceas să se uite la ultimele știri tactice.

Locotenentul Illyan privea peste umărul lui, iar el îi indica punctele importante ale strategiei pe măsură ce apăreau.

— Arată binișor, după mine, comentă Illyan la un moment dat. Nu pricep de ce ești așa stresat. Într-adevăr putem s-o scoatem la capăt, chiar dacă esco au mai multe resurse materiale pe termen lung. N-o să-i ajute cu nimic dacă se termină totul în termen scurt.

Temându-se să-l mai bage pe Bothari într-o comă profundă, îl lăsară să-și revină până la o stare de semiconștiență.

Se ghemui jalnic într-un colț al camerei, când adormind, când trezindu-se, și suferind de coșmaruri în ambele stări.

În cele din urmă Illyan se duse în cabina lui să se culce, iar Cordelia ațipi și ea. Dormi multă vreme, trezindu-se abia când Illyan se întoarse cu altă tavă de mâncare. Începea să-și piardă orientarea în timp de când stătea încuiată în camera asta etern neschimbată. Pe de altă parte, Vorkosigan ajunsese acum să numere fiecare minut. După ce mâncară, el dispăru în baie ca să se spele și să se bărbierească, întorcându-se îmbrăcat cu uniforma de paradă, spilcuită de parcă ar fi fost gata de ședință cu împăratul.

Verifică pentru a doua oară ultimele informații tactice.

— Au început deja să coboare trupele? întrebă Cordelia.

Vorkosigan se uită la cronometru.

— De aproape o oră. Din clipă-n clipă ar trebui să primim primul raport de acolo.

Ședea acum fără să-și mai frământe degetele, ca un om cufundat în meditație profundă, cu fața împietrită.

Sosi și raportul acelei prime ore, iar el începu să caute prin arhiva lui de rapoarte, părând a vâna elemente-cheie. În plină activitate, pe mijlocul ecranului îi apăru chipul comandantului Venne.

— Comandor Vorkosigan? Primim aici ceva foarte ciudat. Vreți să direcționăm o copie a materialului brut direct la dumneavoastră?

— Da, te rog. Imediat.

Vorkosigan scotoci printr-o mulțime de sporovăieli de tot soiul și reperă o înregistrare de la un comandant de navă, un bărbat oacheș și voinic care își înregistra jurnalul cu un accent gutural nuanțat de frică.

Hai, că-ncepe, oftă în sinea ei Cordelia.

„...atacând *cu navete*! Ripostează la fiecare foc al nostru. Scuturile de plasmă la maximum în momentul ăsta – nu

putem să le dăm mai multă energie și în același timp să continuăm tragerea. Trebuie ori să coborâm scuturile și să încercăm să mărim puterea de foc, ori să renunțăm la atac..." Aici transmisia era întreruptă de zgomot alb. „... nu știu cum reușesc să facă așa ceva. E imposibil să fi compactat în navetele alea niște motoare suficient de puternice ca să producă așa o..." Din nou zgomot alb. Transmisia se întrerupse brusc.

Vorkosigan selectă alta. Illyan se aplecă surescitat peste umărul lui. Cordelia se ridică în capul oaselor, tăcută, cu capul înclinat, ascultând. Cupa victoriei; amară pe limbă, grea în stomac, mohorâtă ca înfrângerea...

„...se trage foc încrucișat asupra navei-mamă", raporta un alt comandant. Cordelia tresări recunoscându-i vocea și întinse gâtul ca să-i poată vedea fața. Era Gottyan; se vede treaba că obținuse în cele din urmă gradul de căpitan. „Voi ordona coborârea completă a scuturilor și voi încerca să dobor una trăgând la putere maximă."

— Nu face asta, Korabik! țipă neputincios Vorkosigan.

Hotărârea, indiferent care, fusese luată cu o oră în urmă, iar consecințele ei erau pironite în curgerea timpului fără putință de-a mai fi stârpite.

Gottyan întoarse capul într-o parte. „Gata, comandant Vorkalloner? Vom încerca...", începu el, dar vocea îi fu înecată în zgomot alb, apoi în tăcere.

Vorkosigan izbi cu pumnul în birou, cu toată puterea.

— Fir-ar să fie! La naiba, cât timp o să le ia să-și dea seama...

Rămase cu ochii pironiți la zăpada de pe ecran, apoi reluă de la capăt transmisia, străpungând-o cu o privire înspăimântătoare, o expresie în care se amestecau suferința, furia și scârba. Alese apoi altă înregistrare, de data asta o imagine computerizată a spațiului din jurul Escobarului,

cu navele reprezentate sub forma unor luminițe colorate ce clipeau și navigau prin acel spațiu. Părea un lucru mărunt, luminos și simplu, ca un joc de copii. Clătină din cap în fața lui, cu buzele strânse și golite de sânge.

Chipul lui Venne apăru iar peste imaginea afișată. Era palid și niște riduri de încordare ciudate îi coborau până la colțurile gurii.

— Domnule, cred c-ar fi bine să veniți în Sala Tactică.

— Nu pot, Venne, decât dacă fug din arest. Unde-i comandorul Helski, sau comandorul Couer?

— Helski a plecat înainte cu prințul și cu amiralul Vorhalas, domnule. Comandorul Couer se află aici. Acum, conform ierarhiei, dumneavoastră sunteți ofițerul-amiral de la bord.

— Prințul a fost cât se poate de explicit.

— Prințul… cred că prințul e mort, domnule.

Vorkosigan închise ochii și, lipsit de bucurie, un oftat îi părăsi trupul. Redeschise ochii și se aplecă în față.

— E o informație confirmată? Ai primit ordine noi de la amiralul Vorhalas?

— S-a… amiralul Vorhalas era împreună cu prințul, domnule. Nava lor a fost lovită.

Venne se întoarse să se uite peste umăr la ceva anume, apoi reveni la monitor.

— S-a… – trebui să-și dreagă glasul – s-a confirmat. Nava-comandant a prințului a fost… complet distrusă. Nu mai sunt decât rămășițe. Acum dumneavoastră sunteți la comandă, domnule.

Fața lui Vorkosigan era glacială, fără umbră de veselie.

— Atunci, transmite rapid ordinele pentru Planul de Urgență Albastru. Toate navele să înceteze focul imediat. Să direcționeze toată energia către scuturi. Nava asta să pornească spre Escobar în acest moment, la viteză maximă. Trebuie să mai reducem din întârzierea transmisiunilor.

— Planul de Urgență Albastru, domnule? Asta-i retragerea completă!

— Știu, comandante. Eu l-am scris.

— Dar retragerea completă…

— Comandant Venne, escobaranii au un sistem de arme nou. Se cheamă câmp-oglindă de plasmă. E o nouă invenție betană. Reflectă focul atacatorului înapoi spre el. Navele noastre se doboară singure cu propria lor forță de tragere.

— Dumnezeule! Ce putem face?

— Absolut nimic, asta dacă nu ne apucăm să le abordăm navele și să-i sugrumăm pe nenorociți cu mâinile noastre, unul câte unul. Ispititor, dar nepractic. Transmite ordinele alea! Și trimite-i pe comandantul mecanicilor și pe ofițerul pilot-șef la Sala Tactică. Și pe comandantul gărzii pune-l să coboare aici să-și elibereze oamenii din post. N-am chef să mă pòmenesc lovit de paralizor când ies pe ușă.

— Da, să trăiți!

Venne întrerupse legătura.

— Înainte de orice, trebuie să aduc înapoi trupele alea de-acolo, murmură Vorkosigan, ridicându-se de pe scaunul rotativ.

Întorcându-se, îi descoperi pe Cordelia și Illyan holbându-se la el.

— De unde-ai știut…, începu Illyan.

— …despre oglinzile de plasmă? termină Cordelia.

Pe fața lui Vorkosigan nu se citea nimic.

— Tu mi-ai spus, Cordelia, în somn, când Illyan era plecat. Sub influența unui poțiuni a medicului nostru militar, bineînțeles. N-o să rămâi cu sechele de la ea.

Ea se sculă în picioare, îngrozită.

— Asta-i… mizerabilule… tortura ar fi fost mai onorabilă!

— Ah, trăsnet, domnule! îl felicită Illyan. Știam eu că faceți ce trebuie făcut!

Vorkosigan îl săgetă cu o privire în care se citea aversiunea.

— Nu contează. Informația a fost confirmată prea târziu ca să ne mai folosească la ceva.

Se auzi o bătaie în ușă.

— Haide, Illyan. E vremea să-mi aduc soldații acasă.

Capitolul zece

Illyan se întoarse după Bothari la scurt timp, după nu mai mult de un ceas. Se mai întoarse o dată s-o ia pe Cordelia, după ce stătuse singură vreo douăsprezece ore. Îi trecuse prin cap ideea de-a evada din încăpere, ca fiind datoria ei de soldat, și de-a se angaja de una singură într-un mic sabotaj. Dar, dacă într-adevăr Vorkosigan conducea o retragere completă, n-ar fi avut niciun rost să se mai bage.

Zăcu lungită în patul lui, într-o stare de osteneală sumbră. O trădase; nu era cu nimic mai bun decât ceilalți. „Războinicul meu perfect, dragul meu ipocrit" – și se părea că, la urma urmei, Vorrutyer îl cunoscuse mai bine decât ea – ba nu. Ăsta era un gând nedrept. Extrăgând informația aceea, el nu-și făcuse decât datoria; și ea procedase la fel, prin faptul că o ascunsese cât de mult timp posibil. Și, ca de la soldat la soldat, chiar dacă unul dintre ei nu era decât o imitație – cinci ore de serviciu activ, cam așa, nu? –, era nevoită să-i dea dreptate lui Illyan, fusese trăsnet. Nu-și detecta în organism absolut niciun efect rezidual după substanța, oricare va fi fost ea, pe care o folosise el ca să-i invadeze mintea pe furiș.

Oricare va fi fost substanța folosită de el… Chiar așa, oare ce folosise? De la cine cerșise s-o primească și când? Nu i-o adusese Illyan. Fusese la fel de surprins ca și ea când Vorkosigan aruncase informația aceea. Nu puteai decât să crezi fie că păstra pe undeva prin cabină o rezervă secretă de droguri pentru interogatorii, fie că…

— Dumnezeule mare, murmură ea – nu un blestem, ci o rugăciune. În ce-am mai nimerit acum?

Începu să umble prin încăpere, pe când mintea ei făcea fără încetare conexiune după conexiune.

În sufletul ei, era convinsă. Vorkosigan n-o interogase niciodată; știuse dinainte despre oglinzile de plasmă.

Mai departe, se părea că el era singurul om din ierarhia superioară barrayarană care știa. Vorhalas nu știuse. Prințul cu siguranță că nu știuse. Nici Illyan.

— Pui toate ouăle stricate într-un singur coș, murmură ea. Și... scapi coșul din mână? Ah, nu se poate să fi fost propriul lui plan! Sigur că nu...

Avu deodată o viziune înspăimântătoare a planului în întregime; complotul de asasinat politic cu cele mai multe pierderi de vieți din istoria barrayarană, dar și cel mai subtil, cu cadavrele ascunse într-un munte de alte cadavre, pentru totdeauna inextricabil.

Dar de undeva tot trebuie să fi avut informația aceea. De undeva dintre momentul în care ea plecase și îl lăsase nu cu mare lucru pe cap, doar cu o sală a motoarelor plină de rebeli, și prezentul în care se lupta să tragă înapoi la adăpost o armadă întreagă rămasă fără arme, înainte ca puterea distrugătoare pe care aceasta o dezlănțuise să se întoarcă asupra ei și s-o copleșească. Undeva în liniștea camerei tapisate cu mătase verde, în care un mare coregraf proiectase un dans al morții, iar onoarea unui om de onoare fusese frântă pe roată în serviciul său.

Vorrutyer, omul vanității demonice, se micșoră și se tot micșoră în fața acelei viziuni crescânde, până ajunse cât un șoarece, cât un purice, cât un vârf de ac.

— Dumnezeule mare, și mi se părea mie că Aral e cam agitat. Probabil e pe jumătate nebun. Și împăratul... prințul era fiul *lui*. Poate fi adevărat? Sau am luat-o și eu razna ca Bothari?

Se forță să se așeze, apoi să se întindă, dar uneltirile și contrauneltirile continuau să i se învârtească în creier, un planetariu mecanic de trădare în trădare aliniindu-se brusc într-un anumit punct din spațiu și timp pentru a-și înfăptui sfârșitul. Sângele îi pulsa în țeastă, gros și bolnav.

— Poate că nu-i adevărat, se consolă singură într-un târziu. O să-l întreb și asta o să-mi răspundă. Pur și simplu m-a interogat în somn. Betanii le-au luat fața, iar eu sunt eroina care a salvat Escobarul. El e doar un simplu soldat care-și face datoria.

Se întoarse pe o parte, cu privirea pierdută în crepuscul.

— Porcii au aripi și eu o să mă urc pe spinarea unuia și-o să zbor spre casă.

Illyan o scăpă în sfârșit de toate gândurile astea, luând-o de acolo și ducând-o la arest.

* * *

Atmosfera de acolo se schimbase întru câtva, observă ea. Gardienii nu se mai uitau la ea în același fel; de fapt, privirea lor părea că încearcă s-o evite. Procedurile erau în continuare stricte și eficiente, dar mai domolite, mult domolite. Recunoscu un chip; paznicul care o escortase la apartamentele lui Vorrutyer, cel căruia îi fusese milă de ea, părea acum să fi preluat conducerea, având o pereche de petlițe roșii de locotenent prinse la repezeală și strâmb pe guler. Pentru călătoria aceasta în adânc, Cordelia îmbrăcase din nou salopeta de la Vorrutyer. De data asta i se acordă intimitate când trebui să se schimbe în pijamaua portocalie. Apoi fu escortată până la o celulă permanentă, nu la zona de detenție temporară.

Celula mai avea un ocupant, o tânără escobarană de o frumusețe extraordinară, care era întinsă pe un pat de campanie, cu ochii pironiți în perete. Nu ridică privirea la intrarea Cordeliei, nici nu-i răspunse la salut. După o vreme, sosi o echipă medicală barrayarană care o luă de-acolo. Porni fără un cuvânt, dar la ușă începu să li se împotrivească. La un semn al doctorului, un asistent o sedă cu o fiolă pe care Cordelia avu impresia că o recunoaște, iar în momentul următor o scoaseră afară pe brațe, inconștientă.

Doctorul, care părea a fi chirurgul-șef, bănui Cordelia după vârsta și gradul său militar, mai rămase puțin timp ca să se ocupe de coastele ei. După aceea o lăsară singură, fără niciun reper al timpului în afară de livrarea periodică a rațiilor de hrană și de schimbările ocazionale ale micilor zgomote și vibrații din pereții care o înconjurau, pe baza cărora putea să-și închipuie ce se petrecea afară.

După vreo zece rânduri de rații, pe când zăcea în patul ei îngust, plictisită și deprimată, luminile se micșorară. Reveniră la strălucirea anterioară, dar aproape imediat se micșorară din nou.

Scăpă un icnet când simți un gol imens în stomac și începu să plutească în sus. Întinse mâinile la repezeală și se apucă zdravăn de pat. Simțul prevederii îi fu răsplătit în momentul următor, când se pomeni împinsă înapoi în așternut cu o forță de aproape trei G. Luminile clipiră iar și din nou simți că-și pierde greutatea.

— Atac cu plasmă, murmură pentru sine. Probabil că scuturile sunt supraîncărcate.

Un șoc teribil zgâlțâi nava. Cordelia se trezi azvârlită din pat prin toată celula, în beznă absolută, imponderabilitate, tăcere. Lovitură în plin! Ricoșă din peretele opus, bătând aerul în căutarea a ceva de care să se apuce, lovindu-și dureros un cot în… în ce? perete? podea, tavan? Se răsuci în aer,

țipând. Atacă ai mei, își spuse cuprinsă de isterie – o să fiu omorâtă de ai mei. Sfârșitul perfect al carierei mele militare… Își încleștă fălcile și ascultă cu atenție înverșunată.

Prea multă liniște. Or fi pierdut aerul? Avu o viziune urâtă cu ea însăși ca unic supraviețuitor, prinsă în cutia asta întunecată și sortită să plutească până când fie sufocarea lentă, fie înghețul lent va face să se scurgă viața din ea. Celula avea să-i fie sicriu, pe care cine știe ce echipaj de salvare îl va desigila după luni de zile.

Încă și mai cumplit: oare era posibil ca lovitura să fi nimerit puntea? Centrul nervos unde cu siguranță că se afla și Vorkosigan, asupra căruia cu siguranță că escobaranii își concentrau tirul – fusese el zdrobit de resturi plutitoare, înghețat într-o clipită în vid, ars de viu în focul de plasmă, țintuit cine știe pe unde între punți prăbușite?

Degetele ei găsiră în sfârșit o suprafață și începură s-o râcâie în căutarea a ceva de care să se țină. Un colț: bun. Se înghesui acolo, ghemuită pe podea, trăgând aer în plămâni și expulzându-l iute și neregulat.

În întunericul acela de infern trecu un timp imposibil de cântărit. Brațele și picioarele îi tremurau de efortul făcut pentru a se menține în locul acela. Apoi nava gemu din toate încheieturile și luminile se reaprinseră.

Ah, la naiba, își spuse, ăsta-i *tavanul.*

Gravitația restabilită o trânti de podea. Durerea îi fulgeră prin brațul stâng, urmată de amorțeală. Se târî înapoi în pat, și se apucă zdravăn cu mâna dreaptă de barele lui rigide, vârându-și printre ele și piciorul, ca să se pregătească pentru următoarea lovitură.

Nimic. Așteptă. Ceva ud îi scălda cămașa portocalie. Privind în jos, văzu o așchie de os gălbui-rozaliu străpungându-i pielea antebrațului stâng și sânge izvorând din jurul lui. Se chinui cu stângăcie să iasă din cămașă, pe care

și-o înfășură în jurul brațului, încercând să oprească hemoragia. Apăsarea îi trezi durerea. Încercă, mai mult cu titlul de experiment, să cheme pe cineva în ajutor. Cu siguranță că celula era monitorizată.

Nu veni nimeni. În următoarele trei ore își diversifică experimentul țipând, vorbind rezonabil, izbind la nesfârșit în ușă și în pereți cu mâna teafără sau pur și simplu stând pe marginea patului și plângând de durere. Gravitația și luminile mai pâlpâiră de câteva ori. Într-un târziu avu senzația familiară de a fi întoarsă pe dos printr-un container cu clei, senzație care marca saltul printr-o gaură de vierme, după care mediul înconjurător se stabiliză.

Când, în sfârșit, se deschise ușa celulei, Cordelia tresări de surprindere și se trase brusc la perete, lovindu-se la cap. Dar nu era decât locotenentul care răspundea de închisoare, însoțit de un asistent medical. Locotenentul avea pe frunte o vânătaie interesantă, mov-roșiatică, de mărimea unui ou; asistentul avea un aer de om hărțuit.

— Aici e următorul caz grav, îi spuse locotenentul. După asta poți liniștit să iei tot rândul în ordine.

Albă la față și redusă la tăcere din cauza epuizării, ea își desfășură cămașa de pe braț ca să-i fie examinat și reparat. Asistentul era competent, dar nu avea acea atingere delicată a chirurgului-șef. Cordelia ajunse aproape în pragul leșinului până să-i fie aplicată în sfârșit proteza plastică.

Nu se mai făcură simțite alte semne de atac. O uniformă de prizonier curată i se livră printr-o fantă din perete. Două rânduri de rații mai târziu, resimți iar o săritură printr-o gaură de vierme. Gândurile i se învârteau la nesfârșit pe roata spaimelor sale; somnul îi era tot numai vise, iar visele îi erau numai coșmaruri.

* * *

Locotenentul Illyan fu cel care veni s-o escorteze în cele din urmă, însoțit de un paznic oarecare. Îi venea să-l sărute, în bucuria ei de a vedea un chip familiar. Se abținu însă, își drese glasul cu timiditate și întrebă cu o voce despre care spera că va trece drept nonșalantă:

— Comandorul Vorkosigan a pățit ceva după atacul acela?

El ridică din sprâncene și-i aruncă o privire cercetătoare și cam buimacă.

— Sigur că nu.

Sigur că nu. Sigur că nu. Acel „sigur că nu" sugera fără urmă de îndoială: teafăr și nevătămat. I se umeziră ochii de ușurare, pe care încercă s-o mascheze cu o expresie de interes detașat, profesional.

— Unde mă duci? îl întrebă pe când părăseau închisoarea și porneau pe hol.

— La navetă. Urmează să fii transferată în lagărul prizonierilor de război de pe planetă până vor fi făcute aranjamentele pentru schimb și vor începe să vă expedieze pe toți acasă.

— Acasă! Cum a rămas cu războiul?

— S-a terminat.

— Terminat!

Încercă să asimileze informația.

— Terminat. Repede s-a mai petrecut. De ce nu-și valorifică escobaranii avantajul?

— N-au cum. Am astupat ieșirea din gaura de vierme.

— Ați astupat-o? N-ați instituit o blocadă?

El îi confirmă cu o înclinare a capului.

— Cum naiba astupi o gaură de vierme?

— Într-un fel, e o idee foarte veche. Cu nave de foc.

— Ha?

— Trimiți o navă înăuntru și pui de-o explozie uriașă materie–antimaterie la mijlocul distanței dintre noduri. Se

creează o reverberație – nimic nu mai poate trece pe-acolo săptămâni întregi, până se disipează.

Cordelia scăpă un fluierat.

— Isteață treabă – noi de ce nu ne-om fi gândit la ea? Cum scoateți pilotul de-acolo?

— Poate de-aia nu v-ați gândit. Nu-l scoatem.

— Doamne… ce moarte.

Avusese instantaneu viziunea ei clară.

— S-au oferit voluntari.

Ea clătină din cap amorțită.

— Numai un barrayaran…

Apoi încercă să găsească un subiect mai puțin terifiant.

— Ați luat mulți prizonieri?

— Nu prea. Poate vreo mie cu totul. Am lăsat în urmă pe Escobar mai mult de unsprezece mii de soldați. Așa că ești destul de valoroasă, dacă va trebui să încercăm să te dăm la schimb cu mai mult de zece la unu.

Naveta deținuților era o navă fără hublouri, pe care Cordelia o împărți doar cu alți doi prizonieri, unul dintre asistenții propriului ei mecanic-șef și escobarana cu părul negru care fusese în celulă înainte de sosirea ei. Tehnicianul era nerăbdător să facă schimb de istorisiri, deși el unul nu prea avea multe de povestit. Își petrecuse tot timpul închis într-o celulă cu ceilalți trei colegi de navă ai săi, care fuseseră duși la sol cu o zi în urmă.

Frumoasa escobarană, o tânără cu gradul de sublocotenent care ajunsese prizonieră când nava îi fusese incapacitată în timpul luptelor pentru saltul prin gaura de vierme către Colonia Beta, cu mai bine de două luni în urmă, avea încă și mai puține de zis.

— Cred c-am pierdut noțiunea timpului, pe undeva, spuse ea stânjenită. Nici nu-i greu, în celula aia unde nu

vezi pe nimeni. Doar ce m-am trezit ieri în infirmeria lor și nu pot să-mi aduc aminte cum am ajuns acolo.

Și dacă doctorul ăla e atât de bun pe cât pare, nici c-o să-ți amintești vreodată, îi trecu prin minte Cordeliei.

— Ți-l amintești pe amiralul Vorrutyer? o întrebă ea.

— Pe cine?

— Lasă, nu-i nimic.

Naveta ateriză în sfârșit și trapa se deschise. O coloană de lumină solară și o adiere de aer mirosind a vară pătrunseră pe acolo, iz dulce de verdeață care îi făcu brusc să-și dea seama că respirau putori de zile în șir.

— Vai, unde suntem aici? spuse tehnicianul, copleșit, când păși prin trapă îmboldit de paznici. E minunat.

Cordelia îl urmă și izbucni într-un râs sonor, chiar dacă lipsit de veselie, recunoscând imediat peisajul.

Lagărul de prizonieri era compus din trei șiruri de adăposturi de teren barrayarane, semicilindri de un cenușiu urât înconjurați de un câmp de forță; ansamblul se afla la poalele unui amfiteatru întins pe kilometri întregi de ținut păduros uscat sub un cer de culoarea peruzelei. Era o după-amiază cețoasă, caldă, liniștită, care o făcu pe Cordelia să se simtă ca și cum nici n-ar fi plecat vreodată de acolo.

Da, iată până și intrarea în depozitul subteran, acum necamuflată, dar lărgită, cu o zonă mare pentru aterizare și încărcat netezită în dreptul ei, însuflețită de navete și forfotă. Cascada și iazul dispăruseră. Din mers, se întoarse să privească spre planeta ei. Acum, dacă stătea să se gândească, părea inevitabil să ajungă în cele din urmă tot aici, era în logica lucrurilor. Clătină din cap deznădăjduită.

Pe ea și pe tânăra ei însoțitoare escobarană le luă în primire un paznic îngrijit, cu figură lipsită de expresie, care le conduse la un adăpost de pe la mijlocul unui rând. Intrară și îl găsiră ocupat de unsprezece femei, într-un spațiu menit pentru cincizeci. Avură libertatea de a-și alege paturile.

Imediat se treziră asaltate de prizonierele mai vechi, înnebunite după noutăți. O femeie durdulie la vreo patruzeci de ani restabili ordinea și se prezentă.

— Sunt locotenentul Marsha Alfredi. Eu sunt ofițerul superior din acest adăpost. În măsura în care se poate vorbi de-o ordine în haznaua asta. Poți să ne spui ce dracului se petrece?

— Sunt căpitanul Cordelia Naismith. Expediționarul Betan.

— Slavă domnului. Pot să ți-o pun ție în cârcă.

— Vai mie, spuse Cordelia, adunându-și forțele. Pune-mă la curent.

— A fost un iad. Paznicii sunt niște porci. Pe urmă așa deodată, ieri după-amiază, a venit o trupă întreagă de ofițeri superiori barrayarani. La început am crezut c-au venit la violat, ca trupa de dinaintea lor. Dar în dimineața asta dispăruseră cam jumătate dintre paznici – ăia cei mai răi – și fuseseră înlocuiți cu o echipă care arăta de ziceai c-a ieșit la paradă. Și comandantul lagărului barrayaran – nu-mi venea să-mi cred ochilor. L-au dus cu parada afară pe pista navetelor, azi de dimineață, și l-au *împușcat*! Sub ochii tuturor!

— Înțeleg, spuse Cordelia pe un ton cam fără culoare, apoi își drese glasul. Ăă… n-ați auzit încă? Barrayaranii s-au retras complet din spațiul escobaran. Probabil că deja cer pe toate canalele o încetare oficială a ostilităților și negocierea unei înțelegeri.

Totul în jur încremeni în tăcere, după care urmă o explozie de bucurie. Unele râdeau, altele plângeau, unele se îmbrățișau, iar altele ședeau deoparte. Câteva fugiră să ducă vestea și la adăposturile vecine, iar de acolo în lungul și-n latul lagărului. O zoriră pe Cordelia să le dea detalii. Ea le făcu un rezumat concentrat al luptelor, lăsând deoparte propriile ei isprăvi și sursa informațiilor pe care le avea. Bucuria lor îi aduse și ei puțină fericire, pentru prima dată după multe zile.

— Mă rog, așa se explică de ce barrayaranii și-au revizuit purtările așa deodată, spuse locotenentul Alfredi. Presupun că înainte de asta nu se așteptau să fie trași la răspundere.

— Au un comandant nou, o lămuri Cordelia. Are el o chestie cu prizonierii. Indiferent dacă învingeau sau pierdeau, cu el la conducere oricum urmau schimbări.

Alfredi nu păru convinsă.

— Aha? Cine-i?

— Un oarecare comandor Vorkosigan, spuse Cordelia pe un ton neutru.

— Vorkosigan, Măcelarul de pe Komarr? Dumnezeule mare, acuma chiar c-am pus-o, se lamentă Alfredi, părând sincer speriată.

— Aș zice că ai primit suficiente garanții de bună-credință azi-dimineață, pe pista navetelor.

— Aș zice că asta nu dovedește decât că-i țicnit, spuse Alfredi. Comandantul nici măcar n-a participat la abuzurile alea. Nici pe departe nu era el cel mai rău.

— El era la comandă. Dacă știa despre ele, trebuia să le oprească. Dacă nu știa, era incompetent. Oricum ai lua-o, el era cel responsabil.

Auzindu-se cu urechile ei cum apăra o execuție barrayarană, Cordelia se opri brusc.

— Nu știu, adăugă ea, clătinând din cap. Nu sunt paznicul lui Vorkosigan.

De afară răzbătură zgomote ca de rebeliune și adăpostul lor fu invadat de o delegație a colegelor de lagăr, toate nerăbdătoare să audă confirmarea zvonurilor de pace. Paznicii se retraseră la margine și lăsară toată agitația să se stingă de la sine. Cordelia se văzu nevoită să repete rezumatul de două ori. Până și membrii echipajului său, conduși de Parnell, sosiră din secțiunea bărbaților.

Parnell sări în picioare pe un pat ca să i se adreseze mulțimii în portocaliu, răcnind peste tot clocotul acela al bucuriei.

— Această doamnă nu v-a spus totul. Știu eu povestea adevărată de la unul dintre paznicii barrayarani. După ce am fost duși la bordul navei-amiral, ea a evadat și l-a asasinat cu mâna ei pe comandantul barrayaran, amiralul Vorrutyer. De asta a eșuat înaintarea lor. Haideți să *ascultăm* cum a fost de la căpitanul Naismith!

— Nu-i asta povestea adevărată, obiectă ea, dar vorbele îi fură copleșite de strigăte și aclamații. Nu l-am omorât eu pe Vorrutyer. Hei! Lăsați-mă jos!

Echipajul ei, făcând cerc la indicațiile lui Parnell, o ridicase pe umeri pentru o paradă improvizată prin tot lagărul.

— Nu-i adevărat! Terminați!

Icni. Era ca și cum ar fi încercat să întoarcă din drum o maree cu ajutorul unei cești de ceai. Povestea în sine era prea atrăgătoare pentru prizonierii bătuți de soartă, prea multe dorințe se împlineau văzând cu ochii. Așa că o primiră ca pe un balsam pe sufletele lor rănite și o transformară în propria lor victorie indirectă. Povestea trecu din gură în gură, căpătă detalii, se dezvoltă, se îmbunătăți radical, până ce, douăzeci și patru de ore mai târziu, ajunsese la fel de bogată și imposibil de înăbușit ca o legendă. După câteva zile, Cordelia renunță să mai încerce.

Adevărul era prea complicat și prea ambiguu ca să aibă trecere în ochii lor și nici măcar ea, suprimând din el orice avea legătură cu Vorkosigan, nu era capabilă să-l facă să sune convingător. Îndatoririle ei îi păreau golite de înțeles, monotone și decolorate. Tânjea după casă și după ființele raționale care erau mama și fratele ei, tânjea după tăcere și după gânduri care să se conecteze între ele fără să se transforme într-un lanț de teroare secretă.

Capitolul unsprezece

Lagărul se reîntoarse în curând la rutina sa, ori la ceea ce ar fi trebuit să fie rutină dintotdeauna. Urmară săptămâni de așteptare pentru ca lentele negocieri ce interesau schimbul de prizonieri să ia sfârșit, săptămâni pe care toți și le petrecură croind planuri despre ce aveau să facă la întoarcerea acasă. Cordelia ajunse treptat la o relație aproape normală cu colegele ei de adăpost, chiar dacă ele tot mai încercau să-i acorde privilegii și să-i facă servicii speciale. De Vorkosigan nu mai auzi nimic.

Stătea întinsă în patul ei într-o după-amiază, prefăcându-se că doarme, când locotenentul Alfredi veni s-o trezească.

— Afară e un ofițer barrayaran care zice că vrea să stea de vorbă cu tine, îi spuse Alfredi și o conduse până la ușă; figura ei exprima suspiciune și ostilitate. Cred că n-ar trebui să-l lăsăm să te ia de-aici singură. Suntem atât de aproape de plecarea acasă. E clar că vor să-ți pună bețe-n roate.

— Of. E-n regulă, Marsha.

Vorkosigan aștepta în fața adăpostului, în uniforma oficială purtată zilnic de membrii statului major, însoțit ca de obicei de Illyan. Părea încordat, deferent, obosit și închis în sine.

— Căpitan Naismith, i se adresă el într-o manieră oficială, pot vorbi cu dumneata?

— Da, dar… nu aici, răspunse ea, conștientizând acut privirile cu care o fixau tovarășii săi de detenție. Putem să ne plimbăm puțin, sau cum zici să facem?

El aprobă dând din cap și porniră toți trei în tăcere. Vorkosigan își strânse mâinile la spate. Ea și le îndesă în buzunarele bluzei portocalii. Illyan venea în urma lor, ca un câine de care e imposibil de scăpat. Părăsiră incinta închisorii și se îndreptară spre pădure.

— Mă bucur că ai venit, spuse Cordelia. Sunt unele lucruri pe care tot vreau să ți le spun.

— Da. Voiam să te văd mai de mult, dar am fost destul de ocupat să duc treaba asta la bun sfârșit.

Ea arătă cu capul spre însemnele galbene de pe gulerul lui.

— Felicitări pentru promovare.

— A, aia. (Își atinse una în treacăt.) Nu înseamnă nimic. Doar o formalitate, ca să urgentez munca pe care o fac în prezent.

— Ce anume faci?

— Dezmembrez armada, păzesc spațiul din jurul planetei ăsteia, mut politicieni de pe Barrayar pe Escobar și invers. Fac curățenie generală prin casă, acum că s-a terminat petrecerea. Supraveghez schimbul de prizonieri.

Urmau o potecă lată bătătorită prin mijlocul pădurii verzi-cenușii, urcând panta exterioară a craterului rotund.

— Voiam să-mi cer iertare că te-am interogat sub efectul drogurilor. Știu că te-am jignit profund. Nevoia m-a mânat. A fost o necesitate din punct de vedere militar.

— N-ai pentru ce să ceri iertare.

Cordelia aruncă o privire în urmă, la Illyan. Trebuie să știu…

— Chiar n-ai pentru ce, mi-am dat seama în cele din urmă.

El rămase tăcut o vreme.

— Înțeleg, spuse într-un târziu. Ai o minte foarte ascuțită.

— Dimpotrivă, sunt foarte dezorientată.

— Locotenent, spuse el întorcându-se către Illyan, am nevoie să-mi faci o favoare. Vreau să fiu singur cu această

doamnă câteva minute ca să discut o chestiune foarte personală.

— N-ar trebui să fac asta, domnule. Doar știți.

— Am rugat-o cândva să se mărite cu mine. Nu mi-a dat răspunsul nici până azi. Dacă îți dau cuvântul meu că nu vom discuta nimic altceva decât lucruri legate de acest subiect, pot să am câteva momente de intimitate?

— Of… – Illyan se încruntă. Vă dați cuvântul, domnule?

— Îmi dau cuvântul. Cuvântul de Vorkosigan.

— Păi… atunci, cred că-i în regulă.

Se așeză posac pe un buștean răsturnat ca să-i aștepte, iar ei porniră mai departe pe potecă.

Ajunși pe culme, ieșiră la lumină pe un promontoriu familiar, deasupra craterului, exact locul în care făcuse Vorkosigan planuri ca să reintre în posesia navei sale, cu atât de mult timp în urmă. Se așezară pe pământ și priviră activitățile ce se desfășurau în lagăr, reduse la tăcere de distanță.

— A fost o vreme când nici în ruptul capului n-ai fi făcut așa ceva, comentă Cordelia. Să-ți dai cuvântul de onoare pentru o minciună.

— Vremurile se schimbă.

— Sau să mă minți pe mine.

— Așa e.

— Sau să împuști un om la repezeală pentru crime la care nici n-a participat.

— N-a fost la repezeală. A avut parte mai întâi de-un proces sumar la Curtea marțială. Și odată cu asta chiar s-au îndreptat rapid niște lucruri pe-aici. În orice caz, comisia Magistraturii Interstelare o să fie satisfăcută. O să-i am și pe ăștia pe cap, mâine sosesc. Investighează abuzurile asupra prizonierilor.

— Cred că devii suprasaturat de sânge. Viețile indivizilor își pierd însemnătatea pentru tine.

— Da. Au fost tare multe. Aproape a sosit vremea să renunț.

Expresia chipului și vocea îi erau lipsite de viață.

— Cum te-a convins împăratul să te bagi în așa ceva – în asasinate la nivel înalt? Tocmai pe tine, dintre toți. A fost ideea ta? Sau a lui?

El nici nu se eschivă, nici nu tăgădui.

— A fost ideea lui și a lui Negri. Eu nu sunt decât omul lui de încredere.

Degetele lui trăgeau ușor de firele de iarbă, rupând delicat tulpină după tulpină.

— Nu mi-a ordonat direct. Întâi mi-a cerut să preiau comanda invaziei asupra Escobarului. A început cu o mită – de fapt chiar cu rangul de vicerege al acestei planete, când aveam s-o colonizăm. L-am refuzat. Pe urmă a încercat cu amenințări, a spus că o să mă dea pe mâna lui Grishnov, că o să-l lase să mă târască la judecată pentru trădare și că n-o să intervină ca să mă grațieze. I-am zis să se ducă dracului, nu cu atâtea cuvinte. Ăsta a fost un moment urât în relația dintre noi. Pe urmă și-a cerut scuze. Mi s-a adresat cu Lord Vorkosigan. Când voia să fie ofensiv, îmi spunea căpitan. Pe urmă l-a chemat înăuntru pe căpitanul Negri cu un dosar care nici măcar n-avea denumire, și-atunci s-a terminat cu prefăcătoria. Rațiune. Logică. Argumente. Dovezi. Am stat împreună în camera aia tapisată cu mătase verde de la reședința imperială din Vorbarr Sultana o săptămână întreagă pe viață și pe moarte, împăratul, Negri și cu mine, examinând situația, în timp ce Illyan bătea holul în lung și-n lat și studia colecția de artă a împăratului. Apropo, presupunerile tale în legătură cu Illyan au fost corecte. El nu știe nimic despre scopul real al invaziei. L-ai văzut pe prinț, așa, în treacăt. Aș putea adăuga că l-ai văzut când era în plină formă. O fi fost Vorrutyer profesorul lui cândva,

dar prințul îl întrecuse de multă vreme. Cred totuși că, dacă ar fi avut măcar idee de ceea ce înseamnă o funcție politică, taică-său i-ar fi iertat până și cele mai mârșave vicii. Nu era echilibrat și se înconjura de oameni al căror interes era să-l dezechilibreze și mai tare. Un nepot demn de unchiul Yuri. Grishnov intenționa să conducă Barrayarul prin el când avea să ajungă la tron. Prințul a pus la cale de unul singur – Grishnov ar fi fost doritor să aștepte, cred – două tentative de asasinare a tatălui său în ultimele optsprezece luni.

Cordelia fluieră pe mutește.

— Aproape că încep să înțeleg. Dar de ce să nu-l înlăture simplu, în liniște? Dacă era să poată face cineva asta, sunt convinsă că împăratul și căpitanul ăsta al tău, Negri, ar fi reușit, ei doi.

— S-a discutat ideea asta. Doamne, iartă-mă, chiar m-am oferit voluntar să mă ocup, ca alternativă la această… baie de sânge.

Tăcu un timp.

— Împăratul e pe moarte. Nu mai are timp să aștepte ca problema asta să se rezolve de la sine. A devenit o obsesie pentru el încercarea de a lăsa în urma lui o dinastie bine orânduită. Problema e fiul prințului. Are doar patru ani. Șaisprezece ani e vreme lungă pentru o regență. Odată cu moartea prințului, Grishnov și toată echipa ministerială ar aluneca direct într-un vid de putere dacă ar fi lăsați de capul lor. Nu era de-ajuns să fie omorât prințul. Împăratul a simțit că trebuie să distrugă toată tabăra susținătorilor războiului, atât de eficient, încât să nu se mai ridice timp de o generație. Așadar, la început eram doar eu în scenă, bodogănind problemele strategice cu Escobarul. Pe urmă a venit informația despre oglinzile de plasmă, prin rețeaua de contraspionaj a lui Negri. Contraspionajul militar n-o avea. Pe urmă iar eu, cu știrea că s-a pierdut elementul-surpriză. Știi că și din

asta a făcut o taină? Nu putea să iasă decât un dezastru. Și pe urmă Grishnov, și partida belicoșilor, și prințul, toți disperați după glorie. Nu trebuia decât să se dea la o parte și să-i lase să dea năvală spre propria lor osândă.

Iarba era ruptă acum în smocuri.

— Atât de bine s-au potrivit toate, de te fascinau și te hipnotizau. Dar riscant. Dacă lucrurile erau lăsate la voia întâmplării, exista chiar posibilitatea de-a fi uciși toți *în afară* de prinț. Am fost pus acolo unde eram ca să am grijă să se respecte scenariul. Să-l stârnesc pe prinț, să mă asigur că ajunge în linia întâi la momentul potrivit. De-aici și mica scenă la care ai fost martoră în cabina mea. În realitate nu mi-am pierdut cumpătul nicio clipă. Nu făceam decât să mai bat un cui în coșciug.

— Cred că înțeleg motivul pentru care celălalt om de încredere a fost… chirurgul-șef?

— Chiar așa.

— Minunat.

— Ba, bine că nu.

Se întinse pe spate în iarbă, privind la cerul ca peruzeaua.

— N-aș putea să fiu nici măcar un asasin cinstit. Îți aduci aminte când am zis că vreau să intru în politică? Cred că m-am lecuit de ambiția asta.

— Dar Vorrutyer? Trebuia să-l omori și pe el?

— Nu. În scenariul original avea rol de țap ispășitor. Rolul lui, după dezastru, ar fi fost să-i ceară iertare împăratului pentru harababură, în sensul cel mai autentic japonez al expresiei, ca parte a colapsului general al taberei belicoase. O fi fost el sfătuitorul spiritual al prințului, dar nu-i invidiam deloc viitorul. Tot timpul cât a stat pe capul meu, vedeam cum i se fărâmițează pământul sub picioare. Chestia asta l-a zăpăcit. Pe vremuri era în stare mereu să mă facă să-mi pierd cumpătul. Era o distracție grozavă pentru el când eram mai tineri. Și-acum nu putea pricepe cum de-și pierduse măiestria.

Ochii săi rămaseră pironiți undeva în pustiul înalt și albastru, fără să-i întâlnească pe ai ei.

— Dacă te-ajută cu ceva, moartea lui la acel moment a salvat o mulțime de alte vieți. Ar fi putut încerca să-și continue lupta încă multă vreme, să-și salveze pielea de politician. Ăsta a fost prețul care m-a cumpărat, până la urmă. Mi-am spus că, dacă aș fi în locul potrivit la momentul potrivit, m-aș descurca să organizez retragerea mai bine decât oricine altcineva din Statul Major General.

— Vasăzică suntem cu toții doar uneltele lui Ezar Vorbarra, spuse încet Cordelia, simțind că i se face rău de la stomac. Eu și convoiul meu, tu, escobaranii – până și dragul de Vorrutyer. Cam atât cu tam-tamul despre patriotism și mânia virtuoasă. O șaradă, totul.

— E adevărat.

— Simt că mă ia cu frig. Prințul ăsta era chiar atât de rău?

— Fără nicio îndoială. N-am să te scârbesc cu detalii din rapoartele lui Negri... Dar împăratul a spus că, dacă nu se rezolvă acum, o să încercăm toți s-o facem fiecare în legea lui, peste vreo cinci sau zece ani, și probabil o să facem o treabă de mântuială și toți prietenii noștri vor cădea uciși din cauza noastră, într-un război civil care va cuprinde toată planeta. El a mai văzut două la viața lui. Ăsta era coșmarul care-l bântuia. Un Caligula sau un Yuri Vorbarra poate rămâne la conducere multă vreme, timp în care oamenii cei mai buni ezită să facă ceea ce trebuie făcut ca să-l oprească, iar cei mai răi profită de situație. Împăratul nu se cruță deloc. Citește și recitește la nesfârșit rapoartele – le știa pe toate aproape pe de rost. N-a fost o treabă superficială sau făcută la întâmplare. Greșită poate să fi fost, dar nu superficială. Vezi tu, n-a vrut ca prințul să moară rușinos. A fost ultimul dar pe care i l-a mai putut face.

Ea ședea amorțită, strângându-și genunchii cu brațele și memorându-i profilul, pe când adierile blânde ale după-amiezii făceau să freamăte pădurea și răscoleau fâneața aurie.

Vorkosigan se întoarse cu fața la ea.

— Am greșit, Cordelia, când m-am dedicat acestui lucru? Dacă nu mă duceam, pur și simplu ar fi pus pe altcineva. Întotdeauna am încercat să urmez calea onoarei. Dar ce te faci când toate alegerile sunt malefice? Acțiunea e infamă, inacțiunea e infamă, toate drumurile duc la un desiș al morții.

— Îmi ceri mie să te judec?

— Cineva trebuie s-o facă.

— Îmi pare rău. Pot să te iubesc. Pot să sufăr pentru tine, sau alături de tine. Pot să-ți împărtășesc durerea. Dar nu pot să te judec.

— Aha.

Se întoarse pe burtă și privi în jos către lagăr.

— Stau prea mult de vorbă cu tine. Dacă mintea mea o să-mi acorde vreodată eliberarea de realitate, cred că o să fiu genul de nebun care tot dă din gură aiurea.

— Spre că nu mai vorbești așa și cu alții, nu? întrebă ea, speriată.

— Nu, Dumnezeule mare. Tu ești… ești… nu știu ce ești. Dar am nevoie de asta. Vrei să te măriți cu mine?

Ea oftă și își lăsă capul pe genunchi, răsucindu-și pe deget un fir de iarbă.

— Te iubesc. Asta știi, sper. Dar nu pot să accept Barrayarul. Barrayarul își devorează copiii.

— Blestematele astea de afaceri politice nu-s totul. Unii oameni își petrec toată viața practic fără să fie conștienți de ele.

— Da, dar tu nu te numeri printre ei.

El se ridică în capul oaselor.

— Nu știu dacă aș putea primi viză pentru Colonia Beta.

— Anul ăsta, îmi închipui că nu. Nici la anul. Acolo toți barrayaranii sunt considerați criminali de război la momentul ăsta. Din punct de vedere politic, n-am mai avut atâta freamăt de ani de zile. Deocamdată pe toți i-a cam îmbătat treaba asta. Și mai e și Komarrul.

— Înțeleg. Înseamnă c-aș avea probleme să-mi găsesc o slujbă ca instructor de judo. Și memoriile, cam greu să mi le pot scrie, dacă stau să mă gândesc bine.

— În momentul ăsta, aș zice că ai avea probleme să eviți gloatele care-ar vrea să te linșeze.

Ridică privirea spre fața lui posomorâtă. Greșit; i se frânse inima.

— Oricum… trebuie să mă duc pe-acasă o vreme. Să-mi văd familia și să rumeg toate lucrurile astea în liniște și pace. Poate găsim vreo soluție alternativă. În orice caz, am putea să ne scriem.

— Da, cred că da.

Se sculă în picioare și o ajută și pe ea să se ridice.

— Unde-o să fii după toate astea? întrebă ea. Ți-ai primit gradul înapoi.

— Păi, o să termin cu toată munca asta murdară – spuse el fluturând din mână înspre lagărul de prizonieri – și pe urmă cred c-o să mă duc acasă. Și-o să mă îmbăt. Nu mai pot să rămân în slujba lui. Cu treaba asta m-a folosit până la ultima picătură. Moartea fiului său și-a celor cinci mii de oameni care-l însoțeau spre infern va sta mereu între noi de-acum înainte. Vorhalas, Gottyan…

— Nu uita de escobarani. Și de cei câțiva betani.

— O să-mi amintesc de ei.

Porni în jos pe cărare alături de ea.

— Ai nevoie de ceva acolo, în lagăr? Am încercat să fac în așa fel încât toată lumea să aibă de toate, în limitele proviziilor noastre, dar se poate să fi omis ceva.

— În lagăr pare să fie acceptabil acum. N-am nevoie de nimic în mod special. Ce ne trebuie cu adevărat e să plecăm acasă. Ba nu – tocmai mi-am adus aminte, chiar am nevoie de-o favoare.

— Doar să spui ce anume, o îndemnă el nerăbdător.

— Mormântul locotenentului Rosemont. Nu i s-a pus până acum niciun însemn. S-ar putea să nu mă mai întorc aici niciodată. Cât se mai pot găsi rămășițele taberei noastre, ai putea să-i pui pe oamenii tăi să-l însemneze? Am toate datele lui. Am umblat suficient de des cu dosarul lui de personal, încă le mai știu pe de rost.

— O să am grijă eu însumi de asta.

— Stai.

El se opri, iar ea îi întinse mâna. Degetele lui groase îi cuprinseră mâna subțiratică; pielea lui caldă și uscată o pârjoli.

— Înainte de-a merge să-l luăm de-acolo pe bietul locotenent Illyan…, spuse el.

O luă în brațe și se sărutară pentru prima dată, îndelung.

— Ah, mormăi ea la final. Poate că asta a fost o greșeală. Doare atât de mult când te oprești.

— Păi, dă-mi voie…

Mâna lui îi mângâie blând părul, apoi se înfășură cu disperare într-o spirală sclipitoare; se sărutară iar.

— Ăă, domnule?

Locotenentul Illyan, urcând pe cărare, își drese glasul cu zgomot.

— Ați uitat de ședința statului major?

Vorkosigan o îndepărtă cu un oftat.

— Nu, locotenent. N-am uitat.

— Pot să vă felicit, domnule? întrebă Illyan.

— Nu, locotenent.

Zâmbetul i se șterse de pe față.

— Nu… nu înțeleg, domnule.

— Nu-i nimic, locotenent.

Merseră mai departe, Cordelia cu mâinile în buzunare, Vorkosigan ținându-și-le la spate.

* * *

Cele mai multe dintre femeile escobarane plecaseră deja cu naveta către nava ce venise să le transporte acasă, a doua zi spre seară, când un paznic barrayaran ferchezuit apăru la ușa adăpostului lor și ceru să stea de vorbă cu căpitanul Naismith.

— Complimente de la amiral, doamnă, și vrea să știe dacă nu doriți să verificați datele de pe însemnul pe care l-a făcut pentru ofițerul domniei voastre. E în biroul lui.

— Da, bineînțeles.

— Cordelia, pentru Dumnezeu, șuieră locotenentul Alfredi, nu te duce acolo singură.

— *E-n regulă*, șopti ea pe un ton nerăbdător. Cu Vorkosigan nu-i nicio problemă.

— Aha? Și-atunci, ce-a vrut ieri?

— Ți-am spus, să facă aranjamentele pentru însemn.

— Treaba asta n-a durat două ceasuri încheiate. Atât ai fost plecată, îți dai seama? Am văzut eu cum se uita la tine. Și tu… când te-ai întors arătai ca moartea reîncălzită.

Cordelia îi respinse protestele pline de grijă cu o fluturare iritată a mâinii și porni pe urmele extrem de politicosului paznic către cavernele-depozit. Ofițerii administrativi ai forțelor barrayarane aduși pe planetă fuseseră instalați într-una dintre sălile laterale. Aveau un aer de oameni ocupați compus cu grijă, care sugera prezența în apropiere a ofițerilor de stat major; și, într-adevăr, când intrară în biroul lui Vorkosigan, cu numele și gradul acestuia etalate peste cele ale predecesorului, din care nu mai rămăsese decât o pată difuză, îl găsiră și pe el acolo.

Illyan, un căpitan și un comandor erau strânși împreună cu el în jurul unei interfețe de computer și era evident că avea loc un fel de instructaj. Vorkosigan se întrerupse ca s-o salute cu o atentă înclinare a capului, căreia Cordelia îi răspunse în același mod. Mă-ntreb dacă și ochii mei par la fel de flămânzi ca ai lui, își spuse ea. Menuetul ăsta de bune maniere pe care-l dansăm ca să ne mascăm sufletele de mulțimea din jur are să fie degeaba, dacă nu ne ascundem mai bine ochii.

— E pe biroul secretarului, Cor… căpitan Naismith, spuse el, arătându-i direcția cu o fluturare a mâinii. Du-te și uită-te acolo.

Își concentră din nou atenția asupra ofițerilor care așteptau lângă el.

Era o plăcuță simplă de oțel, model militar barrayaran standard, iar ortografia, cifrele și datele erau toate în ordine. O răsuci între degete, cercetând-o rapid. Cu siguranță avea un aspect durabil. Vorkosigan își isprăvi treburile și veni lângă ea.

— E totul în regulă?

— E bine, răspunse ea și îi zâmbi. Ai reușit să găsești mormântul?

— Da, tabăra voastră încă e vizibilă din aer, de la altitudine joasă, deși următorul sezon ploios o s-o șteargă complet…

Vocea gardianului se auzi de afară, pe deasupra unei gălăgii iscate în dreptul ușii:

— Așa zici *tu*. Din partea mea, ar putea fi bombe. Nu poți să intri cu alea aici.

Urmă în replică o altă voce:

— Trebuie să le semneze personal. Astea-s ordinele *mele*. Vă purtați de parcă voi ați fi câștigat nenorocitul de război.

Cel de-al doilea vorbitor, un bărbat îmbrăcat în uniforma roșu-închis a tehnicienilor medicali escobarani, intră cu

spatele, urmat de un palet flotant cu cablu de control, arătând ca un balon bizar. Era încărcat cu canistre mari, cam de jumătate de metru înălțime fiecare, dotate cu panouri de control și fante de acces. Cordelia le recunoscu pe dată și se crispă, simțind că i se face rău. Vorkosigan le întâmpină cu o privire goală.

Tehnicianul se uită de jur-împrejur.

— Am o chitanță pentru astea și-mi trebuie pe ea semnătura personală a amiralului Vorkosigan. Este aici?

Vorkosigan făcu un pas în față.

— Eu sunt Vorkosigan. Ce sunt, ăă...

— Tehnică medicală, îi sugeră Cordelia răspunsul în șoaptă.

— Tehnică medicală?

Vorkosigan rostise întrebarea pe un ton calm, deși privirea exasperată pe care i-o adresase sugera că nu acela era răspunsul pe care și-l dorea.

Tehnicianul surâse acru.

— Astea le returnăm la expeditor.

Vorkosigan dădu ocol paletului.

— Bun, dar ce *sunt* astea?

— Toți bastarzii voștri, răspunse tehnicianul.

Cordelia, sesizând nedumerirea autentică din vocea lui Vorkosigan, adăugă:

— Sunt replicatori uterini, ăă, domnule amiral. Autonomi, cu alimentare separată – deși au nevoie de întreținere, totuși...

— În fiecare săptămână, întări tehnicianul, cu o bunăvoință răutăcioasă; ridică în fața lor un disc de date. V-au trimis și instrucțiunile.

Vorkosigan părea oripilat.

— Ce dracului ar trebui să fac eu cu ele?

— Parcă aveați de gând să le puneți pe femeile noastre să răspundă la întrebarea asta, nu-i așa? replică tehnicianul,

tensionat și sarcastic. Eu personal v-aș sugera să le atârnați de gâtul taților. Pe fiecare e marcat setul de gene paterne, așa c-ar trebui să vă fie ușor să vă dați seama care cui îi aparține. Semnați aici.

Vorkosigan luă recipisa și citi de două ori. Dădu iar ocol paletului, numărând, cu un aer profund tulburat. Se opri în dreptul Cordeliei și murmură:

— Nu mi-am dat seama că pot să facă asemenea lucruri.

— La noi, astea se folosesc tot timpul.

— Probabil că sunt fantastic de complexe.

— Și de scumpe. Sunt surprinsă... poate că n-au vrut să stea să se certe cu vreuna dintre mame dacă să le ia sau nu acasă. Câteva dintre ele aveau păreri diferite în chestiunea avorturilor și le susțineau cu multă patimă. Asta vă face vinovați de crimă.

Intrau în el ca gloanțele vorbele ei și Cordelia își dori să se fi exprimat altfel.

— Sunt toți vii înăuntru?

— Sigur că da. Vedeți luminile astea verzi? Placente și tot tacâmul. Plutesc în sacii lor amniotici, exact ca acasă.

— Se mișcă?

— Așa cred.

Vorkosigan își masă fața, holbându-se la canistre cu un aer de om bântuit.

— Șaptesprezece. Doamne, Cordelia, ce mă fac cu ei? Îi dau doctorului, bine-nțeles, dar... Se întoarse către secretar, care privea fascinat: Adu-l aici pe chirurgul-șef, pas alergător. Apoi din nou către Cordelia, cu voce scăzută: Cât timp o să mai funcționeze chestiile astea?

— Nouă luni încheiate, dacă e necesar.

— Îmi puteți da chitanța, domnule amiral? întrebă cu glas sonor tehnicianul. Mă mai așteaptă și alte îndatoriri.

O cercetă plin de curiozitate pe Cordelia, în pijamaua ei portocalie.

Vorkosigan își zmângăli absent numele în partea de jos a recipisei cu un pix selector, alătură amprenta degetului mare și i-o înapoie tehnicianului, părând în continuare ușor hipnotizat de paletul încărcat de canistre. Cordelia, mânată de o curiozitate morbidă, le dădu la rândul ei ocol, inspectând afișajele.

— Cică cel mai mic are vreo șapte săptămâni. Cel mai mare a trecut de patru luni. Trebuie să fi fost imediat după ce-a izbucnit războiul.

— Dar ce să fac *eu* cu ele? îngână iar Vorkosigan.

Nu-l mai văzuse niciodată atât de pierdut.

— Ce faceți de obicei cu copiii din flori ai soldaților? Cu siguranță că situații de-astea au mai apărut până acum, poate nu la scara asta.

— De obicei bastarzii sunt avortați. Ceea ce în cazul ăsta pare că s-a făcut deja, într-un fel. Atâta bătaie de cap… și se-așteaptă de la noi să-i ținem în viață? Fetuși plutitori – bebeluși la conservă…

— Nu știu, oftă Cordelia, gânditoare. Sunt și ei un grup de ființe omenești respinse de absolut toată lumea. Doar că… de n-ar fi fost mila Domnului și-a sergentului Bothari, unul dintre puștii ăștia conservați ar fi putut să fie al meu și-al lui Vorrutyer. Sau al meu și-al lui Bothari, de fapt.

Ideea asta păru să-i facă rău fizic lui Vorkosigan. Își coborî tonul și mai mult, aproape până la nivelul unei șoapte, și începu iar:

— Dar ce să fac… *tu* ce-ai vrea să fac cu ei?

— Îmi ceri mie instrucțiuni?

— Niciodată n-am… Cordelia, te rog… ce mod onorabil…

Mare șoc trebuie să ai când descoperi deodată că ești gravidă, a șaptesprezecea oară – și la vârsta ta, își spuse Cordelia.

Își reprimă umorul negru – se vedea limpede că Vorkosigan era complet depășit de situație – și îl compătimi pentru starea reală de confuzie în care se afla.

— Să ai grijă de ei, presupun. N-am idee care-ar putea fi consecințele, dar... până la urmă, ai semnat pentru ei.

El oftă.

— Așa-i. Mi-am dat cuvântul, într-un fel.

Formulă chestiunea în termeni care îi erau familiari și astfel reuși să-și găsească un echilibru.

— Cuvântul meu de Vorkosigan, de fapt. Într-adevăr. Bun. Obiectiv definit, plan de atac propus – ne-am pus pe treabă.

Intră și doctorul, rămânând descumpănit la vederea paletului flotant.

— Ce dracu'... ah, știu ce-s astea. N-am crezut c-o să văd vreodată așa ceva cu ochii mei...

Își trecu degetele peste suprafața unei canistre de parcă tehnica aceea i-ar fi stârnit o senzualitate aparte.

— Sunt ale noastre?

— Numai ale voastre, așa se pare, răspunse Vorkosigan. Escobaranii le-au trimis înapoi.

Doctorul râse satisfăcut.

— Ce gest obscen! Motivul cred că-i clar. Dar de ce nu i-au aruncat pur și simplu?

— Poate dintr-un principiu nemilitar legat de valoarea vieții umane, se aprinse Cordelia. Unele culturi îl au.

Doctorul ridică o sprânceană, dar rămase potolit, nu doar ca reacție la vorbele ei, ci și la vederea expresiei complet neamuzate de pe fața comandantului său.

— Uite instrucțiunile.

Vorkosigan îi întinse discul.

— A, bun. Pot să golesc una dintre ele și s-o dezmembrez?

— Nu, n-ai voie, spuse Vorkosigan cu răceală. Mi-am dat cuvântul – de Vorkosigan – că vor fi îngrijiți. Toți.

— Cum dracului te-au manevrat să accepți așa ceva? Ei, în fine, pun eu mâna pe una mai târziu, poate…

Își văzu mai departe de examinarea mașinăriei sclipitoare.

— Aveți aici amenajările necesare ca să vă ocupați de orice problemă ar putea să apară? întrebă Vorkosigan.

— N-avem, la naiba. Spitalul Militar ar fi singurul loc. Și acolo nici măcar n-au departament de obstetrică. Dar pun pariu că Cercetarea ar muri să pună mâna pe puișorii ăștia…

Abia după câteva clipe de zăpăceală înțelese Cordelia că omul se referea la replicatoarele uterine, nu la conținutul lor.

— Trebuie să li se facă revizia peste o săptămână. Poți s-o asiguri aici?

— Nu cred că…

Doctorul băgă discul în monitorul stației de lucru de pe biroul secretarului și începu să-l frunzărească.

— Cred că-s zece kilometri de instrucțiuni aici… ah. Nu. N-avem… nu. Păcat, domnule amiral. Mă tem că va trebui să vă retrageți cuvântul de data asta.

Vorkosigan rânji feroce, deloc amuzat.

— Mai știi ce s-a-ntâmplat cu ultimul care mi-a zis că n-am cuvânt?

Zâmbetul doctorului se topi într-o expresie de nesiguranță.

— În cazul ăsta, iată ordinele tale, continuă Vorkosigan, sacadat. Peste treizeci de minute, tu personal ai să decolezi cu aceste… lucruri, către curierul rapid. Și veți ajunge la Vorbarr Sultana în mai puțin de-o săptămână. Vei merge la Spitalul Militar Imperial și vei rechiziționa, prin orice mijloace, oamenii și echipamentul de care e nevoie ca să… să se ducă la bun sfârșit proiectul. Fă rost de un ordin imperial dacă e nevoie. Direct, nu prin diverse canale. Sunt convins că amicul nostru Negri are să te pună în legătură. Ai grijă să le instalezi, să li se facă revizia și pe urmă să-mi dai raportul.

— Nu putem face așa ceva în mai puțin de-o săptămână! Nici măcar dacă folosim nava-curier!

— O s-o faceți în cinci zile, măriți viteza cu șase unități peste maximul de urgență și-o țineți așa tot drumul. Dacă mecanicul-șef și-a făcut treaba, motoarele nu vor exploda decât la opt. E cât se poate de sigur, adăugă el și aruncă o privire peste umăr. Couer, adună echipajul curierului, te rog. Și fă-mi legătura cu căpitanul lor, vreau să-i transmit personal ordinele.

Comandorul Couer ridică din sprâncene, dar se supuse imediat.

Doctorul spuse pe un ton scăzut, aruncând o privire fugară spre Cordelia:

— Ăsta-i sentimentalismul betan în acțiune, domnule? În serviciul împăratului, e puțintel cam ciudat, nu credeți?

Vorkosigan, cu ochii îngustați, zâmbi și își potrivi tonul cu al lui.

— Insubordonare betană, domnule doctor? Fă-mi pe plac și canalizează-ți energia spre îndeplinirea ordinelor pe care le-ai primit, nu spre elaborarea de justificări pentru faptul că nu poți.

— La naiba de n-ar fi mult mai ușor să deschidem robinetele valvelor, pur și simplu. Și ce-aveți de gând să faceți cu ei odată ce vor fi… terminați, născuți, oricum vreți să le ziceți? Cine o să-și asume atunci responsabilitatea pentru ei? Pot înțelege prea bine dorința de-a vă impresiona iubita, dar gândiți-vă în perspectivă, domnule!

Vorkosigan, cu sprâncenele brusc împreunate, mârâi din fundul gâtului. Doctorul bătu în retragere. Vorkosigan își transformă mârâitul într-o tuse seacă și trase aer în piept.

— Asta va fi problema mea. Cuvântul meu. Responsabilitatea ta se termină în momentul acela. Douăzeci și cinci de minute, domnule doctor. Dacă ajungi la timp, poate-ți

dau voie să stai în interiorul navetei până ajungi sus, spuse el cu un rânjet mic care-i dezvelea dinții, de o agresivitate elocventă. Dacă dorești, poți să pleci acasă în permisie trei zile după ce instalezi astea la Spitalul Militar.

Doctorul ridică din umeri cu un aer care maimuțărea înfrângerea și plecă să-și strângă lucrurile. Cordelia privi cu îndoială în urma lui.

— O să se descurce?

— Ah, da, doar că-i ia o vreme până-i pornește mintea într-o direcție nouă. Când vor ajunge la Vorbarr Sultana, se va purta de parcă ar fi inventat el tot proiectul și… replicatoarele uterine, spuse Vorkosigan, întorcându-și privirea spre paletul flotant. Astea-s cele mai afurisite lucruri pe care…

În clipa aceea intră un paznic.

— Iertați-mă, domnule, pilotul navetei escobarane cere să stea de vorbă cu căpitanul Naismith. Sunt gata de decolare.

— Domnule, se auzi vocea lui Couer de la monitorul stației de comunicații, am legătura cu căpitanul curierului.

Cordelia se uită la Vorkosigan cu disperare și neputință în ochi, iar el îi răspunse clătinând ușor din cap și, fără niciun cuvânt, fiecare dintre ei se întoarse să-și vadă de îndatoririle lui. Ea ieși meditând la gestul de rebeliune al doctorului. Și ce grijulii ne credeam! Zău c-ar trebui să facem ceva cu privirile astea ale noastre.

Capitolul doisprezece

Cordelia călători spre casă laolaltă cu alte 200 de suflete, majoritatea escobarani, într-o navă de pasageri din Tau Ceta convertită la repezeală pentru acest scop. Foștii prizonieri petrecură o groază de timp împărtășindu-și istorisiri și amintiri, în ședințe ghidate subtil, își dădu ea seama în scurt timp, de contingentul masiv de ofițeri psihologi pe care îi trimiseseră escobaranii pe navă și care se răspândiseră printre ei. După o vreme, tăcerea pe care o păstra asupra propriilor sale experiențe începu să iasă în evidență, iar Cordelia învăță să deosebească întrunirile firești, fără scopuri ascunse, de grupurile de terapie doar-în-aparență-spontane și să-și ia tălpășița de unde nu era cazul să rămână.

Nu era suficient. Se pomeni urmărită în liniște, dar implacabil, de o tânără cu figură senină pe nume Irene, despre care presupunea că fusese desemnată să se ocupe de cazul ei. Își tot făcea apariția la ora de masă, pe holuri, în camerele de recreere, întotdeauna cu un roman întreg de motive pentru a începe o conversație. Cordelia o evita pe cât îi stătea în puteri, iar dacă nu reușea să scape, orienta conversația cu abilitate – sau uneori de-a dreptul – către alte subiecte.

După încă o săptămână, fata dispăru iar în mulțime, dar într-o bună zi, întorcându-se în cabina ei, Cordelia descoperi că îi dispăruse și colega de cameră, înlocuită de o femeie mai în vârstă, cu privire insistentă și purtări relaxate, îmbrăcată într-o rochie civilă cum nu purta niciuna dintre

fostele prizoniere. Cordelia se întinse în pat mohorâtă și se uită la ea cum își despacheta lucrurile.

— Bună, sunt Joan Sprague, se prezentă femeia, radioasă.

Venise vremea vorbitului pe șleau.

— Bună ziua, dr. Sprague. Nu greșesc, cred, identificându-te drept șefa lui Irene, nu?

Sprague se opri un moment.

— Ai perfectă dreptate. Dar prefer să păstrez lucrurile într-un plan relaxat.

— Ba nu. Preferi să lași *impresia* că lucrurile se desfășoară într-un plan relaxat. Recunosc diferența.

— Ești o persoană foarte interesantă, căpitan Naismith.

— Da, mă rog, mă depășiți numeric. Să presupunem că sunt de acord să stau de vorbă cu dumneata. Îți chemi înapoi restul copoilor?

— Sunt la dispoziția dumitale ca să ai cu cine vorbi – dar numai când vei fi pregătită.

— Atunci, întreabă-mă ce vrei să știi. Hai să terminăm odată, ca să putem să ne relaxăm amândouă.

Și-n plus, mi-ar prinde bine puțină terapie, își spuse Cordelia, visătoare. Groaznic mă simt…

Sprague se așeză pe marginea patului, cu un zâmbet blând pe față și o privire care sugera atenție maximă.

— Vreau să te ajut să-ți amintești ce s-a întâmplat cât timp ai fost prizonieră la bordul navei-amiral barrayarane. Primul pas către vindecare este să-ți aduci amintirea asta în planul conștientului, oricât de îngrozitoare o fi fost ea.

— Ăă, cred că e o neînțelegere la mijloc. Eu îmi aduc aminte cu maximă claritate tot ce s-a-ntâmplat în perioada aceea. Nu întâmpin nicio dificultate când vine vorba s-o conștientizez. Ce mi-aș dori eu ar fi s-o scot din conștient, cel puțin suficient cât să mai și pot dormi din când în când.

— Înțeleg. Continuă. Ce-ar fi să-mi descrii ce s-a-ntâmplat?

Cordelia îi expuse întâmplările, de la momentul saltului prin gaura de vierme de la Colonia Beta până după uciderea lui Vorrutyer, dar se opri înainte de intrarea lui Vorkosigan, spunând doar evaziv:

— Timp de câteva zile m-am tot mutat pe navă dintr-o ascunzătoare în alta, dar până la urmă m-au prins și m-au băgat iar la închisoare.

— Așa. Nu-ți amintești să fi fost torturată sau violată de amiratul Vorrutyer și nici nu-ți amintești să-l fi ucis.

— *N-am* fost. Și *nu* l-am ucis. Credeam c-am fost clară în privința asta.

Doctorița clătină din cap cu tristețe.

— S-a raportat c-ai fost luată de barrayarani din lagăr de două ori. Îți amintești ce s-a-ntâmplat cu acele ocazii?

— Sigur că da.

— Poți să-mi descrii?

Cordelia refuză simplu.

— Nu.

Secretul asasinării prințului n-ar fi însemnat nimic pentru escobarani – le-ar fi fost și greu să-i antipatizeze pe barrayarani mai mult decât îi antipatizau deja –, însă adevărul, fie el și sub forma unui biet zvon, ar fi fost devastator pentru ordinea publică de pe Barrayar. Răzmerițe, rebeliune militară, căderea împăratului lui Vorkosigan – acestea ar fi fost doar începutul seriei de consecințe posibile. Dacă izbucnea un război civil pe Barrayar, nu putea și Vorkosigan să cadă ucis? Dumnezeule, te rog, își spuse Cordelia istovită, gata cu atâta moarte…

Sprague părea interesată la culme. Cordelia se simți strânsă cu ușa; își corijă răspunsul.

— Unul dintre ofițerii mei a fost ucis pe planeta aceea în cursul expediției betane de cercetare – știi despre asta, sper, nu?

Doctorița dădu din cap în semn de încuviințare.

— Au făcut aranjamentele necesare ca să i se pună un însemn pe mormânt, la cererea mea. Asta-i tot.

— Înțeleg, oftă Sprague. Am mai avut noi un caz ca al tău. Tot o fată violată de Vorrutyer, sau de oameni de-ai lui, și personalul medical barrayaran mușamalizase totul. Presupun că încercau să protejeze reputația lui.

— Ah, cred c-am întâlnit-o la bordul navei-amiral. A fost și cu mine în adăpost, așa-i?

Privirea surprinsă a lui Sprague îi confirmă că așa stăteau lucrurile, deși fusese însoțită de un gest mărunt și vag care sugera confidențialitatea profesiei.

— În privința ei ai dreptate, continuă Cordelia. Mă bucur că primește ajutorul de care are nevoie. Dar în privința mea te înșeli. Și în privința reputației lui Vorrutyer te înșeli. Unicul motiv pentru care au răspândit povestea asta idioată despre mine a fost că, în viziunea lor, era mai rău pentru imaginea lui să fie omorât de-o prăpădită de femeie decât de mâna unuia dintre propriii lui soldați.

— Dovezile fizice rezultate din examinarea ta medicală sunt suficiente ca să mă fac să mă îndoiesc de asta, spuse Sprague.

— Ce dovezi fizice? întrebă Cordelia, zăpăcită pe moment.

— Dovezile torturii, răspunse doctorița, cu un aer mohorât, ba chiar oarecum înfuriat.

Cordelia își dădu seama că nu pe ea era furioasă.

— Poftim? Nu m-au torturat deloc!

— Da. O mușamalizare excelentă. Revoltător – dar dovezile fizice nu le-au putut ascunde. Ești conștientă de faptul că ai un braț rupt, două coaste rupte, numeroase contuzii pe gât, cap, degete, brațe… de fapt, pe tot corpul? Și chimia organismului tău – dovadă de stres extrem, izolare senzorială,

o considerabilă pierdere în greutate, tulburări de somn, suprasolicitarea adrenalelor – să continui?

— Ah, spuse Cordelia. Asta era.

— Ah, asta era? repetă doctorița, ridicând o sprânceană.

— Pot să le explic pe toate, se porni Cordelia și râse ușor. Într-un fel, cred că pot să dau vina pe voi, escobaranii. Eram într-o celulă pe nava-amiral în timpul retragerii. A fost lovită, s-a scuturat totul înăuntru ca pietrișul în găleată, cu mine cu tot. Atunci m-am ales cu oasele rupte și toate celelalte.

Doctorița își notă ceva.

— Foarte bine. Foarte, foarte bine. Subtil. Dar nu destul de subtil – oasele tale au fost rupte în două momente diferite.

— Ah, spuse Cordelia.

Și cum o să-i explic treaba cu Bothari fără să menționez cabina lui Vorkosigan? *Un prieten a încercat să mă strângă de gât…*

— Aș vrea, rosti cu prudență dr. Sprague, să te gândești la posibilitatea unei terapii medicamentoase. Barrayaranii te-au lucrat excelent ca să mușamalizeze totul, încă și mai bine decât în celălalt caz, și să știi că pentru ea a fost nevoie de o sondare în profunzime. Cu atât mai mult cred că va fi necesară în cazul tău. Dar ne trebuie neapărat cooperarea ta voluntară.

— Slavă domnului, spuse Cordelia.

Se lungi pe spate și își trase perna peste față, cu gândul la terapia medicamentoasă. Ideea asta îi răcea sângele în vene. Se întrebă cât timp era în stare să suporte sondarea profundă a memoriei în căutare de amintiri ce nu se aflau acolo, înainte de-a începe să le fabrice ca să răspundă cererii. Și mai rău de-atât: primul dintre efectele sondării trebuia să fie aducerea la lumină a acelor suferințe secrete care se aflau în prim-planul minții sale – rănile secrete ale lui Vorkosigan… Oftă, își trase perna de pe cap și o strânse la piept, iar când privi în sus, o descoperi pe Sprague uitându-se la ea cu profundă îngrijorare.

— Tot aici ești?

— Mereu am să fiu aici, Cordelia.

— De asta… mă și temeam.

Din acel moment, Sprague nu mai reuși să scoată nimic de la ea. Acum Cordelia se temea să mai adoarmă, nu care cumva să vorbească ori chiar să fie chestionată în somn. Ațipea iepurește, tresărind din somn la fiecare mișcare din cabină, ca de pildă atunci când colega ei se trezea în mijlocul nopții și se ducea la baie. Nu era o admiratoare a planurilor lui Ezar Vorbarra din recentul război, dar asta era, deja fuseseră duse la îndeplinire. O bântuia gândul că toată acea suferință și moartea ar putea fi zadarnice și hotărî că nu va permite niciodată ca din pricina ei soldații lui Vorkosigan, da, chiar și Vorrutyer și comandantul lagărului, să fi murit în van.

La sfârșitul călătoriei era mult mai stresată și mai ostenită decât fusese la începutul ei, levitând pe marginea unei veritabile căderi nervoase, torturată de dureri de cap bubuitoare, insomnie, un misterios tremur pe partea stângă și un început de bâlbâială.

* * *

Călătoria de la Escobar la Colonia Beta se dovedi mult mai ușoară. Dură doar patru zile, într-un curier rapid betan ce fusese trimis, descoperi Cordelia cu surprindere, special pentru ea. Urmări știrile în cabina ei, la holovid. Războiul ajunsese s-o plictisească de moarte, dar la un moment dat surprinse o menționare a numelui lui Vorkosigan și nu putu să nu urmărească știrea până la capăt ca să afle ce imagine își făcuse publicul despre rolul jucat de el.

Descoperi îngrozită că munca lui alături de comisia betană de investigații juridice determinase presa betană și pe cea escobarană să dea vina pe el pentru felul în care

fuseseră tratați prizonierii, de parcă a lui ar fi fost responsabilitatea aceasta de la bun început. Se scoase iar la înaintare și se făcu mare caz de vechea poveste falsă despre Komarr, iar numele lui primi insulte din toate părțile. Toată nedreptatea asta o înfurie pe Cordelia, care renunță dezgustată la știri.

În cele din urmă ajunseră să orbiteze Colonia Beta, cu ea bântuind pe la NavCom în dorința de a arunca o privire spre căminul ei.

— Uite și curticica noastră, în sfârșit, spuse căpitanul, oferindu-i voios o imagine pe ecran. Trimit o navetă după noi, dar e furtună în zona capitalei și-o să întârzie puțin, până se potolește suficient ca să poată coborî cortinele de protecție de la port.

— Aș putea s-o sun pe mama după ce coborâm, mi-e totuna, comentă Cordelia. Acum probabil e la muncă. N-are niciun rost s-o bat la cap. Spitalul nu-i departe de aerodromul navetelor. Aș putea să beau ceva bun și să mă relaxez cât aștept să-și termine tura și să vină să mă ia.

Căpitanul se uită la ea cam ciudat.

— Ăă, îhî.

Ajunse și naveta într-un târziu. Cordelia dădu mâna cu toți cei din jur, mulțumind echipajului de pe curier pentru călătorie, și urcă în navetă. Însoțitoarea de bord o întâmpină cu un vraf de haine noi.

— Ce-s astea? Cerule, în sfârșit, uniforma Corpului Expediționar! Mai bine mai târziu decât niciodată, aș zice.

— Propun să vă schimbați cu ea, o îndemnă însoțitoarea, cu un zâmbet formidabil.

— De ce nu.

Umbla deja de multă vreme în aceeași uniformă escobarană de împrumut și se săturase de ea până-n gât. Primi amuzată pânza de un albastru celest și cizmele negre noi, lucioase.

— De ce cizme cu genunchiere, pentru Dumnezeu? Abia dacă găsești vreun cal pe Colonia Beta, în afară de grădinile zoologice. Bine, recunosc, arată grozav!

Descoperind că era singurul pasager al navetei, se schimbă chiar acolo, în mijloc. Însoțitoarea trebui s-o ajute să-și tragă cizmele.

— Cine le-a proiectat pe astea ar trebui obligat să le poarte în pat, mormăi Cordelia. Sau poate asta și face.

Naveta își începu coborârea, iar ea se duse la fereastră, nerăbdătoare să arunce o primă privire spre orașul ei de baștină. Cețurile în nuanțe de ocru se despărțiră în sfârșit și nava descinse în spirale ordonate până la aerodrom, rulând lin pe pistă către cala de andocare.

— S-ar zice c-au ieșit azi o mulțime de oameni.

— Da, președintele urmează să țină o cuvântare, răspunse însoțitoarea de bord. E foarte emoționant. Chiar dacă n-am votat cu el.

— Freddy Neclintitul a reușit să scoată din casă atâta lume pentru un singur discurs? Ei, cu atât mai bine. Pot să mă amestec în mulțime. E puțin cam multă strălucire pentru mine. Cred că azi aș prefera să fiu invizibilă.

Simțea deja începutul dezamăgirii și se întreba unde avea să se termine cufundarea în ea. Doctorița escobarană avusese dreptate în expunerea ei de principii, chiar dacă nu și în expunerea faptelor; ca un nod sub pântecele ei, o datorie emoțională încă mai aștepta să fie plătită.

Motoarele navetei gemură și se potoliră, iar Cordelia se ridică de unde stătea, îi mulțumi însoțitoarei și o întrebă cu un zâmbet stânjenit:

— S-sper că nu m-așteaptă acolo vreun comitet de primire, nu? Azi chiar nu cred c-aș putea să fac față la așa ceva.

— Veți avea parte de ajutor, o asigură însoțitoarea. Iată-l c-a venit.

Un bărbat îmbrăcat într-un sarong civil intră în navetă, zâmbind cu gura până la urechi.

— Ce mai faceți, căpitan Naismith? Sunt Philip Gould, secretarul de presă al președintelui, se prezentă el – șocând-o pe Cordelia, întrucât postul de secretar de presă era unul guvernamental. Este o onoare să vă întâlnesc.

Înțelegea dintr-odată tot ce se petrecea acolo.

— S-sper că n-ați p-plănuit nu știu ce, ce circ acolo, n-nu? Z-zău că nu vreau d-decât să merg acasă.

— Păi, președintele va ține un discurs. Și are o mică surpriză pentru dumneavoastră, spuse el pe un ton liniștitor. De fapt, spera să poată ține câteva discursuri împreună cu dumneavoastră, dar asta o putem discuta mai târziu. Acuma, nu ne așteptăm câtuși de puțin ca Eroina Escobarului să aibă trac pe scenă, dar am pregătit câteva observații pe care să le prezentați. Am să vă fiu alături tot timpul și-am să vă ajut cu replicile și cu presa.

Îi întinse un display portabil.

— Încercați să păreți surprinsă când veți face primul pas afară din navetă.

— Chiar sunt surprinsă, spuse ea și parcurse iute cu privirea scenariul. Astea-s n-numai m-minciuni!

Pe fața lui se putea citi îngrijorarea.

— Mereu ați avut acest mic defect de vorbire? o întrebă prudent.

— N-nu, e un suvenir de la serviciul psihologic escobaran și de la ultimul război. Totuși, cine-a compus p-porcăria asta?

Rândul care îi atrăsese atenția în mod special se referea la „mișelul de amiral Vorkosigan și haita lui de bandiți".

— Vorkosigan e cel mai curajos om pe care l-am întâlnit vreodată.

Gould o apucă ferm de braț și o călăuzi către trapa navetei.

— Acum trebuie să mergem, ca să ne încadrăm în transmisia știrilor. Ați putea omite fraza aceea, e-n regulă așa? Acum zâmbiți.

— Vreau s-o văd pe mama.

— E cu președintele. Pe aici.

Ieșiră din tubul atașat la trapa navetei și nimeriră într-o mulțime zdrobitoare compusă din bărbați, femei și echipamente. Porniră toți în același timp să răcnească la ea tot soiul de întrebări. Cordelia începu să tremure din tot trupul, în valuri ce i se nășteau în străfundurile pântecelui și radiau în afară.

— Nu cunosc pe nimeni dintre oamenii ăștia, șuieră la urechea lui Gould.

— Nu vă opriți din mers, îi răspunse el în aceeași manieră, printre buzele răsfrânte într-un zâmbet fix.

Urcară pe un podium instalat într-un balcon cu vedere spre esplanada aerodromului. Esplanada era plină-ochi cu o mulțime colorată, în dispoziție de sărbătoare. Imaginea se estompa în ochii Cordeliei. Văzu în sfârșit un chip familiar, cel al mamei sale, zâmbind și plângând, și căzu în brațele ei, spre încântarea presei, care înregistră momentul în toate felurile posibile.

— Scoate-mă de aici cât de repede poți, șopti ea cu înverșunare în urechea mamei. Mai am un pic și-mi pierd cumpătul.

Mama o îndepărtă puțin de ea, ținând-o în continuare de brațe, fără să înțeleagă, fără să-i dispară zâmbetul de pe față. Apoi în locul ei veni fratele Cordeliei, cu toată familia adunată în spatele lui, emoționată și mândră, uitându-se la ea – simți Cordelia – cu priviri devoratoare.

Își depistă și echipajul, înveșmântat ca și ea în noile uniforme, stând alături de niște oficialități guvernamentale. Parnell, gesticulând spre ea cu degetul mare în sus, zâmbea

nebunește. Pe Cordelia o blocară în spatele unei tribune, unde trebui să stea împreună cu președintele Coloniei Beta.

În ochii ei confuzi, Freddy Neclintitul avea o măreție supraomenească, era uriaș și răsunător. Poate de aceea dădea atât de bine în proiecțiile de la holovid. O luă de mână pe Cordelia și o ținu astfel, în aclamațiile mulțimii. O făcu să se simtă ca ultima idioată.

Președintele își ținu discursul cu măiestrie, fără măcar să se folosească de prompter. Era un text plin de acel patriotism naționalist care intoxica totul în jur la momentul plecării ei și care nu conținea nici măcar un cuvânt din zece care să atingă adevărul adevărat, măcar din punct de vedere strict betan. Îl rosti cu gradația potrivită și cu un perfect simț al spectacolului, astfel încât să culmineze cu momentul acordării medaliei. Când își dădu seama încotro se îndrepta, Cordeliei începu să-i bubuie inima în piept. Încercă disperată să scape de înțelegerea acestui fapt întorcându-se spre secretarul de presă.

— O p-primesc în numele întregului m-meu echipaj, pentru oglinzile de p-plasmă?

— Pe-ale lor și le-au primit deja.

Avea de gând să se oprească vreodată din zâmbit?

— Asta-i numai pentru tine.

— Înțe-țeleg.

După toate aparențele, medalia urma să-i fie acordată pentru curajosul act personal de asasinare a amiralului Vurrutyer. În realitate, Freddy Neclintitul evită cuvântul asasinare, laolaltă cu alți termeni brutali precum crimă sau ucidere, în favoarea unor expresii mai fluide precum „eliberarea universului de nelegiuirile unui șarpe veninos“.

Discursul se târî până la final și medalia sclipitoare atârnată de panglica ei colorată, onoarea supremă acordată de Colonia Beta, coborî deasupra capului ei, ținută de mâna

președintelui însuși. Gould o puse să stea în fața tribunei și îi arătă cuvintele de un verde strălucitor care mărșăluiau prin fața ochilor ei ca prin văzduh pe prompterul transparent.

— Începe să citești, îi șopti el.

— Eu urmez? Ah, ăă… Cetățeni ai Coloniei Beta, căminul meu iubit – până aici era în regulă –, când v-am părăsit ca să mă c-confrunt cu amenințarea tiraniei barrayarane, în s-sprijinul prietenului și aliatului nostru Escobar, am făcut-o fără să-mi închipui că soarta mă va aduce față în față cu un d-destin mai nobil.

Acela fu momentul în care se desprinse de scenariu și asistă neajutorată la propria ei prăbușire ca o navă condamnată ce se scufundă în valurile mării.

— Nu văd ce-i atât de n-nobil în m-măcelărirea nenorocitului sadic de Vorrutyer. Și n-n-aș accepta o medalie pentru uciderea unui om n-neînarmat nici d-dacă aș fi făcut într-adevăr așa ceva.

Și-o trase înapoi peste cap. Panglica i se prinse în păr și trebui să smucească de ea dureros ca să se elibereze, cu gesturi mânioase.

— Pentru ultima dată. *Nu* l-am omorât eu pe Vorrutyer. Pe Vorrutyer l-a omorât unul dintre oamenii lui. L-a apucat d-din spate și i-a tăiat gâtul de la o ureche la ailaltă. Eram acolo, fir-ar să fie. M-a umplut de sânge. Presa de ambele părți vă îndoapă cu minciuni d-despre războiul ăsta idiot. Voyeuri n-nenorociți! Vorkosigan *nu* conducea lagărul de prizonieri când s-au petrecut atrocitățile. Și imediat d-după ce-a preluat conducerea le-a pus capăt. L-a împușcat chiar p-pe unul dintre ofițerii lui ca să vă h-hrănească vouă pofta de răzbunare, și asta l-a c-costat și pe el ceva din onoare, așa să știți.

Sonorul de la tribună fu întrerupt dintr-odată. Cordelia, cu lacrimi de furie încețoșându-i privirea, se întoarse către chipul înmărmurit al lui Freddy Neclintitul și azvârli spre

el medalia, cu toată puterea. Aceasta îi rată țeasta și zbură sclipind peste balcon, în mulțime.

Se pomeni cu brațele prinse la spate. Asta îi declanșă un reflex uitat și începu să izbească frenetic cu picioarele.

De n-ar fi încercat să se ferească, președintele n-ar fi pățit nimic. Așa însă, vârful cizmei ei îl nimeri sub burtă cu o precizie absolută, deși neplanificată. Gura îi contură un „O“ lipsit de sunet, apoi căzu în spatele tribunei.

Cordelia, gâfâind incontrolabil, începu să țipe în timp ce încă zece mâini o apucau de brațe, de mijloc, de picioare:

— N-nu mă-nchideți iar, v-vă *rog*! N-aș mai p-putea suporta. Vreau doar să mă duc acasă! Pleacă de lângă mine cu nenorocita aia de fiolă! Nu! Nu! Fără medicamente, vă rog, vă rog! Îmi pare *rău*!

O smuciră de acolo și evenimentul mediatic al anului se prăbuși aidoma lui Freddy Neclintitul.

* * *

O duseră imediat într-o cameră liniștită, unul dintre birourile administrației aerodromului. Medicul personal al președintelui sosi după o vreme și prelua comanda, îndepărtă pe toată lumea, astfel încât să rămână la fața locului doar el și mama Cordeliei, și îi oferi puțin spațiu ca să poată să respire și să-și recapete autocontrolul. Odată ce se pusese pe plâns, dură aproape o oră până izbuti să se calmeze. Rușinea și indignarea îi opriră în cele din urmă legănatul înainte și înapoi; reuși să se așeze în capul oaselor și să stea de vorbă, cu o voce de parcă ar fi avut o răceală urâtă.

— Vă rog să-i oferiți scuze președintelui în numele meu. Măcar să mă fi prevenit cineva sau să mă fi întrebat înainte. N-nu sunt… în cea mai bună formă în momentul ăsta.

— Ar fi trebuit să ne dăm seama și singuri, spuse posomorât medicul. La urma urmei, supliciul dumitale a avut un caracter mai personal decât experiența unui soldat obișnuit. Noi suntem cei care trebuie să-și ceară iertare, fiindcă te-am supus unei tensiuni care nu era necesară.

— Ne-am imaginat c-o să fie o surpriză plăcută, adăugă mama ei.

— Surpriză a fost, ce mai. Sper doar să nu mă pomenesc încuiată într-o celulă capitonată. Momentan nu mă prea împac cu celulele.

Gândul îi dădu o senzație de sugrumare, așa că se forță să respire încet ca să se liniștească iar.

Se întrebă unde se afla Vorkosigan în acel moment, ce făcea. Poate se îmbăta, asta suna bine la orice oră și își dori să fi fost cu el, să se îmbete împreună. Își apăsă puntea nasului cu degetul mare și cu arătătorul, masând ca să se elibereze de tensiune.

— Acum pot primi permisiunea să plec acasă?

— Mai e mulțimea adunată afară? întrebă mama ei.

— Mă tem că da. Vom încerca să-i ținem deoparte.

Cu doctorul într-o parte și maică-sa în cealaltă, Cordelia își trăi amintirea sărutului lui Vorkosigan pe tot parcursul lungului drum până la mașina terestră a mamei sale. Mulțimea continua să se înghesuie în jur, dar într-un fel liniștit, respectuos, aproape înfricoșat, în puternic contrast cu atmosfera sărbătorească de mai devreme. Îi păru rău că le stricase petrecerea.

* * *

Se adunase lume și la galeria către apartamentul mamei sale, în foaierul de lângă casa liftului și chiar pe hol până la ușa ei. Cordelia zâmbi și le făcu puțin cu mâna, prudent,

dar preferă să clatine din cap la toate întrebările care i se puseră, neavând încredere în sine că putea vorbi coerent. Își croiră drum printre oameni și închiseră ușa în sfârșit.

— Uf! Îmi închipui că aveau intenții bune, dar, doamne... m-am simțit de parcă voiau să mă mănânce de vie.

— S-a stârnit atâta agitație pe tema războiului și în jurul Corpului Expediționar – oricine poartă o uniformă albastră are parte de tratament de vedetă. Iar când s-au întors acasă prizonierii și a ieșit la lumină povestea ta... mă bucur că la ora aia deja te știam în siguranță. Draga mea, sărăcuța de tine!

Cordelia avu iar parte de o îmbrățișare, pe care o primi cu drag.

— Păi, așa se explică de unde s-au ales cu atâtea aiureli. A fost cel mai nebunesc zvon. De la barrayarani a pornit și toată lumea l-a înghițit pe nemestecate. N-am reușit să-l opresc.

— Ce ți-au făcut?

— M-au tot urmărit peste tot și m-au bătut la cap cu ofertele lor de terapie – credeau că barrayaranii mi-au dat peste cap amintirile... Ah, înțeleg. Ai vrut să zici ce mi-au făcut *barrayaranii*. Nu mare lucru. Lui Vorrutyer i-ar fi plăcut să-mi facă, dar nici nu începuse bine când a avut parte de incidentul ăla.

Se hotărî să nu-și tulbure mama cu detalii.

— Ceva important s-a întâmplat totuși.

Ezită.

— Am dat iar peste Aral Vorkosigan.

— Omul ăla îngrozitor? Când i-am auzit numele la știri, m-am întrebat dacă era același ins care ți l-a omorât pe locotenentul Rosemont anul trecut.

— Nu. Da. Adică nu l-a omorât el pe Rosemont, unul dintre oamenii lui l-a omorât. Dar el e același.

— Nu-mi dau seama de ce ești atât de înțelegătoare cu el.

— Ar trebui să-l apreciezi acum. Mi-a salvat viața. M-a ascuns în cabina lui în alea două zile de după ce-a fost omorât Vorrutyer. M-ar fi executat pentru asta dacă mă prindeau înaintea schimbării de comandă.

Mama ei părea mai degrabă tulburată decât recunoscătoare.

— Ți-a… făcut ceva?

Întrebarea mustea de o ironie la care nu se putea răspunde. Cordelia nu îndrăzni să-i povestească nici măcar mamei sale despre insuportabila povară a adevărului pe care i-o pusese el pe umeri. Mama îi înțelese greșit expresia chinuită a feței.

— Of, draga mea. Îmi pare rău.

— Ha? Nu, fir-ar să fie. Vorkosigan nu-i violator. Are el o chestie cu prizonierii. Nu s-ar atinge de vreunul nici cu o petală. Mi-a cerut…

Își lăsă fraza în suspensie, uitându-se la chipul mamei sale ca un perete pe care se proiectau blândețea, îngrijorarea și iubirea.

— Am stat mult de vorbă. E om de treabă.

— N-are o reputație bună.

— Îhî, am aflat și eu ce se spune. Sunt numai minciuni.

— Atunci… nu e criminal?

— Păi… (Cordelia se poticni pe marginea adevărului.) P-presupun c-a omorât și el o mulțime de oameni. E soldat, știi. Asta-i slujba lui. Are și niște efecte secundare, nu pot fi ocolite. Eu însă cunosc doar trei care nu s-au petrecut la datorie.

— Doar *trei*? repetă mama cu glas slab.

Se lăsă tăcerea.

— Înseamnă că nu-i… nu-i un criminal sexual?

— Cu siguranță că nu! Deși înțeleg c-a trecut printr-o etapă ciudată după ce s-a sinucis soția lui – nu cred că-și

dă seama cât de multe știu despre el, nu că dementul ăla de Vorrutyer ar fi o sursă de informații credibilă, chiar dacă era de față. Bănuiesc că e parțial adevărat, cel puțin în legătură cu relația dintre ei. E clar că Vorrutyer era obsedat de persoana lui. Iar Aral a fost îngrozitor de vag când l-am întrebat despre asta.

E bine că nu mi-am dorit niciodată să mă fac avocat al apărării, își spuse Cordelia, uitându-se la expresia oripilată de pe fața mamei sale. Toți clienții mei ar ajunge să facă psihoterapie *pe viață*.

— Sună mult mai logic dacă-l cunoști în persoană, încercă ea plină de speranță.

Mama ei râse într-un fel care sugera îndoiala.

— Pare că te-a vrăjit de-a binelea. Care-i atuul lui, până la urmă? Conversația? Fizicul?

— Nu știu sigur. De vorbit, vorbește mai mult despre politica barrayarană. Susține că are o aversiune față de ea, dar mie îmi sună mai mult a obsesie. Nu poate sta departe de ea nici cinci minute. Parc-ar avea-o în sânge.

— Și e… un subiect interesant?

— E groaznic, răspunse Cordelia cu franchețe. Poveștile lui de leagăn te-ar ține trează săptămâni în șir.

— N-are cum să fie fizicul, oftă maică-sa. Am văzut un holovid cu el la știri.

— Ah, l-ai salvat? întrebă Cordelia, brusc interesată. Unde-i?

— Sunt sigură că e ceva prin fișierele video, cedă mama, holbându-se la ea. Dar, serios, Cordelia… Reg Rosemont al tău era de zece ori mai chipeș.

— Cred că da, după toate standardele obiective.

— Și-atunci, ce-are omul ăsta aparte?

— Nu știu. Virtuțile năravurilor lui, poate. Curaj. Putere. Energie. Era în stare la orice oră să scoată untul din mine.

Are putere asupra oamenilor. Nu neapărat calități de conducător, deși le are și pe astea. Ori îl venerează, ori îl urăsc de moarte. Cel mai ciudat individ pe care l-am întâlnit vreodată le făcea pe amândouă în același timp. Dar nimeni nu adoarme în preajma lui.

— Și tu în ce categorie te încadrezi, Cordelia? o întrebă mama, buimacă.

— Păi, nu-l urăsc. Nu pot să zic nici că-l venerez.

Făcu o pauză îndelungată, apoi ridică fruntea și se uită drept în ochii mamei sale.

— Dar, când el e rănit, eu sângerez.

— Ah, făcu mama, fără culoare în voce.

Gura ei zâmbi, ochii îi sclipiră, iar ea își făcu de lucru, cu o energie netrebuincioasă, aranjând la locul lor puținele bunuri ale Cordeliei.

* * *

În cea de-a patra după-amiază a permisiei sale, ofițerul comandant al Cordeliei îi aduse un musafir incomod.

— Căpitan Naismith, dumneaei este dr. Mehta, de la Serviciul Medical al Corpului Expediționar, o prezentă comandorul Tailor.

Dr. Mehta era o femeie subțiratică, oacheșă, cam de vârsta Cordeliei, cu părul negru prins la spate, rece și aseptică în uniforma ei albastră.

— Nu mai vreau iarăși psihiatru, oftă Cordelia.

I se contractară mușchii de la ceafă. Iar interogatorii – iar răstălmăciri, iar eschivări, împletituri de minciuni tot mai șubrede care să-i acopere golurile din poveste în care sălășluiau adevărurile amare ale lui Vorkosigan…

— Rapoartele comandorului Sprague au ajuns în sfârșit la dosarul tău, puțin cam târziu, se pare, spuse Tailor, strângând

din buze cu un aer de simpatie. Groaznic. Îmi pare rău. Dacă le-am fi avut mai din timp, am fi putut să te scutim de ce s-a întâmplat săptămâna trecută. Și pe toți ceilalți.

Cordelia se înroși la față.

— N-am vrut să-l lovesc. Mai mult s-a izbit de mine. N-o să se mai întâmple.

Comandorul Tailor își înăbuși un zâmbet.

— Mă rog, eu unul n-am votat cu el. Freddy Neclintitul nu-i grija mea de căpătâi. Deși – își drese glasul – se preocupă personal de cazul tău. Acum ești o personalitate publică, indiferent dacă-ți place sau nu.

— Ah, astea-s aiureli.

— Nu-s aiureli. Ai o obligație.

Pe cine citezi, Bill? îi trecu prin minte Cordeliei. Asta nu-i vocea ta. Își masă încet ceafa.

— Credeam că m-am eliberat de toate obligațiile. Ce mai vor de la mine?

Tailor ridică din umeri.

— S-a considerat – s-a dat de înțeles – că ai putea avea un viitor în calitate de purtător de cuvânt al… al guvernului. Ca urmare a experienței tale din război. După ce te vei face bine.

Cordelia pufni disprețuitor.

— Au niște impresii de-a dreptul bizare despre cariera mea soldățească. Uite… din punctul meu de vedere, Freddy Neclintitul n-are decât să-și pună țâțe false și să se ducă în Quartz să ceară voturi de la hermafrodiți. Dar eu una n-n-am de gând să joc rolul v-vacii de propagandă, pe care s-o mulgă orice partid. Am o aversiune față de politică, asta ca să citez un prieten.

— Mă rog… – și ridică din umeri, ca și cum se eliberase și el de o datorie, apoi continuă pe un ton mai ferm: Orice-ar fi, grija mea e să te văd din nou în formă ca să te-ntorci la lucru.

— Mi-am… o să-mi revin, după p-permisia asta de-o lună. Am nevoie doar de odihnă. Vreau să mă întorc la Observații.

— Și vei putea să te întorci. Imediat ce ți se va da autorizația medicală.

— Aha.

Avu nevoie de câteva clipe ca să înțeleagă pe deplin implicațiile acestui fapt.

— Ah, nu – stai așa. Am avut o mică p-problemă cu dr. Sprague. O doamnă foarte drăguță, logica ei era solidă, dar premisele de la care pornea erau greșite.

Comandorul Tailor o privi cu tristețe.

— Acum cred c-ar fi mai bine să te las cu dr. Mehta. Îți explică ea totul. O să cooperezi cu ea, nu-i așa, Cordelia?

Cordelia strânse din buze, simțind fiori reci.

— Stai să pricep. Tu spui că dacă n-o mulțumesc pe doctorița ta de nebuni nu mai pun piciorul în viața mea pe vreo navă a Observațiilor. Nu mai pup c-comanda – nicio slujbă, de fapt.

— Asta-i… o exprimare foarte dură. Dar știi și tu de la Observații, când vine vorba de mici grupuri de oameni care rămân izolate perioade lungi de timp, profilurile psihologice sunt de maximă importanță.

— Da, știu… – își strâmbă buzele într-un fel de zâmbet. O să c-cooperez. Sigur.

Capitolul treisprezece

— Acuma – spuse dr. Mehta pe un ton plin de veselie, punându-și cutia pe o masă din apartamentul familiei Naismith, a doua zi după-amiază –, asta-i o metodă de monitorizare complet neinvazivă. N-o să simți nimic, n-o să-ți facă nimic, atâta doar că o să-mi dea mie niște indicii despre subiectele care sunt importante în subconștientul tău.

Se opri cât să înghită o capsulă, explicându-i:

— Alergie. Scuză-mă. Gândește-te la asta ca la o baghetă de radiestezie, care caută izvoarele subterane ale experienței.

— Și-ți spune unde să forezi pentru fântână, ei?

— Exact. Te deranjează dacă fumez?

— Dă-i drumul.

Mehta își aprinse o țigară aromată și o propti nonșalant într-o scrumieră pe care și-o adusese cu ea. Fumul pluti în direcția Cordeliei, care miji ochii din cauza acrelii lui. Ciudat viciu pentru un doctor; mă rog, toți avem slăbiciunile noastre. Cercetă din priviri cutia, înăbușindu-și iritarea.

— Acuma, ca bază de referință, spuse Mehta. Iulie.

— Ar trebui să răspund cu august, sau ceva?

— Nu, nu e un test de asocieri libere – aparatul o să facă toată treaba. Dar poți, dacă vrei.

— Nu-i nimic.

— Doisprezece.

Apostoli, își spuse Cordelia. Ouă. Zile de Crăciun.

— Moarte.

Naștere, își spuse Cordelia. Barrayaranii ăștia din clasa superioară investesc totul în copiii lor. Nume, proprietăți, cultură, chiar și continuitatea guvernării lor. O povară uriașă, nici nu-i de mirare că toți copiii se încovoaie și se strâmbă sub apăsarea ei.

— Naștere.

Moarte, își spuse Cordelia. Acolo bărbatul fără un fiu e o stafie umblătoare, neparticipând cu nimic la viitorul lor. Iar când guvernarea eșuează, plătesc prețul cu viețile copiilor lor. Cinci mii.

Mehta își mută scrumiera puțin mai la stânga. Nu ajută la nimic; era chiar mai rău.

— Sex.

Puțin probabil, cu mine aici și el acolo…

— Șaptesprezece.

Canistre, își spuse Cordelia. Oare ce-or mai face nenorocitele alea de fărâmițe de viață?

Dr. Mehta se încruntă derutată în fața afișajului.

— Șaptesprezece? repetă ea.

Optsprezece, gândi Cordelia cu hotărâre. Dr. Mehta își notă ceva.

— Amiralul Vorrutyer.

Biată broască râioasă măcelărită. Știi ce, cred că spuneai adevărul – trebuie că l-ai iubit cândva pe Aral, ca să ajungi să-l urăști în halul ăsta. Mă-ntreb ce ți-o fi făcut. Te-a respins, cel mai probabil. Aș putea să-nțeleg suferința asta. În definitiv, avem puncte comune, poate…

Mehta mai făcu o ajustare rotind o scală, se încruntă din nou, o roti înapoi.

— Amiralul Vorkosigan.

Of, iubire, hai să fim loiali unul cu altul… Cordelia își concentră privirea obosită asupra uniformei albastre a

doctoriței Mehta. Un gheizer are să obțină dacă forează acolo – probabil știe și ea deja, uite că mai notează ceva…

Mehta aruncă o privire fugară la cronometru și se aplecă în față cu atenție sporită.

— Hai să vorbim despre amiralul Vorkosigan.

Hai să nu, își spuse Cordelia.

— Ce-i cu el?

— Știi cumva, lucrează mult în secția lor de contraspionaj?

— Nu cred. Ocupația lui principală pare să fie cea de tactician în statul major, asta când… când nu patrulează.

— Măcelarul de pe Komarr.

— Asta-i o minciună nenorocită, spuse automat Cordelia, apoi își dori să nu fi vorbit.

— Cine ți-a spus? întrebă Mehta.

— El mi-a spus.

— El ți-a spus. Aha.

Ți-arăt eu ție pentru „aha"-ul ăsta – ba nu. Cooperare. Calm. Chiar mă simt calmă… Aș vrea ca femeia asta să termine odată de fumat sau să stingă țigara. Îmi înțeapă ochii.

— Ce dovadă ți-a oferit?

Niciuna, își dădu seama Cordelia.

— Cuvântul lui, cred. Onoarea lui.

— Nu tocmai palpabil, spuse doctorița și mai notă ceva. Și l-ai crezut?

— Da.

— De ce?

— Părea… să corespundă cu ceea ce am perceput din caracterul lui.

— Ai fost prizoniera lui timp de șase zile, nu-i așa, în misiunea aceea a departamentului Observații?

— Corect.

Mehta își lovi ușor pixul selector și scoase un „hm" absent, părând că se uita la Cordelia fără s-o vadă.

— Pari destul de convinsă de sinceritatea acestui Vorkosigan. Atunci, nu crezi că te-a mințit vreodată?

— Mă rog… da, dar, în definitiv, era un ofițer inamic.

— Și totuși pari să-i accepți afirmațiile cu toată încrederea.

Cordelia încercă să-i explice.

— Pentru un barrayaran, cuvântul de onoare e ceva mai mult decât o promisiune vagă, cel puțin pentru genul de modă veche. Cerule, e însăși baza guvernării lor, jurăminte de credință și tot tacâmul.

Mehta își țuguie buzele într-un fluierat mut.

— Acum aprobi forma lor de guvernământ, nu-i așa?

Cordelia se foi stânjenită.

— Nu chiar. Abia încep s-o înțeleg oarecum, atâta tot. Ar putea să funcționeze, cred.

— Deci treaba asta cu datul cuvântului de onoare – considerі că nu și-l încalcă niciodată?

— Mă rog…

— Și-l mai încalcă, vasăzică.

— L-am văzut făcând asta. Dar cu un cost enorm.

— Și-l încalcă pentru un anume preț, vasăzică.

— Nu pentru un preț. Cu un cost.

— Nu reușesc să văd deosebirea.

— Un preț este ceva ce obții. Un cost este ceva ce pierzi. El a pierdut… mult, când cu Escobarul.

Discuția aluneca pe un teren periculos. Trebuie să schimb subiectul, își spuse Cordelia, moleșită. Sau să trag un pui de somn… Mehta mai aruncă un ochi la cronometru, apoi cercetă cu luare-aminte fața Cordeliei.

— Escobar, spuse ea.

— Aral și-a pierdut onoarea când cu Escobar, să știi. A zis că după aia are să se ducă acasă să se îmbete. Escobarul i-a frânt inima, așa cred.

— Aral… Îi spui pe numele mic?

— El îmi spune „dragă căpitane". Mereu mi s-a părut că sună amuzant. Foarte grăitor, într-un fel. Mă consideră de-adevăratelea o femeie soldat. Vorrutyer avea dreptate și-n privința asta – cred că pentru el sunt soluția unei chestiuni dificile. Mă bucur…

Camera se încălzea treptat. Cordelia începu să caște. Șuvițele de fum se răsuceau ca niște cârcei în jurul ei.

— Soldat.

— Ține foarte mult la soldații lui, să știi. Cu adevărat. E îndopat cu patriotism d-ăla barrayaran ciudat. Toată onoarea i se cuvine împăratului. Împăratul nu prea pare demn de ea…

— Împărat.

— Vai de capul lui. Chinuit la fel ca Bothari. Poate și la fel de nebun.

— Bothari? Cine e Bothari?

— Vorbește cu demonii. Demonii îi răspund. Ți-ar plăcea de Bothari. Lui Aral îi place. Și mie. E bun să-l ai lângă tine la următoarea călătorie în iad. Vorbește limba locului.

Mehta se încruntă, mai umblă pe la scale și bătu încet cu o unghie lungă în afișaj. Reveni la un punct anterior.

— Împărat.

Cordelia abia mai reușea să-și țină ochii deschiși. Mehta își aprinse altă țigară și o așeză lângă chiștocul primeia.

— Prinț, spuse Cordelia. Nu trebuie să vorbim despre prinț…

— Prinț, repetă Mehta.

— Nu trebuie să vorbim despre prinț. Muntele ăla de cadavre…

Cordelia miji ochii prin fum. Fumul – acel fum ciudat și acru al țigărilor care, odată aprinse, nu erau niciodată ridicate la gură…

— Mă… droghezi…

Vocea i se frânse într-un urlet sugrumat și se chinui să se salte în picioare. Aerul era ca un clei adeziv. Mehta se aplecă spre ea, concentrată, cu gura ușor deschisă. Când Cordelia se împletici înspre ea, sări de pe scaun și căzu la loc, de surpriză.

Cordelia mătură cu brațul aparatul de înregistrare de pe masă și căzu grămadă peste el pe podea, altoindu-l cu mâna funcțională, dreapta.

— Nu vorbim niciodată! Gata cu morțile! Nu mă poți forța! Ai dat-o-n bară – nu mai scapi după asta, îmi pare rău, câine de pază, își amintește fiecare cuvânt, îmi pare rău, împușcă-l, te rog, vorbește cu mine, te rog, dă-mi drumul, te rog dă-mi drumul terogdămidrumul…

Mehta încerca s-o ridice de pe jos, vorbindu-i cu blândețe. Cordelia prindea fragmente din vorbele ei în aluviunile propriei sale bâiguieli:

— … n-ar trebui să faci asta… reacție idiosincrasică… *foarte* neobișnuit. Te rog, căpitane Naismith, vino să te întinzi aici…

Ceva sclipi printre degetele doctoriței Mehta. O fiolă.

— Nu! țipă Cordelia, rostogolindu-se pe spate și dând din picioare s-o pocnească.

O atinse. Fiola descrise un arc prin aer și se rostogoli sub o măsuță.

— Nu vreau droguri nu vreau droguri nu nu nu…

Mehta era alb-verzuie la față.

— Bine! Bine! Dar hai să te-ntinzi puțin… așa, bun…

Țâșni de lângă ea ca să pornească aerul condiționat la maximum și strivi a doua țigară. Aerul se limpezi rapid.

Cordelia se trânti pe canapea, recăpătându-și suflul și tremurând toată. Cât de aproape – cât de aproape fusese de a-l trăda – și se afla abia la prima ședință. Începea treptat să se răcorească și să vadă lucrurile mai limpede.

Se ridică în capul oaselor, cu fața în palme.

— Asta a fost o șmecherie mizerabilă, remarcă ea cu voce plată.

Mehta zâmbi, subțire ca o peliculă de plastic peste entuziasmul de dedesubt.

— Păi, chiar a fost, oarecum. Dar a fost o ședință enorm de productivă. Nu m-am așteptat nici pe departe la așa ceva.

Pun rămășag, își spuse Cordelia. Ți-a plăcut ce spectacol am dat, nu-i așa?

Îngenuncheată pe covor, Mehta strângea fărâmele aparatului de înregistrat.

— Îmi pare rău de mașina ta. Nu-mi pot imagina ce mi-a venit. Ți-am… distrus rezultatele?

— Da, ar fi trebuit să adormi și-atât. Straniu. Dar nu le-ai distrus.

Cu un aer mai degrabă triumfător, trase dintre resturi un cartuș de date și îl puse cu grijă pe masă.

— Nu va fi nevoie să mai treci prin așa ceva. Totul e în siguranță acolo. Foarte bine.

— Ce-ai dedus din toate astea? întrebă sec Cordelia, printre degete.

Mehta se uită la ea cu fascinație profesională.

— Fără nicio îndoială, ești cel mai provocator caz de care m-am ocupat vreodată. Dar asta ar trebui să-ți scoată din minte orice dubiu pe care l-ai mai avea față de faptul că barrayaranii ți-au, ăă, rearanjat în mod brutal gândirea. Datele tale practic au depășit scala.

Își întări cuvintele cu o înclinare fermă a capului.

— Știi ce, spuse Cordelia, nu prea mă dau în vânt după metodele tale. Am o… îmi displace în mod deosebit să fiu drogată împotriva voinței mele. Credeam că lucrurile de genul ăsta sunt ilegale.

— Dar necesare, uneori. Datele sunt mult mai pure dacă subiectul nu e conștient de observație. Se consideră că e suficient de etic dacă se obține permisiunea post factum.

— Permisiune post factum, zici? repetă Cordelia.

Spaima și furia îi împleteau o spirală dublă de-a lungul coloanei vertebrale, înfășurându-se din ce în ce mai strâns. Făcu un efort să-și păstreze zâmbetul neschimbat, nelăsându-l să se transforme într-un rânjet fioros.

— La conceptul ăsta juridic nu m-aș fi gândit în veci. Sună… aproape barrayaran. Nu vreau să te mai ocupi de cazul meu, adăugă brusc.

Mehta își notă ceva și ridică privirea, surâzând.

— Asta nu-i o afirmație emoțională, sublinie Cordelia. E o cerere legală. Refuz orice alt tratament venit de la tine.

Mehta dădu din cap cu un aer înțelegător. Femeia asta era surdă?

— Un progres enorm, spuse Mehta bucuroasă. Nu m-aș fi așteptat să scot la lumină aversiunea defensivă decât peste vreo săptămână.

— Poftim?

— Doar nu te-aștepți ca barrayaranii să fi muncit atâta la tine și să nu planteze sisteme de apărare în jurul lucrării, nu-i așa? Sigur că simți ostilitate. Dar ține minte, astea nu-s adevăratele tale sentimente. Mâine o să lucrăm la ele.

— Ba n-o să lucrăm, o, nu!

Mușchii de sub scalp îi erau încordați ca niște cabluri de sârmă. O durea cumplit capul.

— Ești concediată!

Mehta păru încântată.

— Ah, excelent.

— M-ai auzit? vru să știe Cordelia.

De unde-a apărut chelălăiala asta stridentă din vocea mea? Calm, calm…

— Căpitan Naismith, îți reamintesc că nu suntem civili. Relația mea cu tine nu-i una obișnuită dintre un medic și un pacient; amândouă ne supunem disciplinei miliare și am motive să cred că urmărim o carieră mi… în fine. Ajunge

să menționez că nu tu m-ai angajat și nu tu mă poți concedia. Pe mâine, deci.

Cordelia rămase neclintită în locul acela ceasuri întregi după plecarea ei, fixând cu privirea peretele și lovind absentă cu piciorul în marginea canapelei, până ce maică-sa veni acasă cu cina. A doua zi ieși din apartament dis-de-dimineață să dea o tură prin oraș și nu se mai întoarse până târziu în noapte.

* * *

În noaptea aceea, ostenită și singură, se așeză să scrie prima ei scrisoare către Vorkosigan. Aruncă prima încercare când își dădu seama că probabil corespondența avea să-i mai fie citită și de alți ochi, poate ai lui Illyan. A doua încercare și-o formulă în cuvinte mai neutre. O scrise de mână pe hârtie și, fiindcă era singură, o sărută înainte de-a o sigila, apoi își zâmbi sieși, ironic, pentru un asemenea gest. O scrisoare de hârtie era cu mult mai scump de trimis către Barrayar decât una electronică, dar avea să se descurce el, așa cum și ea se descurcase. Era aproape o atingere și era singura pe care și-o puteau permite.

În dimineața următoare, devreme, Mehta o apelă pe Cordelia la consola de comunicații ca să-i spună, plină de veselie, că putea să se liniștească; intervenise ceva, așa că ședința lor din acea după-amiază era anulată. Nu făcu nicio referire la absența Cordeliei din după-amiaza precedentă.

La început Cordelia se simți ușurată, până când începu să se gândească la toate astea. Doar ca marjă de siguranță, absentă din nou de acasă. Fusese o zi plăcută, exceptând un mic tărăboi cu niște jurnaliști care trăgeau cu urechea pe la galeria apartamentului și descoperirea, pe la amiază, a faptului că era urmărită de doi bărbați discreți, care

purtau saronguri civile. Sarongurile fuseseră la modă cu un an în urmă; anul acesta era momentul picturilor corporale exotice și fistichii, cel puțin în cazul celor mai curajoși. Cordelia, îmbrăcată cu vechea ei uniformă maro-gălbuie de la Observații, scăpă de ei obligându-i s-o urmărească printr-un senzorial pornografic. Apărură însă din nou pe urmele ei după-amiază, pe când pierdea vremea la grădina zoologică din Silica.

* * *

A doua zi după-amiază, la ora stabilită de Mehta, se auzi soneria de la ușă. Fără niciun chef, Cordelia își târî picioarele într-acolo să răspundă. Cum o să-i fac față azi? se întrebă ea. Încep să-mi pierd inspirația. Sunt atât de obosită…

I se strânse stomacul. Acum *ce* mai era? În cadrul ușii, alături de Mehta, se aflau comandorul Tailor și un tehnician medical voinic. Ăsta pare numai bun să se ocupe de *Bothari*, își spuse Cordelia, holbându-se în sus la el. Dând puțin înapoi, îi conduse în sufragerie. Mama ei se retrase în bucătărie, după toate aparențele ca să pună de cafea.

Comandorul Tailor se așeză și își drese glasul, surescitat.

— Cordelia, am să-ți spun un lucru care mă tem că o să fie puțin cam dureros.

Cordelia se cocoță pe brațul unui fotoliu și începu să bâțâie dintr-un picior, arătându-și dinții într-o expresie despre care spera să pară un zâmbet neutru.

— Te-au căptușit cu treaba murdară, ai? Una dintre bucuriile șefiei. Dă-i drumul.

— Va trebui să te rugăm să fii de acord cu spitalizarea pentru continuarea terapiei.

Dumnezeule mare, hai că-ncepe. Îi tremurau mușchii stomacului pe sub cămașă; era o cămașă largă, poate că n-aveau să observe.

— Ah. De ce? întrebă pe un ton lejer.

— Teama noastră – marea noastră teamă este că programarea mentală barrayarană la care ai fost supusă a fost mult mai extinsă decât puteam noi să ne dăm seama. De fapt noi suntem de părere… – făcu o pauză și trase aer adânc în piept – că au încercat să te transforme într-un agent al lor.

Acest „noi" e pluralul autorului sau al majestății, Bill?

— Au încercat sau au reușit?

Tailor își feri privirea. Mehta se uită la el cu răceală.

— Opiniile noastre sunt împărțite în privința asta…

Observați, clasă, cu câtă sârguință evită acel „eu" al responsabilității personale – care sugerează cel mai rău „noi" dintre toate, vinovatul „noi"… ce dracu' pun la cale?

— …dar scrisoarea aceea pe care i-ai trimis-o alaltăieri amiralului barrayaran, Vorkosigan… considerăm că ar trebui să ți se acorde mai întâi șansa de-a o explica.

— În-nțeleg.

Cum ați îndrăznit!

— Nu era o s-scrisoare oficială. Cum putea să fie? Doar știți că Vorkosigan s-a retras între timp. Dar – îl fixă pe Tailor cu privirea – poate ai vrea să-mi explici cu ce drept îmi interceptați și-mi citiți corespondența privată.

— Problemă urgentă de securitate. Pentru război.

— Războiul s-a terminat.

Păru incomodat de replica ei.

— Dar spionajul continuă.

Probabil că era adevărat. Se întrebase și ea de multe ori cum de aflase Ezar Vorbarra despre oglinzile de plasmă, care fuseseră până la război arma nouă cel mai bine păzită

din tot arsenalul betan. Observă că bătea din picior cu nervozitate. Se opri.

— Scrisoarea mea.

Inima mea, pe hârtie – hârtia bate piatra… Își păstră tonul temperat.

— Și ce-ai aflat din scrisoarea mea, Bill?

— Păi, asta-i problema. Ne-am pus la muncă cei mai buni criptografi, cu cele mai avansate programe de calculator, timp de două zile aproape fără oprire. Au analizat-o până la structura moleculară a hârtiei. Sincer – și se uită pieziș, iritat, la Mehta –, eu unul nu-s convins că au găsit ceva.

Nu, își spuse Cordelia, nici n-aveați cum. Secretul era în sărut. Nu se supune analizei moleculare. Oftă posomorâtă.

— Măcar ați trimis-o, după ce-ați terminat?

— Păi… mă tem că n-a mai rămas nimic de ea până la final.

Foarfeca bate hârtia…

— Nu sunt spion. P-pe cuvântul meu.

Mehta ridică spre ea o privire vigilentă.

— Nici mie unul nu-mi vine să cred, spuse Tailor.

Cordelia încercă să-i prindă privirea; el se uită în altă parte. Ba, chiar asta crezi, își spuse ea.

— Ce se-ntâmplă dacă refuz să mă las internată?

— Atunci, în calitate de ofițer comandant al tău, trebuie să-ți ordon să accepți.

Mai degrabă o să ne-nghită iadul – nu. Calm. Trebuie să rămân calmă, să-l țin de vorbă mai departe, poate reușesc să ies din situația asta cu vorba bună.

— Chiar dacă e împotriva propriei tale judecăți?

— Asta-i o treabă serioasă care privește securitatea. Mă tem că nu admite judecăți personale.

— Of, dă-o-ncolo. Se zice că până și căpitanul Negri mai emite câte-o judecată personală.

Greșise spunând asta. Temperatura din încăpere păru să scadă dintr-odată.

— De unde știi de căpitanul Negri? întrebă Tailor cu voce înghețată.

— Toată lumea știe de Negri.

Se holbau toți la ea.

— Of, d-da-ți-o-ncolo. Dacă eram agent al lui Negri, n-ați fi aflat în veci. Nu-i atât de tăntălău!

— Dimpotrivă, spuse sacadat Mehta, credem că-i atât de priceput, încât *tu* n-o să afli niciodată.

— Rahat! spuse Cordelia, scârbită. Cum o să vă dați *seama* de asta?

Mehta îi răspunse cât se poate de concret:

— Ipoteza mea este că te afli – poate inconștient – sub controlul acestui sinistru și enigmatic amiral Vorkosigan. Că programarea ta a început în timpul primei tale captivități și s-a terminat, probabil, la sfârșitul războiului. Ai fost destinată să devii pivotul unei noi rețele de spionaj barrayarane de aici, care s-o înlocuiască pe cea recent extirpată. O cârtiță, poate, plasată și neactivată ani de zile, până la cine știe ce moment critic...

— Sinistru? o întrerupse Cordelia. Enigmatic? Aral? Să mor de râs.

Să plâng...

— Evident că el e cel care te controlează, spuse Mehta pe un ton care trăda satisfacția. Se pare c-ai fost programată să-i dai ascultare necondiționat.

— Nu sunt computer.

Boc, boc, făcu piciorul ei.

— Și Aral e singura persoană care nu m-a constrâns *niciodată* la nimic. Un principiu de onoare, cred.

— Vezi? spuse Mehta – către Tailor; nici nu se uită la Cordelia. Toate dovezile converg într-o singură direcție.

— Numai dacă te uiți la ele s-stând în cap! răcni Cordelia, furioasă, apoi îl fulgeră cu privirea pe Tailor. Asta nu-i un ordin pe care să fiu obligată să-l urmez. Pot să-mi dau demisia.

— Nu ne trebuie neapărat permisiunea ta, spuse calm Mehta, nici măcar ca persoană civilă. Dacă o rudă apropiată își dă acordul.

— Mama nu mi-ar face așa ceva în veci!

— Am discutat deja cu ea în amănunțime. E foarte îngrijorată de soarta ta.

— Înț-țeleg, cedă Cordelia brusc, uitându-se cu coada ochiului spre bucătărie. Mă-ntrebam de ce durează atât cafeaua aia. Conștiință încărcată, ei?

Începu să îngâne abia auzit o frântură de melodie, apoi se opri.

— Măi oameni buni, chiar că v-ați făcut temele cum trebuie. Ați astupat toate ieșirile.

Tailor făcu ce făcu și produse un zâmbet, pe care i-l adresă ei, împăciuitor.

— N-are de ce să-ți fie teamă, Cordelia. O să ai cu tine cei mai buni oameni ai noștri, care să lucreze la… cu…

Asupra, își spuse Cordelia.

— …tine. Și când o să terminați, o să fii în stare să te întorci la viața ta anterioară ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

Să-mi ștergi memoria, asta ai vrea? Să-l ștergi pe *el*… Să mă analizezi până-mi dau duhul, ca biata și timida mea scrisoare de amor. Îi zâmbi și ea, cu jale.

— Îmi pare rău, Bill. Problema e că am o viziune îngrozitoare în care sunt c-cojită ca o ceapă, în căutarea semințelor.

El rânji.

— Cepele n-au semințe, Cordelia.

— Am greșit, spuse ea sec.

— Și, sincer, continuă el, dacă tu ai dreptate și, ăă, noi ne înșelăm, cea mai rapidă cale de-a dovedi e să cooperezi.

Și zâmbi – zâmbetul rațiunii.

— Da, adevărat…

Exceptând acea chestiune măruntă a războiului civil de pe Barrayar – acea buturugă micuță de care te împiedici – acea piatră – hârtia bate piatra…

— Îmi pare rău, Cordelia.

Se vedea că-i pare cu adevărat.

— Nu-i nimic.

— Remarcabilă stratagemă din partea barrayaranilor – își reluă Mehta expunerea, acum cu un aer meditativ. Să ascunzi o verigă conspirativă sub acoperirea unei povești de dragoste. Putea să mă și păcălească, dacă protagoniștii ar fi fost mai credibili.

— Da, încuviință Cordelia pe un ton prietenos, crispându-se pe dinăuntru. Nu te-aștepți ca una de treizeci și patru de ani să se îndrăgostească precum o adolescentă. Un… cadou neașteptat, la vârsta mea. Încă și mai și la patruzeci și patru, îmi imaginez.

— Exact, spuse Mehta, mulțumită de promptitudinea cu care pricepuse Cordelia. Un ofițer de carieră de vârstă mijlocie nu prea e material bun pentru povești romanțioase.

În spatele ei, Tailor deschise gura ca și cum ar fi vrut să vorbească, apoi o închise la loc. Rămase privindu-și gânditor mâinile.

— Crezi că mă puteți vindeca de asta? întrebă Cordelia.

— O, da.

— Aha.

Sergent Bothari, unde ești acum? Prea târziu.

— Nu-mi lăsați de ales. Curios.

Trage de timp, îi șopti mintea. Caută o ocazie. Dacă nu găsești, creează tu una. Imaginează-ți că ești pe Barrayar, unde orice e posibil.

— E-n regulă dacă fac și eu un d-duș mai întâi… și-mi schimb hainele, îmi împachetez ceva? Presupun că are să dureze toată afacerea asta.

— Desigur.

Tailor și Mehta schimbară priviri ușurate. Cordelia zâmbi drăguț.

Dr. Mehta, fără asistentul medical, o însoți în dormitor. Ocazie, își spuse Cordelia, amețită.

— A, bun, spuse cu voce tare, închizând ușa în urma doctoriței. Putem să mai stăm la taclale cât împachetez.

Sergent Bothari – există un timp potrivit pentru vorbe și există un timp când până și cele mai potrivite cuvinte se dovedesc a fi nefolositoare. Ai fost un om scurt la vorbă, dar n-ai fost nefolositor. Aș fi vrut să te înțeleg mai bine. Prea târziu…

Mehta se așeză pe marginea patului, urmărindu-și, poate, exemplarul captiv cum se zbătea în vârful acului. Triumful deducțiilor sale logice. Ai de gând să scrii o lucrare științifică despre mine, Mehta? se îndârji Cordelia. Hârtia bate piatra…

Se fâțâi prin cameră, deschizând sertare, trântind uși de bufete. Iată o curea – două curele – și una din zale. Iată actele ei de identitate, cardurile bancare, banii. Se prefăcu a nu le vedea. În timp ce se mișca, vorbea întruna. Creierul îi clocotea. Piatra bate foarfeca…

— Să știi că-mi amintești puțin de răposatul amiral Vorrutyer. Amândoi vreți să mă faceți bucăți ca să vedeți ce mă pune în mișcare. Vorrutyer semăna totuși mai degrabă cu un băiețaș. N-avea nici cea mai mică intenție de-a curăța mizeria după el. Tu, pe de altă parte, o să mă faci bucăți și nici măcar n-o să ți se pară amuzant. Bineînțeles, nici nu te gândești să nu pui toate piesele la loc după aceea, dar din punctul meu de vedere aproape că nu-i nicio

diferență. Avea dreptate Aral când vorbea de oamenii din camerele tapisate cu mătase verde…

Mehta era perplexă.

— Nu te mai bâlbâi, observă ea.

— Da…

Cordelia se opri în fața acvariului, cercetându-l cu priviri curioase.

— Așa e. Ce ciudat.

Piatra bate foarfeca.

Dădu capacul la o parte. Vechea și familiara greață compusă din spaimă și temeri îi strânse stomacul. Se tot foi fără țintă prin spatele doctoriței Mehta, ținând în mâini cingătoarea de zale și cămașa. Trebuie să aleg acum. Trebuie să aleg acum. Aleg – acum!

Se repezi înainte, înfășură cingătoarea în jurul gâtului doctoriței și-i răsuci brațele la spate, strângându-le dureros cu celălalt capăt al lanțului. Mehta scoase un chițăit sugrumat.

Cordelia o ținu bine din spate și îi șopti la ureche.

— În câteva clipe o să te las să respiri. Cât timp, asta de tine depinde. Ești pe cale să faci un curs rapid de tehnici reale de interogatoriu barrayaran. Niciodată n-am fost de-acord cu ele, dar în ultima vreme am ajuns să înțeleg că au și ele utilitatea lor – când te grăbești îngrozitor de tare, spre exemplu…

Nu pot s-o las să-și dea seama că joc teatru. Joc teatru.

— Câți oameni a plantat Tailor în jurul clădirii și pe ce poziții?

Slăbi foarte puțin strânsoarea lanțului. Mehta, cu privirea încremenită de spaimă, răspunse înecându-se:

— Niciunul.

— Toți cretanii sunt mincinoși, murmură Cordelia. Nici Bill nu-i tăntălău.

O târî pe doctoriță până în dreptul acvariului și-i împinse fața sub apă. Femeia se zbătu violent, dar Cordelia, mai

voinică, mai puternică și mai bine antrenată, o ținu acolo cu o forță și o furie care o uimiră și pe ea însăși.

Mehta începu să dea semne de leșin. Cordelia îi trase capul în sus și îi dădu voie să ia câteva guri de aer.

— Ai chef să-ți revizuiești estimarea?

Doamne-ajută, dacă n-o să meargă treaba asta? Acum n-au să mă mai creadă-n veci că nu-s agent.

— Ah, te rog, gâfâi Mehta.

— În regulă, înapoi cu tine.

O vârî iar cu capul în acvariu.

Apa se tulbură și stropi peste marginile acvariului. Cordelia vedea fața doctoriței prin peretele de sticlă, straniu mărită, de un galben cadaveric în lumina ce se reflecta ciudat în pietriș. Bule argintii îi izbucniră la colțurile gurii și plutiră în sus peste față. Cordelia rămase câteva clipe privindu-le fascinată. Aerul curge ca apa, pe sub apă, își spuse ea; există o estetică a morții?

— Acuma. Câți sunt? Unde?

— Nu, zău!

— Mai bea un pic.

Odată cu următoarea respirație, Mehta rosti gâfâit:

— N-ai îndrăzni să mă omori!

— Un diagnostic, doctore, șuieră Cordelia. Ce sunt eu, sunt o femeie sănătoasă la minte, care se preface nebună, sau o femeie nebună, care se preface sănătoasă? Ia cultivă-ți niște branhii!

Tonul vocii îi creștea incontrolabil. Îi vârî iar capul în acvariu și descoperi că ea însăși își ținea respirația. Dar dacă ea are dreptate și eu mă înșel? Dacă sunt un agent și habar n-am? Cum deosebești o copie de original? Piatra bate foarfeca…

Avu o viziune care o făcu să tremure până în vârfurile degetelor; ținea capul femeii sub apă, tot sub apă, până ce împotrivirea i se scurse, până ce alunecă în inconștiență, iar

după aceea numără în gând până se asigură de moartea cerebrală. Putere, ocazie, voință – nimic nu-i lipsea. Vasăzică așa s-a simțit Aral la Komarr, își spuse ea. Acum înțeleg – nu. Acum *știu*.

— Câți? Unde?

— Patru, orăcăi Mehta, iar Cordelia simți că se topește de ușurare. Doi dincolo, în vestibul. Doi în garaj.

— Mulțumesc, spuse Cordelia cu o politețe automată; dar gâtlejul îi era strâns ca o fantă și vorbele abia i se strecurară pe acolo. Îmi pare rău…

Nu-și dădea seama dacă Mehta, lividă, auzise ori înțelesese. Hârtia bate piatra…

O legă și îi puse căluș așa cum îl văzuse cândva pe Vorkosigan făcându-i lui Gottyan. O înghesui în dosul patului ca să nu poată fi văzută din cadrul ușii. Își îndesă în buzunare carduri bancare, acte, bani. Porni apa la duș.

Ieși tiptil pe ușa dormitorului, respirând sacadat pe gură. Tânjea după un minut, doar un minut, în care să-și regăsească echilibrul fărâmițat, dar Tailor și asistentul plecaseră – la bucătărie ca să-și bea cafeaua, probabil. Nu îndrăzni să riște.

Nu, Doamne…! Tailor stătea sub arcada către bucătărie și tocmai ridica la gură o ceașcă de cafea. Ea îngheță pe loc, el rămase nemișcat și amândoi se holbară unul la altul.

Ochii ei, își dădu seama Cordelia, trebuie că erau imenși, ca ai unui animal nocturn. Niciodată nu fusese în stare să-și controleze ochii.

Gura lui Tailor se strâmbă într-un fel ciudat, în timp ce cu privirea o urmărea cu atenție. Apoi, încet, ridică mâna stângă și o salută. Mâna nepotrivită, dar cealaltă ținea cafeaua. Sorbi din băutură și privi în continuare peste buza ceștii fără să clipească.

Cu un aer grav, Cordelia luă poziția de drepți și îi răspunse la salut, apoi se strecură în tăcere pe ușa apartamentului.

* * *

O sperie de moarte să descopere pe hol un jurnalist împreună cu operatorul lui video; unul dintre cei mai insistenți și mai scârboși, cel pe care îl azvârlise afară din clădire cu o zi în urmă. Îi surâse, amețită de senzațiile tari, ca un parașutist care face pasul în gol.

— Tot mai vrei să faci interviul ăla?

El mușcă imediat momeala.

— Ușurel, ușurel. Nu aici. Sunt supravegheată, să știi. (Coborî vocea, conspirativ.) Guvernul a pus la cale o mușamalizare. Ceea ce știu eu ar putea arunca în aer administrația. Lucruri despre prizonieri. Ai putea… să devii celebru cu asta.

— Atunci, unde? întrebă el avid.

— Ce zici de aerodrom? La barul lor e liniște. Îți fac cinste cu ceva de băut și putem să… să ne plănuim campania.

Tic-tac, tic-tac în mintea ei. Se aștepta ca ușa de la apartamentul mamei sale să se trântească de perete în orice clipă.

— Însă e periculos. Sunt doi agenți guvernamentali în vestibul și încă doi în garaj. Ar trebui să trec de ei fără să fiu văzută. Dacă s-ar afla c-am vorbit cu tine, s-ar putea să n-apuci să mai iei vreun interviu. Nimic brutal – doar o dispariție tăcută în noapte și urma unui zvon cum că „a plecat să-și facă niște examene medicale". Știi ce vreau să spun?

Nutrea convingerea că omul habar n-avea – postul media la care lucra se ocupa mai ales cu fantezii sexuale –, dar parcă și vedea în privirea lui că omul își simțea crescându-i faima jurnalistică.

— Jon, spuse el întorcându-se către operator, dă-i haina ta, pălăria și camera holo.

Cordelia își înghesui părul sub pălăria cu bor lat, își ascunse uniforma sub haină și apucă ostentativ camera. Urcară cu liftul până la garaj. Doi bărbați în uniforme albastre așteptau la intrare. Își puse camera pe umăr, cu o atitudine relaxată și cu fața pe jumătate ascunsă de îndoitura brațului, și astfel trecură pe lângă ei, îndreptându-se către mașina jurnalistului.

La barul aerodromului, Cordelia ceru de băut pentru amândoi și trase o dușcă zdravănă.

— Mă-ntorc imediat, promise ea și plecă lăsându-l acolo cu alcoolul neplătit în față.

Nu se mai opri până la automatul de bilete. Ceru programul. Nicio navă de pasageri nu pleca spre Escobar în următoarele șase ore cel puțin. Mult prea mult. Precis că aerodromul avea să fie printre primele locuri unde vor căuta. Trecu pe lângă ea o femeie în uniforma aerodromului. Cordelia o opri.

— Scuzați-mă. M-ați putea ajuta să aflu orarul unor transportoare private, sau al oricărui fel de navă particulară care urmează să plece curând?

Femeia se încruntă, apoi deodată zâmbi, recunoscând-o.

— Sunteți căpitanul Naismith!

Inima i se opinti și-i bubui neregulat în piept. Nu – potolește-te…

— Da. Ăă… Mă hărțuiește presa asta. Sunt sigură că *înțelegi.*

Și se uită la ea într-un fel care o includea în cercul apropiaților.

— Vreau să fac treaba asta cât mai discret. N-am putea să mergem într-un birou? Știu că *dumneata* nu ești *ca ei.* Dumneata respecți viața privată. Se vede pe fața dumitale.

— Se vede?

Flatată și emoționată, femeia o conduse în biroul ei, unde avea acces la programul complet al traficului. Cordelia îl trecu iute în revistă.

— Hm. Ăsta pare bun. Pleacă spre Escobar într-o oră. Știi cumva, pilotul e deja la bord?

— Transportorul ăsta nu-i autorizat pentru pasageri.

— Nu-i nimic. Vreau doar să stau de vorbă cu pilotul. Personal. Și în particular. Poți să dai de el?

— O să încerc.

Reuși imediat.

— Se întâlnește cu dumneata la Cala de andocare 27. Dar va trebui să te grăbești.

— Mersi. Ăă... Știi, jurnaliștii ăștia mi-au făcut viața grea. Nu se vor opri pentru nimic în lume. Sunt vreo doi care au mers chiar până la a-și pune uniforme ale Corpului Expediționar ca să încerce să intre. Își spun căpitanul Mehta și comandorul Tailor. O pacoste. Dacă apare vreunul să adulmece pe-aici, crezi c-ai putea să cam uiți că m-ai văzut?

— Vai, sigur că da, căpitane Naismith.

— Spune-mi Cordelia. Ești grozavă! Mersi!

Pilotul era unul dintre cei mai tineri; câștiga experiență pe cargoboturi înainte de a i se încredința responsabilitatea mai grea a navelor de pasageri. Și el o recunoscu, cerându-i imediat un autograf.

— Presupun că te întrebi cum ai fost ales tocmai tu, începu ea în timp ce se iscălea pentru el, fără să aibă nici cea mai vagă idee încotro să îndrepte discuția, ci doar cu gândul că el părea genul de persoană care nu câștigase în viața lui niciun concurs.

— Eu, doamnă?

— Crede-mă, cei de la securitate ți-au studiat viața de la cap la coadă. Ești un om de încredere. Asta ești. Cu adevărat de încredere.

— Ah… nu se poate să fi aflat despre cordolit!

Se luptau în el panica și reacția la complimentul făcut de ea.

— Și descurcăreț, improviză Cordelia, întrebându-se ce mai era și cordolitul; nu auzise niciodată de el. Exact omul potrivit pentru misiunea asta.

— Ce misiune?!

— Șș, nu așa tare. Sunt într-o misiune secretă pentru președinte. Personal. E o chestiune atât de delicată, încât nici Departamentul de Război nu știe de ea. Ar avea niște repercusiuni politice uriașe dacă s-ar afla vreodată. Trebuie să-i transmit un ultimatum secret împăratului Barrayarului. Dar nimeni nu trebuie să afle că am plecat de pe Colonia Beta.

— Și eu ar trebui să vă duc acolo? întrebă el, uimit. Traseul cargobotului meu…

Cred c-aș putea să-l conving pe puștiul ăsta să mă ducă întins până pe Barrayar cu combustibilul angajatorului său, își spuse ea. Dar ar însemna sfârșitul carierei lui. Conștiința îi controlă ambiția crescândă.

— Nu, nu. Traseul cargobotului tău trebuie să arate exact la fel ca de obicei. Eu urmează să mă întâlnesc în secret cu un om de legătură pe Escobar. Nu trebuie decât să mai transporți în plus o marfă care nu e pe inventar. Pe mine.

— N-am autorizație pentru pasageri, doamnă.

— Dumnezeule mare, crezi că nu știm asta? De ce-ți imaginezi c-ai fost ales, dintre atâția alți candidați, de însuși președintele?

— Hait! Și nici măcar n-am votat pentru el.

O luă cu el în naveta cargobotului și îi făcu loc la încărcătura sosită în ultimul moment.

— Doamnă, cunoașteți toate numele mari de la Observații, nu-i așa? Lightner, Parnell… Credeți c-ați putea să mă prezentați vreodată pe-acolo?

— Nu știu. Dar... o să ai ocazia să cunoști o mulțime de nume mari din Corpul Expediționar, și de la Securitate, când o să te-ntorci de pe Escobar. Îți promit.

Cândva...

— Doamnă, pot să vă pun o întrebare personală?

— De ce nu? Toată lumea face asta.

— De ce sunteți în papuci?

Ea se holbă în jos la propriile-i picioare.

— Îmi... pare rău, ofițer pilot Mayhew. E secret.

— Aha.

Și plecă mai departe către liftul navei.

În sfârșit singură, Cordelia își sprijini fruntea de peretele de plastic răcoros și neted al unui container, plângându-și soarta pe tăcute.

Capitolul paisprezece

Era pe la prânz, ora locală, când flyerul ușor pe care îl închiriase în Vorbarr Sultana o purtă pe deasupra lacului lung. Malul era tivit de pante împodobite cu plante agățătoare, dincolo de care se înălțau coline abrupte, acoperite cu tufăriș. Aici populația era puțină și risipită, cu excepția zonei din jurul lacului, în capătul căruia se afla un sat. Un promontoriu stâncos de la marginea apei era încununat de ruinele unei vechi fortificații. Cordelia îi dădu ocol, verificându-și din nou harta, pe care locul acesta era însemnat ca obiectiv turistic principal. Pornind de aici către nord și trecând pe deasupra a trei terenuri particulare de mari dimensiuni, coborî cu micul flyer și ateriză pe o alee ce urca panta către un al patrulea.

O casă veche, construită într-un stil incert din piatră de prin partea locului, se îmbina cu vegetația în coasta dealului. Cordelia strânse aripile, opri motorul, își puse cheile în buzunar și rămase uitându-se, nehotărâtă, la fațada încălzită de soare.

O siluetă înaltă, într-o uniformă ciudată, cafenie cu argintiu, apăru de după colț. Purta o armă în tocul de la șold, iar mâna i se sprijinea pe ea mângâietor. Cordelia își dădu seama că trebuia să fie și Vorkosigan prin apropiere, fiindcă acela era sergentul Bothari. Părea a fi sănătos, cel puțin din punct de vedere fizic.

Sări din flyer.

— Ăă, bună ziua, sergent. Amiralul Vorkosigan e acasă?

El o cercetă cu ochii îngustați, apoi păru să se lumineze la față și o salută.

— Căpitane Naismith. S'trăiți. Da.

— Arăți mult mai bine decât ultima dată când ne-am întâlnit.

— Doamnă?

— Pe nava-amiral. Lângă Escobar.

Păru tulburat.

— Nu… nu-mi aduc aminte de Escobar. Amiralul Vorkosigan zice c-am fost acolo.

— Înțeleg.

Ți-au șters memoria, nu-i așa? Sau tu singur ai făcut asta? Nu-mi dau seama acum.

— Îmi pare rău s-aud asta. Ai slujit cu mult curaj.

— Într-adevăr? Am fost lăsat la vatră, după aceea.

— Da? Ce uniformă-i asta?

— Livreaua contelui Vorkosigan, doamnă. M-a luat în garda sa personală.

— Sunt… sigură că-l vei sluji cum se cuvine. Pot să-l văd pe amiralul Vorkosigan?

— E prin spate, doamnă. Puteți urca.

Plecă mai departe, văzându-și, evident, de un anume traseu circular pe care îl avea de patrulat.

Cordelia își târî picioarele în jurul casei, cu soarele cald în ceafă, tot încurcându-se în poalele rochiei, cu care nu era obișnuită și care i se înfășura în jurul genunchilor. O cumpărase cu o zi în urmă din Vorbarr Sultana, în parte fiindcă i se păruse distractiv, dar mai ales pentru că vechea ei uniformă maro-gălbuie de la Observații, căreia îi scosese însemnele, atrăgea privirile pe stradă. Îi plăcea modelul floral întunecat al rochiei. Își lăsase părul despletit, cu

cărare pe mijloc și prins la tâmple cu două agrafe smălțuite, cumpărate și ele tot atunci.

Ceva mai sus pe povârniș se afla o grădină împrejmuită de un prag jos de piatră cenușie. Nu, nu o grădină, își dădu ea seama pe când se apropia: un cimitir. Un bătrân cu o salopetă veche muncea acolo, îngenuncheat în țărână, la plantarea unui pat de flori tinere. Când ea împinse portița să intre, ridică fruntea și miji ochii s-o vadă mai bine. Cordelia își dădu seama cine era. Era puțin mai înalt decât fiul lui, iar mușchii i se subțiaseră și-i deveniseră vânoși cu vârsta, dar ea îl văzu pe Vorkosigan în structura osoasă a feței lui.

— Domnul general conte Vorkosigan?

Îl salută automat, apoi își dădu seama ce ciudat trebuie că arăta în rochie. El se ridică țeapăn în picioare.

— Eu sunt căp… mă numesc Cordelia Naismith. Sunt o prietenă a lui Aral. Nu… nu știu dacă v-a pomenit de mine. El este aici?

— Ce mai faceți, doamnă, spuse el și luă o poziție de drepți relativă, salutând-o politicos cu o vagă înclinare a capului, care îi era dureros de familiară. N-a pomenit prea multe și nu m-a lăsat să cred că s-ar putea să ne întâlnim personal.

Un zâmbet îi străbătu cu greu fața, de parcă mușchii aceia i-ar fi fost înțepeniți de o îndelungată nefolosință.

— Nici nu-ți imaginezi ce bucuros sunt să văd că m-am înșelat. (Făcu un gest peste umăr, către colină.) În vârful dealului avem un mic pavilion cu vedere spre lac. El, ăă, acolo stă în cea mai mare parte a timpului.

— Înțeleg.

Remarcă imediat cărarea, care șerpuia pe lângă cimitir.

— Ăă, nu știu cum mă exprim… e băut?

El aruncă o privire către soare și strânse din buzele zbârcite.

— Probabil că da, la ora asta. Când s-a întors acasă avea obiceiul să bea doar după cină, dar l-a ajuns vremea, încet, încet. Necaz mare, dar nu prea am ce să-i fac. Deși, dacă începe iar să-i sângereze mațul ăla, s-ar putea să…

Se întrerupse și o privi cu aerul că reflecta intens, fără a se putea hotărî.

— Cred că, fără să fie nevoie, a luat prea personal eșecul ăsta cu Escobarul. În niciun caz nu era necesar să demisioneze.

Cordelia deduse că împăratul nu-și împărtășea secretele cu bătrânul conte. Nu eșecul l-a doborât, domnule, ci succesul, gândi ea. Apoi cu voce tare:

— Loialitatea față de împăratul vostru a fost un principiu de onoare foarte important pentru el, din câte știu.

Aproape ultimul ei bastion, iar împăratul vostru a ales s-o facă una cu pământul în serviciul nevoilor sale supreme…

— Mai bine urcă la el, îi sugeră bătrânul. Deși azi nu-i o zi prea bună pentru el. M-am gândit că… e mai bine să te avertizez.

— Mulțumesc. Înțeleg.

El rămase privind în urma ei, iar ea, ieșind din zona înconjurată de zidul scund, porni în sus pe cărarea șerpuită. Era umbrită de arbori, cei mai mulți importați de pe Pământ, și de un fel de vegetație care părea a fi din partea locului. Erau frapante mai ales gardurile vii, ce păreau a fi alcătuite din tufișuri cu flori – presupuse că erau flori, Dubauer ar fi știut să spună – asemănătoare unor pene roz de struț.

Pavilionul era o structură cu aspect vag oriental, din lemn patinat de vreme, care domina frumoasa priveliște a lacului sclipitor. Se cățărau lujeri pe el, părând să-l revendice în numele patului de stâncă pe care stătea. Era deschis pe toate cele patru laturi și mobilat cu două șezlonguri ponosite, un fotoliu larg și decolorat, cu taburet pentru picioare, și o

măsuță pe care se aflau două carafe, câteva pahare și o sticlă cu un lichid alb vâscos.

Vorkosigan stătea relaxat în fotoliu, cu ochii închiși și cu picioarele goale ridicate pe taburet, după ce își aruncase neglijent sandalele într-o parte. Cordelia se opri la marginea pavilionului și-l privi cu un fel de bucurie fragilă. Era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni negri de la o uniformă veche și o cămașă cât se poate de civilă, cu un neașteptat imprimeu floral strident. Se vedea că nu se bărbierise în dimineața aceea. La degetele mari de la picioare, observă ea, avea câte un mic smoc de păr negru sârmos, la fel ca acela de pe dosul degetelor și mâinilor. Hotărî că-i plăceau, categoric îi plăceau picioarele lui; ba chiar ar fi putut cu ușurință să se îndrăgostească nebunește de fiecare părticică a lui. Mai puțin amuzant era aerul lui abătut. Ostenit, și mai mult decât ostenit. Bolnav.

El întredeschise ochii cât muchia de cuțit și se întinse după paharul de cristal fără picior, plin cu un lichid de culoarea ambrei, apoi păru să se răzgândească și luă sticla albă. Lângă ea se afla o ceșcuță de măsurat, pe care însă o ignoră, dând pe gât o înghițitură din lichidul alb direct de la sursă. Rânji batjocoritor în fața sticlei, apoi o schimbă cu paharul de cristal, luând și din el o dușcă, cu care își clăti gura înainte de-a o înghiți. Se cocoșă la loc în fotoliu, cufundându-se puțin mai adânc decât înainte.

— Un mic dejun lichid? întrebă Cordelia. E la fel de gustos ca terciul de ovăz cu sos de brânză cu mucegai?

El deschise ochii brusc.

— Tu, spuse răgușit după câteva clipe; nu ești o halucinație.

Începu să se ridice, apoi păru să se gândească mai bine la asta și se cufundă la loc, încremenit de stânjeneală.

— N-am vrut să vezi vreodată…

Ea urcă treptele către umbrar, împinse un șezlong mai aproape de el și se așeză. La naiba, își spuse, l-am pus în încurcătură, surprinzându-l așa anapoda. Dezechilibrat. Cum să-l fac să se simtă în largul lui? L-aș prefera oricând în largul lui…

— Am încercat să sun înainte, ieri, când am ajuns pe planetă, dar nu te-am găsit deloc. Dacă te aștepți să ai halucinații, cred că ai acolo o marfă remarcabilă. Ia toarnă-mi și mie, te rog.

— Cred c-ai prefera-o pe cealaltă.

Îi turnă din a doua carafă, părând încă șocat. Curioasă, Cordelia gustă din paharul lui.

— Ptiu! Ăsta nu-i vin.

— Coniac.

— La ora asta?

— Dacă mă apuc după micul dejun, explică el, de regulă reușesc să obțin starea de inconștiență totală pe la ora prânzului.

Mai e puțin până la prânz, își spuse ea. Discursul lui o indusese în eroare la început, fiind perfect inteligibil, doar puțin mai lent și mai ezitant decât de obicei.

— Cred că trebuie să existe anestezii generale mai puțin otrăvitoare.

Vinul galben-pai pe care i-l turnase era excelent, deși puțin cam sec pentru gustul ei.

— Așa faci în fiecare zi?

— Doamne-sfinte, nu, spuse el și ridică din umeri. De două sau trei ori pe săptămână cel mult. O zi de băut, următoarea de zăcut – o mahmureală îți ia gândul de la orice la fel de bine ca și îmbătatul –, următoarea zi comisioane de făcut și alte treburi pentru tata. Se mișcă tare încet de câțiva ani încoace.

Se trăgea treptat mai la vedere, pe măsură ce se estompau groaza și jena inițială la gândul că-i va părea respingător. Își

îndreptă spinarea și își frecă fața cu mâinile într-un gest familiar, de parcă ar fi vrut să și-o curețe de amorțeală, apoi încercă să închege o conversație ușoară.

— Drăguță rochie. Mare îmbunătățire față de lucrurile alea portocalii.

— Mersi, spuse ea, marșând imediat la replica lui. Îmi pare rău că nu pot spune același lucru despre cămașa ta… Reprezintă cumva propriile tale gusturi?

— Nu, a fost un cadou.

— Mă simt ușurată.

— Un fel de glumă. Câțiva dintre ofițerii mei au pus mână de la mână și mi-au cumpărat-o cu ocazia primei mele promovări ca amiral, înainte de Komarr. Mereu mă gândesc la ei când o port.

— Ei, drăguț gest. În cazul ăsta, cred că mă pot obișnui cu ea.

— Trei din patru sunt morți acum. Doi au murit la Escobar.

— Înțeleg.

Cam atât cu pălăvrăgeala relaxată. Își roti vinul pe fundul paharului.

— Arăți ca dracu', să știi. Gălbejit.

— Da, nu m-am mai antrenat. Bothari e profund jignit.

— Mă bucur că lui Bothari nu i s-a înfundat din cauza lui Vorrutyer.

— A fost cât pe-aci, dar l-am scăpat. Mărturia lui Illyan a fost de folos.

— Și totuși l-au lăsat la vatră.

— Onorabil. Pe motive medicale.

— L-ai pus pe tatăl tău să-l angajeze?

— Da. Așa mi s-a părut corect. N-o să fie niciodată normal, după cum vedem noi normalitatea, dar cel puțin are o uniformă, și-o armă, și niște reguli de urmat. Asta pare să-i dea un punct de sprijin.

Își trecu încet degetul peste buza paharului cu coniac.

— A fost ordonanța lui Vorrutyer timp de patru ani, îți dai seama. Nu era prea sănătos când a fost repartizat pe *Generalul Vorkraft*. În pragul unei disocieri de personalitate – amintiri separate, tot tacâmul. Ceva de speriat. S-ar zice că singurul rol omenesc căruia îi poate face față e cel de soldat. Îi oferă un oarecare respect de sine. Tu, pe de altă parte – și îi zâmbi Cordeliei –, arăți dumnezeiește. Poți să, ăă…, să stai mai mult?

În expresia feței lui era o foame ezitantă, o dorință nerostită, suprimată de nesiguranță. Atâta vreme am ezitat amândoi, își spuse ea, încât a devenit un obicei. Pe urmă își dădu seama dintr-odată: el se temea că poate ea venise doar în vizită. A dracului de lungă călătorie doar pentru stat la taclale, iubire. Chiar *ești* beat.

— Cât de mult dorești. Cât am stat pe-acasă am descoperit că… era schimbată. Sau eu sunt schimbată. Nimic nu se mai potrivește. Am jignit aproape pe toată lumea și am plecat când mai aveam un pas până la, ăă, o mulțime de necazuri. Nu mai pot să mă întorc. Mi-am dat demisia – le-am trimis-o de pe Escobar – și toate bunurile mele sunt în portbagajul flyerului de-acolo.

Savură scânteia de încântare care se aprinsese în ochii lui în timp ce-i vorbea, când în sfârșit înțelesese că ea venise ca să rămână. Îi confirma hotărârea.

— M-aș ridica de-aici – spuse el, alunecând spre marginea fotoliului –, dar, din nu știu ce motiv, picioarele mele o iau înainte și limba îmi rămâne în urmă. Aș prefera să-ți cad la picioare într-un mod mai controlat. O să-mi revin în scurt timp. Până atunci, nu vrei să vii să stai aici?

— Cu plăcere, spuse ea și se mută pe celălalt scaun. Dar n-o să te strivesc? Sunt cam înaltă.

— Deloc. Nu pot să sufăr femeile micuțe. Ah, așa-i mai bine.

— Da.

Se cuibări lângă el, îi cuprinse pieptul cu brațele, își sprijini capul pe umărul lui și săltă și un picior peste el, marcând emfatic completa lui capturare. Prizonierul emise un sunet undeva între oftat și râs, iar ea își dori să poată rămâne în poziția aceea pentru totdeauna.

— Va trebui să renunți la treaba asta cu sinuciderea prin alcool, să știi.

El își înălță capul.

— Mi se părea că-s subtil.

— Nu prea se observă.

— Mă rog, mi se potrivește. E un procedeu extraordinar de incomod.

— Da, îl îngrijorezi pe taică-tău. S-a uitat la mine tare ciudat.

— Sper că nu cu căutătura aia a lui. Are o căutătură nimicitoare. I-a luat o viață de om să și-o perfecționeze.

— Nicidecum. A zâmbit.

— Dumnezeule mare.

Un zâmbet îi încreți colțurile ochilor.

Ea râse și întinse gâtul ca să-i poată vedea fața. Așa era mai bine…

— O să mă și bărbieresc, promise el într-o izbucnire de entuziasm.

— Nu te da peste cap pentru mine. Și eu am venit aici să mă pensionez. Pace pentru fiecare, cum se zice.

— Pace, într-adevăr.

Își frecă nasul de părul ei, înspirându-i parfumul. Mușchii i se relaxară sub ea ca un arc mult prea încordat care se destinde.

* * *

La câteva săptămâni după căsătorie făcură prima călătorie împreună, Cordelia însoțindu-l pe Vorkosigan în pelerinajul lui periodic la Spitalul Militar Imperial din Vorbarr Sultana. Plecară într-o mașină terestră împrumutată de la conte, iar Bothari își asumă rolul care, era limpede, îi revenea de obicei, o combinație de șofer și gardă de corp. Cordeliei, care abia începea să-l cunoască suficient cât să vadă dincolo de masca lui taciturnă, îi păru că stătea ca pe ace. Așezată între el și Vorkosigan, îl văzu cum se uită nesigur peste creștetul ei.

— I-ați spus, domnule?

— Da, totul. E-n regulă, sergent.

Cordelia adăugă încurajator:

— Cred că te descurci perfect, sergent. Sunt, ăă, foarte mulțumită.

El se relaxă puțin și aproape că zâmbi.

— Mulțumesc, doamna mea.

Cordelia îi cercetă pe ascuns profilul; mintea ei trecea în revistă evantaiul de probleme și greutăți cu care avea să se întoarcă Bothari în ziua aceea la săteanca angajată în Vorkosigan Surleau, îndoindu-se profund de capacitatea lui de-a le face față. Riscă să sondeze puțin terenul.

— Te-ai gândit la... ce-ai de gând să-i spui despre mama ei, când o să mai crească? Într-o bună zi, tot va vrea să știe.

El dădu din cap, rămase tăcut un timp, apoi vorbi.

— O să-i zic c-a murit. Îi zic c-am fost căsătoriți. Pe-aici nu-i lucru bun să fii bastard. (Mâna i se crispă pe comenzi.) Așa că n-o să fie. Nimeni n-o s-o numească așa.

— Înțeleg.

Noroc, îi ură în gând. Alese o întrebare mai puțin dificilă.

— Știi ce nume o să-i pui?

— Elena.

— Drăguț. Elena Bothari.

— Așa o chema pe mama ei.

Surpriza o făcu pe Cordelia să scape o replică imprudentă.

— Credeam că nu-ți aduci aminte de Escobar!

Mai trecu ceva timp, apoi el răspunse:

— Poți învinge, uneori, medicamentele de memorie dacă știi cum.

Vorkosigan ridică din sprâncene. Evident, informația aceasta era o noutate și pentru el.

— Cum faci asta, sergent? întrebă el, cu grijă ca vocea să-i sune neutru.

— Cineva cunoscut mi-a zis odată… Îți notezi ce vrei să-ți aduci aminte și te gândești la lucrurile alea. Pe urmă ascunzi lista – așa cum ne ascundeam pe vremuri fișierele secrete de Radnov, domnule –, așa nici ei n-o să-și dea seama vreodată. Pe urmă, primul lucru pe care îl faci când îți revii, încă înainte să ți se liniștească stomacul, scoți notița și te uiți la ea. Dacă ești în stare să-ți aduci aminte un singur lucru de pe listă, de obicei poți să le obții și pe celelalte, până să vină ei înapoi. Pe urmă faci iar același lucru. Și iar. Te-ajută dacă ai și-un… un obiect.

— Tu ai vreun, ăă, obiect? întrebă Vorkosigan, evident fascinat.

— Șuviță de păr.

Tăcu iar, multă vreme, pe urmă continuă din proprie inițiativă:

— Avea păr lung negru. Mirosea frumos.

Cordelia, copleșită și derutată de implicațiile acestei povești, se lăsă pe spate și descoperi brusc ceva de privit dincolo de marginea capotei. Vorkosigan arăta vag iluminat, ca un om care a găsit o piesă-cheie dintr-un puzzle dificil. Ea continuă să privească peisajul variat, bucurându-se de

lumina clară a soarelui, de aerul văratic atât de răcoros, încât nu mai era nevoie de dispozitive de protecție, și de străfulgerările de verdeață și apă din cavitățile dealurilor. Mai observă și altceva. Vorkosigan văzu încotro se îndrepta privirea ei.

— A, i-ai reperat, nu-i aşa?

Bothari zâmbi vag.

— Flyerul care nu vrea să ne-ntreacă? spuse Cordelia. Știi cine e?

— Securitatea imperială.

— Mereu te urmăresc când mergi în capitală?

— Mă urmăresc mereu oriunde m-aș duce. N-a fost ușor să-i conving pe oameni că nu glumeam când am spus că mă retrag. Înainte să vii tu, mă distram forțându-i să iasă la lumină. Făceam tot felul de lucruri, cum ar fi să mă urc beat în flyer și să conduc spre sud prin canioanele alea în nopțile cu lună. E nou. Foarte rapid. Asta le atrăgea imediat atenția.

— Cerule, sună de-a dreptul letal. Chiar făceai așa ceva?

Păru ușor rușinat.

— Mă tem că da. Pe-atunci nu mă gândeam c-ai să vii aici. Erau senzații tari. Din adolescență nu mai făcusem ceva anume ca să simt gustul adrenalinei. Serviciul miliar îmi acoperea binișor nevoia asta.

— Sunt surprinsă că n-ai avut niciun accident.

— Am avut, o dată, recunoscu el. M-am prăbușit, dar n-a fost mare lucru. Că tot mi-am adus aminte, trebuie să verific cum mai merg reparațiile. Parcă nu mai termină în veci cu el. Presupun că alcoolul m-a făcut moale ca o cârpă, plus că n-am avut niciodată tupeul să fac așa ceva fără hamuri. Așa că n-a avut nimeni de suferit, în afară de flyer și de nervii agentului trimis de căpitanul Negri.

— De două ori, comentă Bothari pe neașteptate.

— Pardon, ce-ai spus, sergent?

— L-ați stricat de două ori, repetă sergentul. Pe-a doua nu v-o aduceți aminte. Tatăl dumneavoastră a spus că nici nu se miră. Am dat amândoi o mână de-ajutor ca să fiți, ăă, *scurs* afară din cușca de siguranță. Ați fost inconștient o zi întreagă.

Vorkosigan părea surprins.

— Mă iei peste picior, sergent?

— Nu, domnule. Puteți să mergeți să vă uitați la bucățile de flyer. Sunt împrăștiate pe un kilometru și jumătate prin trecătoarea Dendarii.

Vorkosigan își drese glasul și se făcu mic unde stătea.

— Înțeleg.

Rămase tăcut o vreme, apoi adăugă:

— Ce… neplăcut să ai așa un gol de memorie.

— Da, domnule, încuviință sec Bothari.

Cordelia aruncă o privire în sus către flyerul care venea pe urmele lor printr-o deschizătură din lanțul deluros.

— Au fost cu ochii pe noi în tot acest timp? Și pe mine?

Expresia de pe fața ei îl făcu pe Vorkosigan să zâmbească.

— Îmi imaginez că te-au urmărit din momentul în care ai pus piciorul pe aerodromul din Vorbarr Sultana. Întâmplarea face că după Escobar am devenit foarte popular în politică. Presa, care aici e al treilea braț al lui Ezar Vorbarra, m-a prezentat ca pe un soi de erou în retragere, care a smuls spontan victoria din colții înfrângerii și așa mai departe – numai baliverne. Simt că mă doare stomacul de la ele, chiar și fără coniac. Ar fi trebuit să fiu capabil de-o treabă mai bună, știind ce știam dinainte. Am sacrificat prea multe crucișătoare ca să acopăr transportoarele de trupe – dar ăsta a fost compromisul care trebuia făcut, aritmetica simplă îl cerea…

Cordelia putea să-și dea seama după expresia de pe chipul lui că gândurile îi rătăceau într-un labirint îndelung bătut,

al întâmplărilor militare care-ar-fi-putut-să-fie. Naiba să-l ia de Escobar, își spuse ea, și naiba să-l ia pe împăratul vostru, naiba să-i ia pe Serg Vorbarra și pe Ges Vorrutyer, la naiba cu toate ocaziile când s-au unit momentul și locul ca să înghesuie visul despre eroism al unui puști în coșmarul despre asasinat, nelegiuire și înșelăciune al unui adult. Prezența ei era un paliativ extraordinar pentru el, dar nu era destul; încă mai rămânea ceva bolnav în el, ceva dizarmonic.

Pe când se apropiau de Vorbarr Sultana dinspre sud, ținutul deluros se turtea, transformându-se într-o câmpie fertilă, iar populația devenea mai densă. Orașul încăleca panglica argintie a unui râu cu albie lată; cele mai vechi clădiri guvernamentale, majoritatea convertite din fortărețe străvechi, îmbrățișau falezele și înălțimile care dominau marginea râului. Orașul modern se revărsa în zare către nord și sud.

Clădirile guvernamentale mai noi, blocuri monolitice eficiente, erau concentrate în partea din mijloc. Străbătură complexul, îndreptându-se către unul dintre faimoasele poduri ale orașului ca să traverseze râul spre nord.

— Dumnezeule, ce s-a-ntâmplat aici? întrebă Cordelia când trecură pe lângă un cvartal întreg de clădiri arse din temelii, înnegrite și scheletice.

Vorkosigan zâmbi acru.

— Ăsta a fost Ministerul Educației Politice, până la revoltele de-acum două luni.

— Am auzit câte ceva despre ele, pe Escobar, când veneam încoace. Habar n-aveam c-au fost atât de extinse.

— Păi, nici n-au fost. Doar foarte atent orchestrate. Personal, am considerat că modul ăsta de-a rezolva o treabă a fost al dracului de periculos. Deși presupun că în privința subtilității a fost un pas înainte față de Defenestrarea

Consiliului Privat la ordinul lui Yuri Vorbarra. Progresul unei generații, dacă-i putem spune așa… Nu mi-am închipuit că Ezar avea de gând să bage duhul înapoi în sticlă, dar se pare că s-a ocupat cu succes de treaba asta. Imediat ce-a fost ucis Grishnov, toate trupele pe care le strânseseră și care, nu se știe de ce, păreau să fi fost direcționate la paza reședinței imperiale – pufni disprețuitor – și-au făcut apariția și au curățat străzile, și revolta s-a topit pur și simplu, au mai rămas doar câțiva fanatici și niște suflete rănite care pierduseră vreo rudă la Escobar. A ieșit urât, dar la știri n-au lăsat să apară nimic.

Traversară râul și ajunseră la uriașul și faimosul spital, aproape oraș în oraș, desfășurat într-un parc înconjurat de ziduri. Îl găsiră pe sublocotenentul Koudelka singur în camera lui, întins în pat, mohorât, în pijamaua-uniformă de culoare verde. Cordeliei i se păru în primul moment că le făcea cu mâna, dar abandonă ideea când văzu că antebrațul lui stâng continua să se miște în sus și în jos într-un ritm lent.

Ce-i drept, se ridică în capul oaselor și zâmbi la intrarea fostului său comandant, apoi se salută în tăcere cu Bothari. Zâmbetul i se lăți când o văzu și pe ea intrând în urma lui Vorkosigan. Chipul îi era mult îmbătrânit.

— Căpitane Naismith, s'trăiți! Lady Vorkosigan, îmi închipui. N-am crezut c-am să vă mai văd vreodată.

— Nici eu. Mă bucur că ne-am înșelat, spuse ea, întorcându-i zâmbetul.

— Și felicitări, domnule. Mulțumesc pentru mesajul de încurajare. V-am cam dus lipsa în ultimele săptămâni, dar… văd c-ați avut lucruri mai bune de făcut.

Datorită zâmbetului, remarca sa nu păru câtuși de puțin înțepătoare.

— Mulțumesc, sublocotenent. A... ce s-a-ntâmplat cu brațul tău?

Koudelka făcu o strâmbătură.

— Am căzut de dimineață. S-a rupt ceva pe-acolo. Trebuie să apară și doctorul din clipă-n clipă să mă repare. Putea să fie mai rău.

Cordelia observă că pielea de pe brațele lui era acoperită cu o rețea de cicatrice roșii fine, care marcau traseele implanturilor protetice de nervi.

— Deci ești pe picioarele tale. Mă bucur să aud asta, îl încurajă Vorkosigan.

— Mda, așa ceva. (Se lumină la față.) Și cel puțin au reușit să-mi țină mațele sub control. Nici nu-mi pasă că nu simt nimic în zona aia, câtă vreme am scăpat în sfârșit de nenorocita aia de pungă de colostomie.

— Ai dureri mari de tot? întrebă Cordelia timid.

— Nu mari, se grăbi Koudelka să răspundă (ea simți că o mințea), dar partea cea mai rea, pe lângă faptul că sunt atât de neîndemânatic și lipsit de echilibru, sunt senzațiile. Nu durere, niște lucruri ciudate. Rapoarte de informații false. Ca și cum ai gusta culori cu piciorul stâng sau ai simți lucruri care nu există, de pildă gângănii care ți se târăsc pe trup, sau ca și cum n-ai simți lucruri care *există*, de pildă arsura...

Privirea îi căzu pe glezna dreaptă, bandajată.

Intră un doctor și conversația se opri cât timp Koudelka se dezbrăcă de cămașă. Doctorul îi atașă de umăr un instrument și porni în căutare de scurtcircuite cu un delicat retractor manual chirurgical. Koudelka păli și rămase cu privirea fixată asupra genunchilor, dar cel puțin brațul său își opri oscilația și rămase lipsit de vlagă pe lângă corp.

— Mă tem că va trebui să-i dau scutire de activitate tot restul zilei, se scuză doctorul. Reluăm mâine, când vei

începe să muncești la grupul aductorilor de la piciorul stâng.

— Mda, bine, spuse Koudelka.

Îl concedie cu o fluturare a mâinii drepte, care era funcțională, iar doctorul își strânse instrumentele și plecă.

— Știu că ție ți se pare că durează o veșnicie, spuse Vorkosigan, observând expresia de frustrare de pe fața lui Koudelka, dar mie îmi pare, de câte ori vin, că faci mereu progrese. O să scapi de-aici, adăugă el cu toată încrederea.

— Mda, chirurgul zice c-o să-mi dea drumul peste vreo două luni. (Zâmbi.) Dar cică n-o să mai fiu niciodată bun de luptă. (Zâmbetul îi alunecă de pe față și trăsăturile i se boțiră.) Of, domnule! Au de gând să mă lase la *vatră*! Atâta ciopârțeală fără sfârșit, și *degeaba*!

Întoarse capul să-și ferească fața de ei, crispat și stânjenit, până ce reuși să-și controleze iar expresia.

Vorkosigan privi la rându-i în altă parte, nevrând să-și impună compasiunea, până ce sublocotenentul își întoarse chipul către ei, cu zâmbetul atent repoziționat.

— Înțeleg de ce, spuse Koudelka pe un ton vioi, arătând cu capul spre tăcutul Bothari, care proptea peretele și părea mulțumit doar să asculte ce se vorbea. Câteva directe țepene ca alea pe care mi le dădeai în ringul de exerciții, și m-ai vedea cum mă preling ca un țipar. *N-ar fi* un bun exemplu pentru oamenii mei. Cred că n-am altceva de făcut decât să-mi găsesc… ceva de muncit la birou.

Se întoarse către Cordelia.

— Ce s-a-ntâmplat cu locotenentul tău, ăla care-a fost lovit în cap?

— Ultima dată când l-am văzut, după Escobar, am fost să-l vizitez cu vreo două zile înainte să plec de-acasă, cam așa. E neschimbat. Dar a ieșit din spital. Maică-sa a renunțat la slujbă și-acuma stă acasă ca să aibă grijă de el.

Koudelka lăsă ochii în jos, iar Cordeliei i se strânse inima văzând rușinea care i se zugrăvise pe față.

— Și eu mă vait de-mi sar ochii pentru câteva spasme. Îmi pare rău.

Ea clătină din cap, neavând încredere în sine cât să deschidă gura ca să-i răspundă.

Mai târziu, rămânând un moment singură cu Vorkosigan pe coridor, Cordelia își lăsă capul pe umărul lui și se lăsă îmbrățișată.

— Îmi dau seama de ce te-ai apucat de băut după micul dejun, după toate întâmplările astea. În clipa asta și mie mi-ar prinde bine o tărie.

— După următoarea oprire mergem să luăm prânzul și putem să bem toți câte o tărie, îi promise el.

* * *

Următoarea lor destinație era aripa laboratoarelor de cercetare. Doctorul militar care se afla la conducere îl salută cordial pe Vorkosigan și reacționă doar cu o privire ușor absentă când Cordelia îi fu prezentată, fără nicio explicație, drept Lady Vorkosigan.

— Nu mi-am dat seama că sunteți însurat, domnule.

— De puțin timp.

— Da? Felicitări. Mă bucur că v-ați gândit să veniți să vedeți una d-asta, domnule, până nu se termină cu toate. Aș putea zice că asta-i cea mai interesantă parte, zău așa. Nu dorește doamna să aștepte aici cât ne ocupăm noi de trebușoara asta?

Avea un aer jenat.

— Lady Vorkosigan a primit toate informațiile.

— În afară de asta, adăugă Cordelia cu seninătate, am și un interes personal.

Doctorul păru nedumerit, dar îi conduse pe amândoi în camera de monitorizare. Cordelia privi cu îndoială ultimele șase canistre rămase, care fuseseră înșirate acolo. Li se alătură și tehnicianul de serviciu, împingând pe roți un echipament care, evident, fusese împrumutat de la departamentul de obstetrică al unui alt spital.

— Bună dimineața, domnule, spuse el voios. O să vă uitați cum scoatem azi din ou puicuța asta?

— Mi-ar fi plăcut să găsești alt cuvânt pentru treaba asta, spuse doctorul.

— Da, dar nu puteți să-i spuneți naștere, observă el cât se poate de corect. Tehnic vorbind, toți au apucat de s-au născut deja o dată. Atunci, să-mi spuneți dumneavoastră cum se cheamă.

— Acasă i se spune destupatul sticlei, sugeră Cordelia, îndatoritoare, urmărind cu interes preparativele.

Întinzând aparatura de măsurat și plasând o albie sub o sursă de lumină caldă, tehnicianul o săgetă cu o privire plină de curiozitate.

— Sunteți betană, nu-i așa, doamnă? Nevastă-mea a prins la știri anunțul căsătoriei amiralului, undeva jos de tot, cu litere mici. Eu unul nu citesc niciodată secțiunea despre demografie.

Doctorul tresări și ridică privirea, apoi se întoarse la lista lui de verificări tehnice. Bothari se prefăcu a se sprijini de perete, cu ochii pe jumătate închiși, mascând faptul că era numai urechi. Doctorul și tehnicianul își terminară pregătirile și le făcură semn să se apropie.

— E gata supa, domnule? murmură tehnicianul.

— Uite-o aici. Injectează-o în linia de perfuzie C.

Amestecul de hormoni fu introdus, în timp ce doctorul verifica și răsverifica pe monitor lista de instrucțiuni.

— Cinci minute de așteptare, începând de... acum, spuse el, apoi se întoarse către Vorkosigan. Fantastică mașină, domnule. Ați mai auzit ceva despre obținerea de fonduri și personal tehnic ca să încercăm s-o reproducem?

— Nu. Voi părăsi oficial proiectul ăsta imediat ce ultimul copil viu va fi... eliberat, terminat, sau cum vrei să-i spui. Va trebui să te străduiești singur să-i convingi pe superiorii tăi și va trebui să concepi o aplicație militară care să justifice treaba asta, sau ceva care cel puțin să sune a aplicație militară, care s-o camufleze.

Doctorul zâmbi gânditor.

— Cred că merită insistat. Ar putea fi o schimbare drăguță comparativ cu conceperea de metode noi de ucis oameni.

— Timp zero, domnule, spuse tehnicianul și se întoarse la proiect.

— Separarea placentei arată bine – contracții, exact cum ar trebui să se-ntâmple. Știți, cu cât o studiez mai mult, cu atât sunt mai impresionat de chirurgii care au operat cezarienele pe mame. Trebuie să facem cumva să ne înmulțim numărul de studenți la medicină de pe planetă. Extragerea acestor placente fără a le deteriora trebuie să fie cea mai... aici. Aici. Și aici. Rupe sigiliul.

Termină de făcut reglajele și înălță capacul.

— Taie membrana – și uite cum iese. Aspirație, repede, te rog.

Cordelia își dădu seama că Bothari, încă țintuit lângă perete, își ținea respirația.

Bebelușul ud, care dădea din mâini și picioare, înspiră și tuși când aerul rece îi ajunse în plămâni. Bothari respiră și el. Micuța îi păru Cordeliei frumușică, așa, fără să fie plină de sânge, mult mai puțin roșie și mototolită decât văzuse în înregistrările cu nou-născuți in vivo. Bebelușul

plânse, tare și cu forță. Vorkosigan tresări, iar Cordelia izbucni în râs.

— Vai, dar arată perfect, spuse ea, ițindu-se prin spatele celor două cadre medicale, care își vedeau de măsurătorile lor și de prelevarea de mostre de la micuța, uimita, năucita lor protejată care-i privea chiorâș.

— De ce plânge așa de tare? întrebă agitat Vorkosigan, care, aidoma lui Bothari, rămăsese încremenit pe loc.

Fiindcă știe că s-a născut pe Barrayar – își opri Cordelia comentariul care-i stătea pe buze. Rosti în schimb cu voce tare:

— Păi, ce, și tu ai țipa dacă o ceată de uriași te-ar smulge dintr-o moțăială plăcută la căldurică și te-ar arunca de colo-colo, ca pe un sac cu fasole.

Și schimbă cu tehnicianul o privire pe jumătate amuzată, pe jumătate încruntată.

— *Da*, doamnă, ce mai încoace și-ncolo, cedă tehnicianul, în timp ce doctorul se întorcea la prețioasa lui mașină.

— Cumnata mea zice că trebuie ținuți la piept, cam așa. Nu la distanță, cu mâinile întinse. Aș zbiera și eu dacă aș crede că mă ține cineva deasupra unei gropi, gata să-mi dea drumul. Vino-ncoace, puiule. Zâmbește și tu, sau fă ceva acolo, pentru tușa Cordelia. Așa, drăguț și cuminte. Oare erai destul de mare să-ți aduci aminte bătăile inimii mamei tale?

Începu să-i fredoneze încet copilei, care plescăi și căscă, apoi o înveli mai bine cu păturica de jur împrejur.

— Ce călătorie lungă și ciudată ai mai avut și tu.

— Vreți să aruncați o privire înăuntru, domnule? își văzu doctorul de ale sale. Și dumneata, sergent, ai pus multe întrebări data trecută când ai venit aici…

Bothari clătină din cap în semn de refuz, dar Vorkosigan se duse să asculte expunerea tehnică pe care, în mod evident, doctorul ardea s-o ofere. Cordelia se duse cu copilul la sergent.

— Vrei s-o ții în brațe?

— Nu-i nevoie, mulțumesc, s'trăiți.

— Cerule, nu trebuie să-mi ceri mie permisiunea. În cel mai rău caz, eu ar trebui să ți-o cer.

Bothari o luă gingaș, cu mâinile lui mari care o acopereau aproape de tot, și se uită lung la fața ei.

— Sunt siguri că n-au încurcat-o? Credeam c-o să aibă nasul mare.

— Au verificat și-au răsverificat, îl asigură Cordelia, sperând că n-avea s-o întrebe de unde știa asta, dar părea o presupunere de bun-simț. Toți bebelușii au nasul mic. N-ai de unde să știi cum o să arate copiii până n-ajung la optsprezece ani.

— Poate o să semene cu maică-sa, spuse el plin de speranță.

Cordelia îi împărtăși speranța în tăcere.

Doctorul termină cu târâtul lui Vorkosigan prin intestinele mașinii visurilor sale, iar acesta reuși, politicos, să nu pară prea tulburat.

— Vrei s-o ții și tu, Aral? îi propuse Cordelia.

— Nu-i nevoie, mulțumesc frumos, se scuză el în grabă.

— Exersează și tu puțin. Poate o să ai nevoie într-o bună zi.

Se priviră, citindu-și reciproc în ochi speranța secretă, iar el se înmuie și își permise să se lase convins.

— Hm. Am ținut pisici mai grele de-atât. Zău că nu-i de mine.

I se citi ușurarea pe chip când personalul medical i-o luă din brațe ca să termine de completat raportul tehnic.

— Mm, ia să vedem, spuse doctorul. Asta-i cea pe care n-o ducem la Orfelinatul Imperial, corect? Unde-o ducem, după perioada de observație?

— Am fost rugat să mă ocup personal, spuse calm Vorkosigan. Pentru a proteja intimitatea familiei sale. Eu... Lady Vorkosigan și cu mine i-o vom preda tutorelui ei legal.

Doctorul rămase un timp pe gânduri.

— Aha. Înțeleg, domnule, spuse el, fără a se uita la Cordelia. Dumneavoastră sunteți persoana însărcinată cu acest proiect. Puteți face orice doriți cu ei. Nimeni nu vă va pune nicio întrebare, vă… vă asigur, domnule, completă cu toată sinceritatea.

— Bine, bine. Cât durează perioada de observație?

— Patru ore, domnule.

— Bun, putem merge la masă. Cordelia, sergent?

— Ăă, pot să rămân aici, domnule? Nu-mi e… foame.

Vorkosigan zâmbi.

— Cu siguranță, sergent. Oamenilor căpitanului Negri le-ar prinde bine să mai facă mișcare.

Pe drum spre mașină, Vorkosigan o întrebă:

— De ce râzi?

— Nu râd.

— Îți râd ochii. De fapt, îți sclipesc nebunește.

— Din cauza doctorului. Mă tem că ne-am unit să-l inducem în eroare, absolut neintenționat. Nu te-ai prins?

— Se pare că nu.

— Crede că-i al meu copilașul ăla pe care l-am destupat azi. Sau poate al tău. Sau poate al amândurora. Parcă-i și vedeam rotițele învârtindu-i-se. Crede că și-a dat seama în sfârșit de ce n-ai deschis tu supapa.

— Dumnezeule mare, exclamă el, mai-mai să se întoarcă din drum.

— Nu, nu, las-o baltă, spuse Cordelia. N-o să faci decât să înrăutățești lucrurile dacă încerci să negi. Știu prea bine. Am fost cândva învinuită pentru păcatele lui Bothari. Lasă-l în legea lui să-și pună întrebări.

Tăcu. Vorkosigan îi privi îndelung profilul.

— Acum la ce te mai gândești? Ți-ai pierdut sclipirile.

— Mă întrebam doar ce s-o fi-ntâmplat cu maică-sa. Sunt convinsă c-am întâlnit-o. Păr negru lung, o chema Elena, pe nava-amiral – numai una putea să fie. Incredibil de frumoasă. Îmi dau seama cum de i-a atras atenția lui Vorrutyer. Dar atât de tânără și să te confrunți cu asemenea teroare…

— Femeile n-ar trebui să meargă la război, spuse Vorkosigan, mohorât și încrâncenat.

— Nici bărbații, după părerea mea. De ce-au încercat oamenii tăi să-i ascundă amintirile? Tu le-ai ordonat?

— Nu, a fost ideea chirurgului. Îi părea rău pentru ea.

Trăsăturile feței îi erau încordate, iar privirea, distantă.

— A fost cel mai nenorocit lucru posibil. La vremea aceea nu mi-am dat seama. Acum știu, cred. Când a terminat Vorrutyer cu ea – și s-a depășit pe sine în cazul ei, până și după propriile lui standarde –, era catatonică. Eu… pentru ea era prea târziu, dar acela a fost momentul în care am hotărât să-l omor, dacă avea să se mai întâmple vreodată, și scenariul împăratului ducă-se dracului. Întâi Vorrutyer, pe urmă prințul, pe urmă eu însumi. Ar fi trebuit să-l previn pe Vorhalas… În orice caz, Bothari… i-a cerșit trupul de la el, ca să zic așa. A luat-o de-acolo și-a dus-o la el în cabină. Vorrutyer a presupus că avea de gând să continue tortura, probabil ca să-l imite pe el, drăgălașul. S-a simțit flatat și i-a lăsat singuri. Bothari a făcut ce-a făcut și și-a stricat imaginea de pe monitoare. Nimeni n-a avut nici cea mai vagă idee ce făcea el acolo, minut de minut, în timpul său liber. Dar a venit la mine cu o listă de provizii medicale pe care voia să i le strecor. Unguente anestezice, câte ceva pentru tratamentul șocurilor, o listă cu adevărat bine gândită. Se pricepea să acorde primul ajutor, avea experiență de pe câmpul de luptă. Atunci mi-a trecut prin minte că n-o tortura, voia doar ca Vorrutyer să creadă asta. Era nebun, nu prost. Era îndrăgostit, într-un fel ciudat, și-a avut inteligența de-a nu-l lăsa pe Vorrutyer să-și dea seama.

— Nu-mi sună a purtare de om complet nebun, în asemenea circumstanțe, comentă ea, amintindu-și ce planuri făcea Vorrutyer pentru Vorkosigan.

— Nu, dar felul în care se ocupa de treaba asta – am surprins câteva momente, spuse Vorkosigan, expirând lung și zgomotos. O îngrijea la el în cabină – o hrănea, o îmbrăca, o spăla – și-n tot acest timp nu se întrerupea deloc din dialogul lui șoptit. El vorbea, el răspundea. Se pare că își construise o fantezie detaliată în care ea era îndrăgostită de el, de fapt erau chiar căsătoriți – un cuplu normal, sănătos și fericit. De ce n-ar visa un nebun că-i sănătos la cap? Cred c-o speria de moarte în perioadele în care era conștientă.

— Doamne! Aproape că-mi pare și pentru el la fel de rău cât îmi pare pentru ea.

— Nu chiar. S-a și culcat cu ea, și am toate motivele să cred că nu și-a limitat la vorbe fantezia asta cu căsnicia. Cred că și-nțeleg de ce. În împrejurări normale, ți-l poți imagina pe Bothari apropiindu-se la mai puțin de o sută de kilometri de așa o fată?

— Mm, cu greu. Escobaranii au trimis împotriva voastră tot ce-au avut mai bun.

— Dar mi se pare că ăsta e lucrul pe care alege el să și-l amintească de la Escobar. Cred c-a avut nevoie de-o voință incredibil de puternică. A făcut terapie luni de zile.

Cordelia pufni admirativ, copleșită de viziunile pe care i le treziseră cuvintele lui. Se bucura că avea la dispoziție câteva ore pentru a se liniști înainte de a-l revedea pe Bothari.

— Acum hai să bem ceva, da?

Capitolul cincisprezece

Vara începuse să pălească atunci când Vorkosigan îi propuse o călătorie la Bonsanklar. Erau pe la jumătate cu făcutul bagajelor în dimineața aleasă pentru plecare, când Cordelia privi pe fereastra din față a dormitorului și spuse cu voce sugrumată:

— Aral? Tocmai a aterizat un flyer și coboară din el șase oameni înarmați. Se împrăștie pe tot terenul nostru.

Vorkosigan, brusc alarmat, veni lângă ea să vadă despre ce era vorba, apoi se relaxă.

— E-n regulă. Ăștia-s oamenii contelui Vortala. Probabil vine în vizită la tata. Mă mir c-a găsit timp tocmai acum să plece din capitală. Am auzit că împăratul scoate untul din el.

Câteva minute mai târziu, un al doilea flyer ateriză lângă primul și Cordelia îl avu în fața ochilor pentru prima dată pe noul prim-ministru al Barrayarului. Descrierea pe care i-o făcuse prințul Serg – clovn zbârcit – era o exagerare, însă una întemeiată; era un ins slab, micșorat de vârstă, dar cu mișcări încă vioaie. Ducea cu el un baston, dar, după felul în care îl legăna pe lângă corp, Cordelia își dădu seama că era doar o poză. Avea o coroană de păr alb tuns scurt pe capul chel și plin de pete ale senilității, care străluci în lumina soarelui când se apropie de ușa din față. Era însoțit de o pereche de ajutoare, sau poate gărzi de corp – privind de sus, Cordelia nu-și dădea seama care era varianta corectă.

Cei doi conți stăteau de vorbă în holul de la intrare când Cordelia și Vorkosigan coborâră de la etaj.

— A, uite-l că vine, spuse generalul.

Vortala se uită în direcția lor cu ochi strălucitori și pătrunzători.

— Aral, băiete. Mă bucur să văd că arăți atât de bine. Iar aceasta este Pentesileea ta betană? Felicitări pentru remarcabila captură. Doamnă.

Se apleacă și-i sărută mâna cu un fel de *savoir faire* aproape de fetiș.

Cordelia se uită la el chiorâș după descrierea ce-i fusese făcută, dar reuși să scoată un „Ce mai faceți, domnule?". Vortala o privi în ochi, chibzuind.

— E bine c-ați putut găsi timp pentru o vizită, domnule, spuse Vorkosigan. Eu și soția mea (cuvintele se reliefau în gura lui ca o sorbitură de vin cu buchet deosebit) era să ratăm momentul. I-am promis că azi o duc să vadă oceanul.

— Perfect... Întâmplarea face că nu-i o vizită de curtoazie. Joc rolul de mesager pentru stăpânul meu. Și din păcate timpul meu e drămuit.

Vorkosigan înclină din cap aprobator.

— Atunci, vă las să discutați, domnilor.

— Ha. Nu-ncerca să mi te strecori de-aici, băiete. Mesajul e pentru tine.

Vorkosigan căpătă un aer prudent.

— Nu-mi închipuiam că împăratul și cu mine mai avem ceva să ne spunem. Credeam c-am fost clar în privința asta când am demisionat.

— Da, mă rog, pe el l-a mulțumit pe deplin să te știe plecat din capitală cât se desfășura treaba aia murdară de la Ministerul Educației Publice. Dar eu am fost însărcinat să te informez – schiță o plecăciune – că ai fost solicitat și ți se cere

să te prezinți la el. În după-amiaza asta. Și soția ta, adăugă de parcă și-ar fi amintit ulterior.

— De ce? întrebă pe șleau Vorkosigan. Sincer, Ezar Vorbarra nu era în planurile mele pentru ziua de azi – sau pentru orice altă zi.

Vortala deveni serios.

— Nu mai are timp să aștepte până te plictisești tu la țară. E pe moarte, Aral.

Vorkosigan pufni.

— Tot pe moarte e de unsprezece luni. Nu poate să mai moară încă puțin?

Vortala chicoti.

— Cinci luni, îl corectă distrat, apoi se încruntă meditativ la Vorkosigan. Hm. Mă rog, pentru el a fost foarte convenabil. În ultimele cinci luni a scuturat de după lambriuri mai mulți șobolani decât în ultimii unsprezece ani la un loc. Practic, după rapoartele despre sănătatea lui ai putea indica momentele în care au loc șantaje în ministere. Săptămâna unu: stare foarte gravă. Săptămâna doi: încă un ministru adjunct prins și acuzat de delapidare, sau mai știu eu ce. (Redeveni serios.) Dar de data asta e adevărat. Trebuie să mergi să-l vezi astăzi. Mâine s-ar putea să fie prea târziu. Peste două săptămâni va fi categoric prea târziu.

Vorkosigan strânse din buze.

— Pentru ce vrea să vin? N-a spus?

— A…, cred că se gândește la un post pentru tine în viitoarea regență. Cel de care n-ai vrut să auzi la ultima voastră întâlnire.

Vorkosigan clătină din cap.

— Nu cred că există vreun post în guvernare care m-ar putea tenta să mă întorc în arena aia. Aici am o viață plăcută și liniștită. (Brațul său înconjură protector talia

Cordeliei.) O să avem un copil. N-am de gând să-mi risc familia în luptele alea de gladiatori politici.

— Sigur, parcă te și văd tăind frunză la câini în anii apusului tău – la patruzeci și patru de ani. Haida-de! Culegând struguri, ieșind în larg cu barca – mi-a povestit taică-tău despre barca ta. Aud că au de gând să redenumească satul Vorkosigan Sourleau în onoarea ta, apropo…

Vorkosigan pufni disprețuitor și amândoi schițară câte o plecăciune ironică.

— În orice caz, va trebui să-i spui personal.

— Aș fi… curioasă să-l văd pe omul ăsta, murmură Cordelia. Dacă într-adevăr e ultima ocazie.

Vortala îi zâmbi, iar Vorkosigan cedă fără tragere de inimă. Se întoarseră în dormitor ca să se îmbrace, Cordelia în cea mai protocolară ținută de după-amiază pe care o avea, Vorkosigan în uniforma de gală pe care n-o mai purtase de la nuntă.

— De ce ești așa iritat? întrebă Cordelia. Poate vrea doar să-ți zică rămas-bun sau ceva.

— Vorbim despre un om care poate să-și forțeze până și propria-i moarte să-i servească scopurile politice, ai uitat? Și dacă există vreo modalitate de-a conduce Barrayarul de dincolo de mormânt, poți să pui pariu că s-a prins care-i aia. Niciodată n-am reușit să ies în avantaj din vreo afacere cu el.

În această notă ambiguă i se alăturară prim-ministrului pentru a zbura împreună către Vorbarr Sultana.

* * *

Reședința imperială era o clădire veche, aproape o piesă de muzeu, își spuse Cordelia în timp ce urcau treptele de granit, tocite, către porticul dinspre est. Fațada lungă era încărcată

de sculpturi în piatră, fiecare dintre ele reprezentând o operă de artă individuală, opusul clădirilor ministeriale anonime care se ridicau la nu mai mult de doi kilometri către est.

Fură conduși într-o încăpere pe jumătate spital, pe jumătate expoziție de antichități. Ferestre înalte dădeau spre grădinile imperiale și peluzele care se întindeau în nordul reședinței. Ilustrul ocupant al camerei zăcea într-un uriaș pat sculptat, moștenit de la vreun strămoș cu idei grandioase, iar trupul îi era perforat de numeroase tuburi din plastic a căror utilitate prima asupra aspectului și care îl țineau în viață pentru moment.

Ezar Vorbarra era cel mai alb om pe care-l văzuse vreodată Cordelia, la fel de alb ca cearșafurile, la fel de alb ca propriul lui păr. Pielea îi era albă și zbârcită pe obrajii supți. Pleoapele îi erau albe, grele, lăsate peste ochii căprui cum mai văzuse ea cândva, difuz, într-o oglindă. Mâinile îi erau albe, cu vene albastre reliefate pe dosul palmelor. Când vorbea, fildeşul gălbui al dinților se profila pe fundalul lipsit de sânge.

Vortala și Vorkosigan, apoi și Cordelia, după o clipă de nehotărâre, se așezară într-un genunchi lângă pat. Fluturându-și cu mare efort un deget, împăratul își alungă din cameră medicul curant. Omul făcu o plecăciune și plecă. Cei trei se ridicară în picioare, Vortala ceva mai țeapăn.

— Așadar, Aral, spuse împăratul. Spune-mi cum arăt.

— Foarte bolnav, domnule.

Vorbarra chicoti, apoi îl apucă tusea.

— Mă înviorezi. Prima părere cinstită pe care-am auzit-o în ultimele săptămâni. Până și Vortala o tot dă cotită.

Vocea i se frânse; tuși iar, ca să-și curețe gâtul.

— Mi-am pișat și ultimul strop de melanină săptămâna trecută. Nenorocitul ăla de doctor nu vrea să mă mai lase să ies în grădină în timpul zilei. (Pufni dezaprobator, ori

poate doar așa îi suna respirația.) Și zi, asta-i betana ta, ai? Vino-ncoace, fato.

Cordelia se apropie de pat, iar bătrânul alb își încordă ochii căprui ca să-i cerceteze cu luare-aminte chipul.

— Comandantul Illyan mi-a povestit de tine. Și căpitanul Negri. Ți-am văzut toate înregistrările de la Observații, să știi. Și închipuirile alea uimitoare ale psihiatrului tău. Negri voia s-o angajeze doar așa, ca să-i furnizeze idei pentru secția lui. Vorkosigan, ca Vorkosigan, mi-a povestit mult mai puține lucruri.

Făcu o pauză, părând că avea nevoie de ea ca să respire.

— Ia spune-mi sincer, acuma – ce vezi la el, la acest ins dărâmat, la, ah, cum era expresia aia?, acest asasin plătit?

— Se pare că v-a spus Aral câte ceva, răspunse ea, surprinsă să-și audă propriile cuvinte rostite de el. Îi spunem în feluri diferite și o căutăm în locuri diferite. Cred că el o numește onoare. Eu una i-aș spune binecuvântarea lui Dumnezeu. Ne cam scapă amândurora printre degete, de cele mai multe ori.

— A, da. Îmi amintesc din dosarul tău că ești o adeptă a teismului, spuse împăratul. Eu, unul, sunt ateu. O credință simplă, dar care îmi aduce multă alinare, în aceste zile.

— Da, și eu i-am simțit de multe ori atracția.

— Hm, făcu el și zâmbi. Un răspuns foarte interesant, în lumina a ceea ce spunea Vorkosigan despre tine.

— Și ce anume spunea, domnule? întrebă Cordelia, brusc interesată.

— Trebuie să-l convingi pe el să-ți spună. A fost ceva confidențial. Și foarte poetic. Am fost surprins.

Cu o fluturare a mâinii, îi făcu semn să se retragă, părând satisfăcut, și îl chemă pe Vorkosigan mai aproape. Vorkosigan se propti lângă el într-o poziție de repaus agresiv, cu mâinile la spate, ușor aplecat în față. Expresia gurii îi era sardonică, dar expresia ochilor, observă Cordelia, era emoționată.

— Câtă vreme ai fost în serviciul meu, Aral? întrebă împăratul.

— De când mi-am primit gradul, acum douăzeci și șase de ani. Sau cum, așa, trup și suflet?

— Trup și suflet. Mereu am socotit din ziua în care patrula morții trimisă de bătrânul Yuri i-a măcelărit pe maică-ta și pe unchiu-tău. Din noaptea în care tatăl tău și prințul Xav au venit la mine, la Cartierul General al Armatei Verzi, cu propunerea lor ciudată. Ziua Întâi din Războiul Civil al lui Yuri Vorbarra. Oare de ce nu s-a chemat niciodată Războiul Civil al lui Piotr Vorkosigan? Eh, în fine. Câți ani aveai?

— Unsprezece, domnule.

— Unsprezece. Eu aveam exact vârsta ta de acum. Ciudat. Deci trup și suflet m-ai servit… la naiba, să știi că treaba asta începe deja să-mi afecteze creierul…

— Treizeci și trei de ani, domnule.

— Doamne. Mulțumesc. N-a mai rămas mult timp.

Din expresia cinică a feței lui Vorkosigan, Cordelia înțelese că nu era câtuși de puțin convins de senilitatea autoproclamată de împărat.

Bătrânul își drese iar glasul.

— Mereu am vrut să-ntreb ce v-ați spus tu și Yuri doi ani mai târziu, în ziua când în sfârșit l-am căsăpit în castelul ăla vechi. De-o vreme încoace mi-a crescut interesul pentru ultimele cuvinte ale împăratului. Contele Vorhalas credea că-l joci pe degete.

Vorkosigan închise ochii pentru scurt timp, de durere ori poate rememorând.

— Nici vorbă. Ah, credeam că abia aștept să dau prima lovitură, asta până l-au despuiat și l-au ținut în fața mea. Atunci… am avut impulsul de a-i tăia gâtul dintr-odată, să se termine totul repede și curat.

Împăratul zâmbi posac, cu ochii închiși.

— Ce revoltă ai fi stârnit cu asta!

— Mm. Cred că și-a dat seama după figura mea că eram îngrozit. S-a uitat la mine malițios. „Lovește, puștiule. Dacă îndrăznești, purtând uniforma *mea*. Uniforma mea pe un trup de copil." Asta-i tot ce-a zis. I-am răspuns „I-ai omorât pe toți copiii din camera aia", ceea ce a fost o idioțenie, dar la vremea aia n-am reușit să scot nimic mai bun, iar după asta mi-am înfipt tăișul în măruntaiele lui. Adesea îmi doresc să fi spus... să fi spus altceva. Dar cel mai mult îmi doresc să fi avut curajul de a-mi urma primul impuls.

— Erai cam verde la față când stăteai acolo, pe parapet, în ploaie.

— În momentul ăla deja se pusese pe urlat. Îmi părea rău că-mi revenise auzul.

Împăratul oftă.

— Da, îmi aduc aminte.

— Ați supervizat totul.

— Cineva trebuia s-o facă.

Se opri, își trase sufletul, apoi adăugă:

— Mă rog, nu te-am chemat aici ca să sporovăim despre vremuri de demult. Ți-a spus prim-ministrul care-i scopul meu?

— Ceva despre un post. I-am spus că nu mă interesează, dar a refuzat să vă transmită mesajul.

Vorbarra închise ochii, obosit, și păru să se adreseze tavanului.

— Spune-mi... Lord Vorkosigan... cine-ar trebui să fie regentul Barrayarului?

Vorkosigan făcu o față de parcă tocmai ar fi mușcat din ceva dezgustător, dar era prea politicos ca să scuipe.

— Vortala.

— Prea bătrân. N-are cum să reziste șaisprezece ani.

— Atunci, prințesa.

— Statul Major ar mânca-o de vie.

— Vordarian?

Ochii împăratului se deschiseră brusc.

— Ah, pentru Dumnezeu! Pune-ți mintea la contribuție, băiete.

— Are ceva pregătire militară.

— O să-i discutăm pe larg dezavantajele – dacă doctorii îmi mai dau o săptămână de trăit. Mai ai și alte glume de-astea, înainte să trecem la lucruri serioase?

— Quintillan, de la Interne. Și nu-i deloc o glumă.

Împăratul își rânji dinții gălbejiți.

— Deci până la urmă ai ceva bun de zis și despre miniștrii mei. Acum pot să mor liniștit, le-am auzit pe toate.

— N-o să obțineți în veci un vot favorabil din partea conților pentru cineva al cărui nume nu începe cu Vor, spuse Vortala. Nici de-ar fi în stare să meargă pe apă.

— Atunci, faceți-l Vor. Dați-i un rang potrivit cu slujba.

— Vorkosigan, exclamă îngrozit Vortala, dar nu-i membru al castei războinice!

— Mulți dintre cei mai buni soldați ai noștri nu sunt. Noi suntem Vor doar fiindcă un împărat mort l-a declarat Vor pe unul dintre strămoșii noștri, mort și el. De ce să n-o luăm de la capăt schimbând tradiția, transformând-o într-o răsplată pentru merite? Și mai bine, să-i declarăm pe toți Vor și să terminăm odată pentru totdeauna cu toată aiureala asta nenorocită.

Împăratul râse, apoi se înecă și tuși, stropind în jur cu salivă.

— Este că i-am tăia craca de sub picioare Ligii pentru Apărarea Poporului? Ce contrapropunere atrăgătoare la asasinarea aristocrației! Cred că nici cei mai rătăciți dintre ei n-ar putea coace o variantă mai radicală. Ești un om periculos, lord Vorkosigan.

— Mi-ați cerut părerea.

— Da, într-adevăr. Și tu mi-o oferi întotdeauna. Ciudat.

Împăratul oftă.

— Poți să încetezi cu eschivele, Aral. De data asta nu te vei mai eschiva. Dă-mi voie să rezum situația. Ceea ce-i trebuie regenței este un om cu statut impecabil, de vârstă mijlocie, nu mai mult, cu un trecut militar solid. Ar trebui să fie popular printre ofițerii și soldații săi, bine-cunoscut publicului și mai presus de orice respectat de Statul Major. Nemilos cât să dețină puterea aproape absolută în casa asta de nebuni timp de șaisprezece ani și cinstit cât să-i predea puterea, la capătul celor șaisprezece ani, unui puștan care o să fie fără-ndoială un idiot – eu eram, la vârsta aia, și din câte-mi amintesc așa erai și tu – și, ah, da, însurat și fericit. Așa se reduce tentația de-a deveni împărat de budoar prin intermediul prințesei. Pe scurt, tu însuți.

Vortala rânji. Vorkosigan se încruntă. Cordelia simți un gol în stomac.

— O, nu, spuse cu voce plată Vorkosigan. Nu vă las să-mi puneți treaba asta în cârcă. E grotesc. Eu, dintre toți, să pășesc pe urmele tatălui lui, să-i vorbesc cu glasul tatălui lui, să devin sfătuitorul mamei lui – e mai mult decât grotesc. E obscen. Nu.

Pe Vortala păru să-l deconcerteze vehemența lui.

— Puțină reticență de bun-simț e una, Aral, dar hai să nu exagerăm. Dacă-ți faci griji pentru vot, e ca și obținut. Toată lumea poate să vadă că tu ești omul zilei.

— Să fii sigur că nu va vedea toată lumea. Vordarian o să devină imediat inamicul meu, la fel și ministrul Vestului. Cât despre puterea absolută, dumneavoastră, domnule, știți ce himeră e o asemenea idee. O iluzie fragilă, bazată pe… Dumnezeu știe ce. Magie. Iuțeală de mână. Faptul de-a crede în propria ta propagandă.

Împăratul ridică din umeri, cu grijă să nu-și deplaseze tuburile.

— Mă rog, n-o să mai fie problema mea. O să fie a prințului Gregor și-a maică-sii. Și-a… oricui va putea fi convins să le fie alături în vremuri de cumpănă. Cât timp crezi c-ar putea să reziste fără ajutor? Un an? Doi?

— Șase luni, mormăi Vortala.

Vorkosigan scutură din cap.

— Mi-ați forțat o dată mâna cu argumentul acestui „ce-ar fi dacă“, înainte de Escobar. Era fals și atunci – deși mi-a luat o vreme să-mi dau seama –, e fals și acum.

— Nu-i fals, spuse împăratul. Nici atunci, nici acum. Sunt obligat să cred lucrul ăsta.

Vorkosigan cedă un pas.

— Da. Îmi dau seama că sunteți obligat, spuse el; cu fața crispată de frustrare, îl privi îndelung pe bărbatul întins în pat. De ce trebuie să fiu eu? Vortala are mai multă perspicacitate politică. Prințesa e mai îndreptățită. Quintillan se pricepe mai bine la afacerile interne. Aveți chiar și strategi militari mai buni. Vorlakial. Sau Kanzian.

— Dar un al treilea nume nu mai ai de unde să scoți, murmură împăratul.

— Mă rog… așa o fi. Dar trebuie să-mi înțelegeți punctul de vedere. Nu sunt omul de neînlocuit care, din nu știu ce motiv, ați hotărât să vă imaginați c-aș fi.

— Dimpotrivă. Ai două avantaje unice din punctul meu de vedere. Îmi umblă prin minte încă din ziua în care l-am omorât pe bătrânul Yuri. Mereu am fost conștient că n-o să trăiesc o veșnicie – în cromozomii mei sunt prea multe otrăvuri latente, absorbite pe vremea când luptam cu cetagandanii ca ucenic militar al tatălui tău și nu eram interesat să folosesc metode curate, fiindcă nu mă așteptam să apuc bătrânețea.

Împăratul zâmbi din nou și își întoarse atenția asupra expresiei încordate și totodată șovăitoare de pe fața Cordeliei.

— Dintre cei cinci oameni care prin naștere și lege au mai mult drept decât mine să conducă Imperiul Barrayarului, numele tău e în capul listei. Ha... aveam dreptate. Nici nu credeam că i-ai spus asta. Complicat, Aral.

Cordelia, sfârșită, își întoarse ochii mari și cenușii către Vorkosigan. El scutură din cap, iritat.

— Nu-i adevărat. Descendența salică.

— Nu vom continua să dezbatem aici. Chiar de-ar fi așa, oricine ar dori să-l îndepărteze pe prințul Gregor folosindu-se de argumente bazate pe naștere și lege trebuie mai întâi fie să scape de tine, fie să-ți ofere imperiul. Știm cu toții ce greu ești de ucis. Și ești omul – singurul om de pe lista aceea despre care sunt absolut convins, pe rămășițele împrăștiate ale lui Yuri Vorbarra, că *într-adevăr* nu-și dorește să fie împărat. Alții ar putea să creadă că doar cochetezi. Eu știu mai bine.

— Pentru asta vă mulțumesc, domnule, spuse Vorkosigan, părând mohorât de-a binelea.

— Ca stimulent, îți atrag atenția că nu există poziție mai bună ca să poți preveni această situație decât poziția de regent. Gregor e colacul tău de salvare, băiete. Gregor e tot ce te apără ca să nu fii luat la țintă. Speranța ta de mântuire.

Contele Vortala se întoarse către Cordelia.

— Lady Vorkosigan. Nu vrei să ne acorzi susținerea dumitale? Se pare c-ai ajuns să-l cunoști foarte bine. Spune-i că el e omul potrivit pentru treaba asta.

— Când am venit aici, spuse încet Cordelia, și ni s-a pomenit doar vag despre un post, credeam că aș putea insista pe lângă el să-l accepte. Are nevoie să lucreze. E făcut pentru asta. Mărturisesc că nu anticipasem o asemenea ofertă.

Privi lung la cuvertura brodată de pe patul împăratului, captivată de culorile și modelele sale complicate.

— Dar mereu mi-am spus că testele sunt un dar. Un test măreț e un dar măreț. E un nenoroc să eșuezi la un test. Dar să refuzi testul înseamnă să refuzi darul, e ceva mai rău decât nenorocul și ceva irevocabil. Înțelegeți ce spun?

— Nu, răspunse Vortala.

— Da, răspunse Vorkosigan.

— Mereu mi s-a părut că teiștii sunt mai nemiloși decât ateii, spuse Ezar Vorbarra.

— Dacă tu consideri că e într-adevăr o greșeală, îi spuse Cordelia lui Vorkosigan, asta-i una. Poate în asta constă testul. Dar dacă-i vorba doar de teama de eșec – nu ai dreptul să refuzi darul pentru un asemenea motiv.

— E o slujbă imposibilă.

— Se mai întâmplă, câteodată.

El o trase încet deoparte, lângă ferestrele înalte.

— Cordelia…, n-ai nici cea mai vagă idee despre ce fel de viață ar fi asta. Ți-ai imaginat că personalitățile noastre publice s-au înconjurat de servitori în livrele doar așa, pentru aspectul decorativ? Dacă se bucură de vreun moment de relaxare, asta se-ntâmplă cu prețul vigilenței a douăzeci de oameni. Pace pentru toți, nici gând. Trei generații de împărați s-au străduit să rezolve chestiunea încâlcită a violenței din treburile noastre interne, și tot n-am scos-o la capăt. Nu sunt atât de trufaș, încât să cred că voi reuși eu unde a eșuat *el* – privirea îi alunecă în direcția patului impunător.

Cordelia clătină din cap.

— Eșecul nu mă mai înspăimântă atât de tare ca pe vremuri. Dar o să-ți citez din memorie, dacă nu te superi. „Exilul, din niciun alt motiv decât tihna, ar fi ultima înfrângere, fără nicio sământă a unei victorii viitoare." Credeam că omul care-a spus asta era pus pe fapte mari.

Vorkosigan întoarse capul și privi undeva departe, fără o țintă precisă.

— Nu despre dorința de tihnă vorbesc eu acum. Despre teamă vorbesc. Despre teroarea simplă, murdară. (Îi zâmbi îndurerat.) Știi, cândva mă închipuiam un fel de mercenar sângeros, până să te-ntâlnesc pe tine și să redescopăr spaima. Uitasem cum e să-mi stea sufletul în viitor.

— Mda, și eu.

— Nu sunt obligat să primesc. Pot să refuz.

— Poți?

Privirile li se întâlniră.

— Nu-i viața pe care ai anticipat-o când ai părăsit Colonia Beta.

— N-am venit după o viață. Am venit după tine. Vrei postul?

— Doamne, ce întrebare, spuse el, râzând cu poftă. E șansa vieții. Da. Îl vreau. Dar e otravă curată, Cordelia. Puterea e un stimulent rău. Uite ce i-a făcut *lui*. Era și el sănătos la minte cândva, și fericit. Cred că aș putea să refuz aproape orice altă ofertă fără să clipesc.

Vortala se sprijini ostentativ în bastonul său și traversă încăperea până la ei.

— Hotărăște-te, Aral. Încep să mă doară picioarele. Cât despre sensibilitățile tale – e o slujbă și destui inși pe care-i știu ar ucide ca să pună mâna pe ea. Iar ție ți se oferă de-a dreptul și pe degeaba.

Numai Cordelia și împăratul înțeleseră de ce reacționă Vorkosigan cu un hohot scurt de râs. Oftă, se uită la stăpânul său și încuviință din cap.

— Ei, bătrâne. M-am gândit eu c-o să găsești o cale de a conduce din mormânt.

— Da. Mi-am propus să te bântui fără încetare.

Se lăsă tăcerea în cele câteva clipe în care împăratul își digera victoria.

— Va trebui să te-apuci imediat să-ți organizezi stafful. Pe căpitanul Negri îl las moștenire nepotului meu și prințesei, pentru Securitate. Dar m-am gândit că poate ai vrea să-l iei pe comandantul Illyan.

— Da. Cred că noi doi ne-am înțelege foarte bine.

Un gând plăcut păru să-i lumineze lui Vorkosigan figura sumbră.

— Și am în minte exact omul potrivit pentru slujba de secretar general. O să aibă nevoie de promovare pentru asta – gradul de locotenent.

— O să se ocupe Vortala de treaba asta, spuse împăratul și se lăsă pe spate ostenit, cu buzele de culoarea plumbului, simțind iar nevoia să-și curețe gâtul. O să se ocupe de toate. Cred c-ar fi mai bine să mi-l aduceți înapoi pe doctor.

Le făcu semn să plece fluturând mâna istovită.

* * *

Vorkosigan și Cordelia ieșiră din reședința imperială în aerul cald al serii de vară, cenușiu și mătăsos de la umezeala râului din apropiere. Erau urmați de noile lor gărzi de corp, în familiarele uniforme negre. Avuseseră o întrunire de lungă durată cu Vortala, Negri și Illyan. Cordeliei îi zbârnâia capul de numere și detalii din subiectele discutate. Vorkosigan, observase ea cu invidie, părea să facă față fără nicio problemă; ba chiar el fusese acela care stabilise ritmul.

Expresia feței sale părea mai concentrată, mai electrizată decât observase ea vreodată până atunci, de când sosise pe Barrayar; era un chip încordat de nerăbdare. Și-a revenit la viață, își spuse ea. Privește în jur, nu în interior; înainte, nu înapoi. Ca atunci când l-am întâlnit prima dată. Mă bucur. Oricare-ar fi riscurile.

Vorkosigan pocni din degete.

— Umbre! rosti el tare și criptic. Prima oprire, Casa Vorkosigan.

Cu ocazia călătoriei către Vorbarr Sultana, trecuseră pe lângă reședința oficială a contelui, dar acum era prima dată când Cordelia avea ocazia să intre în ea. Vorkosigan urcă sărind câte două trepte deodată scara largă și circulară care ducea la camera lui. Era o încăpere mare, mobilată simplu, cu vedere spre grădina din spate. Cordelia avu aici aceeași senzație ca în propria ei cameră din apartamentul mamei sale: aceea a unor perioade lungi și dese de neocupare, combinate cu straturi arheologice de pasiuni din trecut ascunse prin sertare și dulapuri.

Deloc surprinzător, existau dovezi de interes în tot soiul de jocuri de strategie și în istoria civilă și militară. Surprinzătoare era însă o mapă cu desene îngălbenite de timp, în peniță și cerneală, pe care o descoperi el pe când scotocea printre lucrurile dintr-un sertar plin cu medalii, suveniruri și vechituri nefolositoare.

— Astea tu le-ai făcut? întrebă Cordelia mânată de curiozitate. Sunt foarte bune.

— În adolescență, îi explică el, văzându-și mai departe de căutări. Unele mai târziu. Am renunțat pe la douăzeci și ceva de ani. Eram prea ocupat.

Colecția lui de medalii și barete de război evidenția o istorie bizară. Cele timpurii, mai modeste, erau aranjate cu grijă, expuse pe cartele acoperite cu catifea și având note atașate. Cele mai recente, mai importante, erau îngrămădite la nimereală într-un borcan. Una dintre ele, pe care Cordelia o recunoscu drept o înaltă distincție barrayarană pentru eroism, era aruncată în fundul sertarului, cu panglica boțită și încâlcită.

Se așeză pe patul lui și începu să-i frunzărească desenele din mapă. Cele mai multe erau studii de arhitectură

meticuloase, dar mai erau și câteva siluete și portrete schițate de o mână mai puțin fermă. Câteva reprezentau o tânără atrăgătoare, cu părul scurt, întunecat și buclat, atât îmbrăcată, cât și goală, iar Codelia avu un șoc când înțelese din notele alăturate desenelor că se uita la prima soție a lui Vorkosigan. Nu mai văzuse nicio imagine cu ea printre lucrurile lui. Mai erau acolo și trei studii de portret care purtau eticheta „Ges", reprezentând un tânăr care râdea, al cărui chip îi era obsedant de familiar. Îi adăugă în imaginație vreo douăzeci de kilograme și douăzeci de ani și deodată îi fugi pământul de sub picioare, când îl recunoscu pe amiralul Vorrutyer. Închise la loc mapa, fără să scoată un sunet.

Vorkosigan găsi în sfârșit ce căuta: o pereche de trese roșii vechi, de locotenent.

— Bun. A mers mai repede decât dacă trebuia să mă duc la cartierul general.

* * *

La Spitalul Militar Imperial îi opri un asistent medical.

— Dumneavoastră? S-au terminat orele de vizită, domnule.

— N-a sunat nimeni de la cartierul general? Unde-i chirurgul ăla?

În cele din urmă fu adus chirurgul lui Koudelka, cel care îl consultase cu retractorul manual în timpul primei vizite a Cordeliei.

— Domnul amiral Vorkosigan. Nu, sigur că orele de vizită nu sunt pentru el. Mulțumesc, asistent, ești liber.

— De data asta n-am venit în vizită, doctore. Chestiuni oficiale. Am de gând să te scap în seara asta de pacientul tău, dacă e posibil din punct de vedere fizic. Koudelka a primit o însărcinare nouă.

— Însărcinare nouă? Trebuia lăsat la vatră peste o săptămână! Ce însărcinare? Nu mi-a citit nimeni rapoartele? Abia de e în stare să meargă.

— N-o să aibă nevoie să meargă. Noua lui însărcinare e numai muncă de birou. Pot să am încredere că mâinile îi sunt funcționale?

— Îi funcționează binișor.

— Mai e ceva de lucrat la el din punct de vedere medical?

— Nimic important. Doar câteva examinări finale. Îl mai țineam doar până la sfârșitul lunii ca să fie patru ani întregi. M-am gândit că l-ar mai ajuta la pensie, cât de cât.

Vorkosigan trecu în revistă hârtiile și discurile, apoi i le înmână doctorului pe cele potrivite.

— Poftim. Bagă-ți-le în computer și semnează-i ieșirea. Hai, Cordelia, să-i facem o surpriză.

Părea fericit cum nu fusese toată ziua.

Intrară în camera lui Koudelka, pe care îl găsiră purtând încă hainele de zi, uniforma neagră, luptându-se cu un exercițiu terapeutic de coordonare a mâinilor și înjurând de zor în surdină.

— Salut, domnule, îl întâmpină absent pe Vorkosigan. Necazul cu nenorocitul ăsta de sistem nervos din staniol e că nu poți să-l înveți *nimic*. Exersatul ajută doar părțile organice. Jur că-n unele zile îmi vine să dau cu mâna asta de toți pereții.

Cu un oftat, renunță la exercițiu.

— Să nu faci asta. O să ai nevoie de ea în zilele următoare.

— Îmi închipui. Deși n-a fost niciodată punctul meu forte.

Rămase cu privirea în gol, abătut, apoi își aminti să fie vesel în fața comandantului său. Ridică privirea și văzu cât era ceasul.

— Ce faceți aici la ora asta, domnule?

— Cu treburi. Ce planuri ți-ai făcut pentru următoarele săptămâni, sublocotenent?

— Păi, știți, mă eliberează săptămâna viitoare. O să mă duc acasă o vreme. Pe urmă cred c-o să mă apuc să-mi caut de muncă. Ce anume, nu știu.

— Păcat, spuse Vorkosigan, cu fața serioasă. Îmi pare rău să-ți schimb planurile, locotenent Koudelka, dar ai primit o nouă însărcinare.

Și așeză în suportul pentru mâncare, unul după altul, ca pe o frumoasă suită de cărți de joc, ordinele nou-emise pentru Koudelka, promovarea și perechea de trese roșii.

Pe Cordelia n-o distrase niciodată atât de mult fața expresivă a lui Koudelka. Era un studiu în perplexitate și speranță renăscută. Omul își ridică încet ordinele și le citi de la cap la coadă.

— Ah, domnule! Știu că nu-i o glumă, dar trebuie să fie o greșeală! Secretar personal al regentului desemnat… nu știu nimic despre cum se face munca asta. E o slujbă imposibilă.

— Știi, aproape același lucru a zis regentul desemnat despre slujba lui prima dată când i-a fost oferită, interveni Cordelia. Cred că va trebui să vi le învățați împreună.

— Cum a ajuns să mă aleagă pe mine? M-ați recomandat dumneavoastră, domnule? Dacă stau să mă gândesc – întoarse ordinele și se apucă să le citească din nou – în definitiv, cine-are să fie regent?

Ridică privirea spre Vorkosigan și făcu, în sfârșit, legătura.

— Dumnezeule, șopti el.

Nu reacționă cum își închipuise Cordelia, zâmbind cu gura până la urechi și felicitându-l, ci rămase uitându-se la el cu un aer grav.

— E… o slujbă dată naibii, domnule. Dar cred că guvernul a făcut în sfârșit ceva bun. Aș fi mândru să servesc iar sub comanda dumneavoastră. Mulțumesc.

Vorkosigan dădu din cap, exprimându-și asentimentul și acceptarea.

Koudelka zâmbi totuși, în momentul în care își luă ordinul de promovare.

— Mulțumesc și pentru ăsta, domnule.

— Nu te grăbi să-mi mulțumești. O să scot și sufletul din tine pentru asta.

Zâmbetul lui Koudelka se lăți.

— În privința asta, nimic nou, domnule.

Se chinui, neîndemânatic, cu tresele.

— Îmi dai voie, locotenent? întrebă Cordelia.

Koudelka păru să intre în defensivă.

— Fă-mi plăcerea asta, adăugă ea.

— E o onoare pentru mine, doamnă.

Cordelia i le prinse pe guler, cu mare grijă să-i stea drept, și făcu un pas înapoi ca să-și admire opera.

— Felicitări, locotenent.

— Mâine poți să-ți iei unele lucioase, îi spuse și Vorkosigan. Dar m-am gândit că pentru azi sunt bune și astea. Te scot urgent de-aici. Pentru la noapte o să te ducem să stai acasă la tatăl meu, contele, fiindcă începem munca mâine în zori.

Koudelka își pipăi dreptunghiurile roșii de pe guler.

— Domnule, astea au fost ale dumneavoastră?

— Cândva. Sper să nu-ți poarte același noroc execrabil pe care mi l-au purtat mie, dar… să le porți sănătos.

Koudelka dădu din cap aprobator și zâmbi. Se vedea că gestul lui Vorkosigan i se părea plin de semnificații adânci, care-l lăsau fără cuvinte. Dar cei doi bărbați se înțelegeau perfect și fără ele.

— Nu cred că vreau altele noi, domnule. Ar crede lumea că ieri încă mai eram sublocotenent.

* * *

Mai târziu, încălzită, culcată în beznă, în camera lui Vorkosigan din locuința citadină a contelui, Cordelia își aminti o curiozitate mai veche:

— Ce i-ai povestit împăratului despre mine?

El se răsuci alături și, cu un gest drăgăstos, trase cearșaful în sus peste umărul ei gol, astfel încât să-i acopere pe amândoi laolaltă.

— Hm? A, da. (Ezită.) Când ne-am ciorovăit pe tema Escobarului, Ezar m-a întrebat de tine. A insinuat că mi-ai afectat concentrarea. Pe-atunci nu știam dacă aveam să te mai văd vreodată. Voia să știe ce văzusem la tine. I-am spus…

Se opri din nou, apoi reluă aproape cu sfială:

— …că erai ca o fântână din care se revărsa onoare peste tot în jurul tău.

— E ciudat. Nu simt vreun preaplin de onoare, nici de altceva, poate doar de confuzie.

— Firește că nu. Fântânile nu păstrează nimic pentru ele.

Urmări

Nava zdrobită plutea suspendată în spațiu, o formă neagră în întuneric. Încă se mai rotea, aproape imperceptibil de încet; o margine a sa eclipsă și înghiți punctul strălucitor al unei stele. Luminile unui echipaj de salvare se arcuiau peste schelet. Furnici sfâșiind o molie moartă, își spuse Ferrell. Hoitari...

Își oftă mâhnirea și consternarea în fața ecranului de observație și își închipui nava așa cum era cu doar câteva săptămâni în urmă. Rămășițele se descâlciră în mintea lui – un crucișător, însuflețit de configurațiile luminilor țipătoare care îl duceau mereu cu gândul la o petrecere privită noaptea de pe celălalt mal al unei întinderi de ape. Reacționând ca o oglindă la mintea de sub casca pilotului său, unde om și mașină străpungeau interfața și deveneau una. Iute, sclipitor, eficient... cândva. Privi pieziș spre dreapta și își drese glasul, stânjenit.

— Ăă, tehnician, i se adresă femeii care stătea lângă postul lui de lucru, uitându-se la ecran la fel de lung și de tăcut ca și el. Uite-acolo e punctul nostru de pornire. Cred că am putea s-o luăm înainte și să pornim de pe-acum configurația de căutare.

— Da, te rog să pornești, ofițer pilot.

Avea o voce gravă de altistă, potrivită pentru vârsta ei, pe care Ferrell o aproxima în jur de patruzeci și cinci. Colecția de galoane subțiri din argint, marcând fiecare câte cinci ani

de serviciu, de pe mâneca ei stângă strălucea impresionant pe fundalul uniformei de un roșu-închis a serviciului medical militar escobaran. Păr negru cu șuvițe cenușii, tuns scurt pentru ușurința întreținerii, nu din motive legate de stil; o masivitate matură a șoldurilor. O veterană, după toate aparențele. Mâneca lui Ferrell nu apucase să rodească nici măcar tresa pentru primul an, iar șoldurile lui, ca și restul trupului, încă mai păstrau necoapta suplețe fibroasă a adolescenței.

Dar femeia aceasta era doar un tehnician, își aminti el, nici măcar medic. El atinsese deplina maturitate ca ofițer pilot. Implanturile lui neurologice erau complete, antrenamentul biofeedback era finalizat. Era posesor de certificat, licență, diplomă – și întârziase doar cu trei zile frustrante când fusese vorba să participe la ceea ce primise între timp porecla Războiul de 120 de Zile. Deși în realitate doar 118 zile și aproape o oră se scurseseră din momentul în care vârful de lance al flotei invadatoare barrayarane pătrunsese în spațiul escobaran până când ultimii supraviețuitori dăduseră bir cu fugiții din fața contraatacului, înghesuindu-se la ieșirea din gaura de vierme către casă de parcă și-ar fi căutat o gaură de șarpe în care să se ascundă.

— Vrei să ne oprim? o întrebă.

Ea clătină din cap.

— Încă nu. Zona asta interioară a fost stoarsă până la ultima picătură în ultimele trei săptămâni. N-aș zice c-o să mai găsim ceva în primele patru tururi, deși e bine să fim meticuloși. Mai am câteva lucruri de aranjat în zona mea de lucru și pe urmă cred c-o să trag un pui de somn. E de groază cât a avut de lucru departamentul meu în ultimele luni, adăugă ea, în chip de scuză. Cu prea puțin personal, să știi. Te rog să mă chemi dacă depistezi ceva, deși... aș prefera să manevrez eu raza tractoare, de câte ori se poate.

— Din partea mea, nicio problemă, spuse el și se răsuci cu scaunul către consola de comandă. La ce masă minimă vrei semnal sonor? Pe la patruzeci de kile, să zicem?

— Un kil e standardul meu preferat.

— Un kil! exclamă Ferrell, holbându-se la ea. Glumești?

— Să glumesc?

Îi întoarse privirea nedumerită, apoi păru să se lumineze la față.

— A, înțeleg. Gândeai în termenii întregului – eu pot să fac identificări pozitive cu bucăți foarte mici, să știi. Nu m-ar deranja nici dacă am culege bucățele și mai mici de-atât, dar dacă te duci mult sub un kil pierzi prea mult timp cu alarme false din cauză de micrometeoriți și alte gunoaie. Un kil pare cel mai bun compromis în practică.

— Pff.

Dar își setă ascultător sondele pentru masa minimă de un kilogram și termină de programat configurația de căutare.

Ea încuviință cu o scurtă înclinare a capului și ieși din Camera de Control și Navigație, strâmtă ca o debara. Demodata navă-curier fusese scoasă de pe orbita gunoaielor și recondiționată în grabă, la început cu intenția de a fi convertită în transportor personal pentru șefimea militară de nivel mediu – cea de nivel superior având monopol asupra navelor noi pentru cazurile în care se grăbea –, dar, ca Ferrell însuși, absolvise prea târziu pentru a mai putea participa. Așa că fuseseră redirecționați împreună, el și prima navă pe care o avea sub comanda sa, către îndatoririle plicticoase pe care, în sinea lui, le considera de același nivel cu salubritatea, dacă nu și mai rău.

Aruncă o ultimă privire la vestigiile bătăliei, vizibile pe ecranul din față, la grinzile de rezistență ca niște oase străpungând o piele moartă și lepădată, și clătină din cap la atâta irosire. Apoi, cu un mic oftat de plăcere, își trase casca

pe cap, conectându-și-o la circuitele argintii de pe tâmple și de la mijlocul frunții, închise ochii și se cufundă în conducerea navei sale.

Spațiul părea să se extindă peste tot în jurul lui, flotabil ca un ocean. El era nava, era un pește, era un triton; lipsit de respirație, de limite și de durere. Porni motoarele ca și cum i-ar fi izbucnit flăcări din vârfurile degetelor și începu lenta rostogolire spiralată a configurației de căutare.

* * *

— Tehnician Boni? rosti el după ce formă codul intercom către cabina ei. Cred că am ceva pentru tine.

Pe ecranul intercomului, femeia se frecă la ochi să-și alunge somnul.

— Deja? Cât e cea… ah. Cred că eram mai obosită decât mi-am imaginat. Vin imediat, ofițer pilot.

Ferrell își întinse oasele, apoi începu seria automată de exerciții izometrice pe scaun. Fusese o gardă lungă și lipsită de evenimente. În mod normal i-ar fi fost foame, dar ceea ce contempla acum pe ecrane îi calmase apetitul.

Boni apăru prompt și se așeză pe scaunul de lângă el.

— A, foarte bine, ofițer pilot.

Își descărcă setul de comenzi pentru raza tractoare exterioară și își flexă degetele, pregătindu-le pentru delicata operațiune.

— Mda, la aia de-acolo n-au fost cine știe ce dubii, încuviință el, sprijinindu-se de spătar și urmărind-o cum lucra. De ce așa ușurel cu tractoarele? întrebă mânat de curiozitate, observând puterea scăzută pe care o folosea ea.

— Păi, știi, sunt înghețate bocnă, răspunse femeia, fără să-și desprindă privirea de pe afișaje. Sfărâmicioase. Dacă faci manevre prea energice și le izbești, s-ar putea să se facă

pulbere. Hai mai întâi să oprim răsucirea asta nărăvașă, adăugă ea, pe jumătate pentru sine. O răsucire lentă e-n regulă. Merge. Dar vârtelnița aia rapidă de care dai uneori… pentru ei trebuie să fie tare obositor, nu crezi?

Asta îi atrase atenția și îl făcu să-și întoarcă privirea de la ecran către ea.

— Sunt *morți*, cucoană!

Ea schiță lent un zâmbet, în vreme ce cadavrul, umflat din cauza decompresiei, cu membrele răsucite ca și cum ar fi înghețat într-o străfulgerare convulsivă, fu tras cu blândețe către cala de andocare.

— Ei, asta nu-i vina lor, nu? E unul de-ai noștri, îl recunosc după uniformă.

— Pff! exclamă el din nou, apoi râse stânjenit. Te porți de parcă ți-ar face plăcere.

— Plăcere? Nu… Dar lucrez deja de nouă ani la Recuperări și Identificări de Personal. Nu mă deranjează. Și, bineînțeles, munca în vid e mereu ceva mai frumoasă decât munca pe planetă.

— Mai frumoasă? Cu decompresiunea asta oribilă?

— Da, dar trebuie luate în seamă și efectele temperaturii. Nu există descompunere.

El trase aer în piept, apoi expiră cu grijă.

— Înțeleg. Cred că după o vreme ajungi… mai nesimțitor, așa. E adevărat că voi le ziceți înghețate-fără-băț?

— Unii dintre noi, recunoscu ea. Eu nu.

Conduse cu grijă obiectul contorsionat printre ușile calei de andocare, comandând apoi închiderea lor.

— Temperatura setată pentru decongelare lentă și-n câteva ore vor fi gata de manevrat, murmură ea.

— Tu cum le spui? o întrebă Ferrell, când ea se ridicase în picioare să plece.

— Oameni.

Ca răspuns la consternarea lui, îi oferi un zâmbet mărunt, ca un fel de salut, și plecă la morga temporară instituită în spațiul de lângă cala de andocare.

* * *

În următoarea pauză programată, coborî singur, mânat de o curiozitate morbidă. Își băgă nasul pe ușa întredeschisă. Ea ședea la biroul ei. Masa din centrul camerei încă nu fusese ocupată.

— Ăă… salut.

Ea ridică privirea și zâmbi imediat, cum îi era obiceiul.

— Salut, ofițer pilot. Intră.

— Ăă, mulțumesc. Știi, chiar nu-i nevoie să fii așa protocolară. Spune-mi Falco, dacă vrei, spuse el intrând.

— Sigur, dacă preferi. Numele meu mic este Tersa.

— A, da? Am o verișoară pe care o cheamă Tersa.

— E un nume foarte răspândit. La școală aveam mereu vreo trei, cel puțin, în aceeași clasă cu mine.

Se ridică să verifice un indicator de lângă ușa care dădea spre cala de andocare.

— Acum cred că-i numai bun să ne ocupăm de el. E tras la mal, ca să zic așa.

Ferrell strâmbă din nas și își drese glasul, întrebându-se dacă să rămână sau să se scuze.

— Grotesc fel de-a pescui.

Cred c-am să mă scuz totuși.

Ea luă firul de control al paletului flotant și îl trase după ea în cală. Se auziră niște bufnituri, apoi se întoarse cu paletul plutind după ea. Cadavrul purta uniforma de un albastru-închis a ofițerilor de punte și era acoperit cu un strat gros de chiciură, care începu să se fărâme și să picure pe

podea când tehniciana trase trupul pe masa de examinare. Ferrell se cutremură de dezgust.

Categoric am să mă scuz.

Dar mai zăbovi pe-acolo, sprijinindu-se de tocul ușii, la o distanță prudentă.

Ea luă un instrument, târându-i după ea firul de control care ducea până la computer, de pe polița aglomerată aflată deasupra mesei. De mărimea unui creion, instrumentul emise o mică rază albastră când Tersa îl îndreptă spre pupilele cadavrului.

— Identificare retinală, explică ea.

Coborî tot de acolo un obiect plat, conectat în mod similar, și îl apăsă pe fiecare palmă a hidoșeniei.

— Și amprente. Mereu le fac pe amândouă și compar. Ochii sunt uneori groaznic de distorsionați. Erorile de identificare pot avea un efect violent asupra familiilor. Hm.

Verifică datele de pe afișaj.

— Locotenent Marco Deleo. Douăzeci și nouă de ani. Ei bine, locotenent, continuă ea cu chef de vorbă, hai să vedem ce pot face pentru tine.

Îi aplică pe încheieturi un instrument care le relaxă și începu să-i scoată hainele.

— Vorbești deseori... cu ei? întrebă Ferrell, intimidat.

— Întotdeauna. E un gest de politețe, să știi. Unele lucruri pe care trebuie să le fac pentru ei sunt destul de jenante, dar tot pot fi făcute cu politețe.

Ferrell scutură din cap.

— Eu unul socot că-i o treabă obscenă.

— Obscenă?

— Toată zbenguiala asta cu leșuri. Tot efortul și toată cheltuiala ca să le adunăm. Adică, ce le mai pasă lor? Cincizeci sau o sută de kile de carne în putrefacție. Mai cinstit ar fi să le lăsăm în spațiu.

Ea ridică din umeri, fără să se simtă jignită și fără ca vorbele lui s-o distragă de la ceea ce făcea. Împături hainele și făcu inventarul obiectelor găsite în buzunare, înșirându-le unul după altul.

— Chiar îmi place să umblu prin buzunare. Îmi aduce aminte de când eram mică și mergeam în vizită la cineva acasă. De câte ori urcam de una singură la etaj să mă duc la baie sau mai știu eu de ce, îmi plăcea să trag cu ochiul prin celelalte camere, să văd ce fel de lucruri aveau și cum le țineau. Mereu mă impresionau foarte tare dacă erau puse în ordine – eu una nu reușeam niciodată să-mi țin lucrurile în ordine. Dacă erau alandala, simțeam că-mi găsisem o rudă de suflet secretă. Lucrurile unui om pot repeta cumva în exterior forma minții lui – e precum cochilia melcului, să zicem. Îmi place să-mi imaginez ce fel de persoană a fost după ceea ce se află în buzunarele lui. Ordonat sau răvășit. Strict după regulament sau o mulțime de lucruri personale… Uite aici, de exemplu, locotenentul Deleo. Trebuie să fi fost foarte conștiincios. Totul e după regulament, mai puțin micul disc video de-acasă. De la nevastă-sa, îmi închipui. Cred că era un ins foarte simpatic.

Puse cu grijă toate obiectele lui într-o pungă etichetată.

— N-ai de gând să te uiți ce-i pe el? întrebă Ferrell.

— A, nu. Ar însemna să-mi bag nasul.

El scăpă un hohot de râs.

— Nu reușesc să văd deosebirea.

— Of.

Își termină examinarea medicală, pregăti sacul de plastic și începu să spele cadavrul. Când ajunse la curățarea meticuloasă a zonei genitale, necesară din cauza relaxării sfincterului, Ferrell fugi de-adevăratelea.

Femeia asta e nebună, își spuse el. Mă întreb dacă ăsta e motivul sau efectul faptului că și-a ales așa o slujbă.

* * *

Mai trecu o zi întreagă până ce pescuiră și ultimul pește. În timpul ciclului de somn, Ferrell avu un vis în care se făcea că era pe un vas maritim și ridica peste bord plase pline cu cadavre jilave și strălucitoare de parcă ar fi fost acoperite cu solzi irizați, cărora le dădea drumul peste grămada uriașă din cală. Se trezi plin de sudoare, dar cu picioarele foarte reci. Se simți profund ușurat când se întoarse la stația de pilotaj și se vârî în pielea navei sale. Nava era curată, mecanică și pură, nemuritoare ca un zeu; puteai să uiți c-ai avut vreodată un mușchi sfincter.

— Ciudată traiectorie, observă el când tehniciana își relua locul la comanda undei tractoare.

— Da... A, înțeleg. E barrayaran. A făcut drum lung de-acasă până aici.

— Ah, pff. Aruncă-l înapoi.

— O, nu. Avem dosare de identificare pentru toți dispăruții lor. Face parte din acordul de pace, să știi, împreună cu schimbul de prizonieri.

— Având în vedere ce le-au făcut alor noștri când i-au ținut prizonieri, nu cred că le suntem datori cu ceva.

Ea ridică din umeri.

* * *

Ofițerul barrayaran fusese un om înalt, lat în umeri, un comandant, după gradul indicat de tresele de pe guler. Tehniciana îl tratā cel puțin cu aceeași atenție ca pe locotenentul Deleo. Se strădui din toate puterile să-l netezească și să-l îndrepte și îi masă cu vârfurile degetelor fața marmorată până o făcu să semene cât de cât a chip de bărbat, procedură pe care Ferrell o urmări simțind cum i se ridica tot mai sus stomacul.

— Aș fi vrut să nu i se tot încrețească *atât* de tare buzele astea, spuse ea, fără a se întrerupe din lucru. Îi dă așa un

aer agresiv care nu cred că-l caracteriza. Cred că era de-a dreptul chipeș.

Unul dintre obiectele pe care le avusese în buzunare era un medalion. Conținea o mică bulă de sticlă umplută cu un lichid limpede. Interiorul capacului de aur era gravat mărunt cu cârceii complicați ai scrierii barrayarane.

— Ce-i asta? întrebă Ferrell.

Ea îl ridică în lumină, privindu-l gânditor.

— E un fel de talisman, sau un suvenir. Am învățat o mulțime despre barrayarani în ultimele trei luni. Dacă iei la scuturat zece dintre ei, la nouă o să găsești prin buzunare câte-un talisman norocos, sau o amuletă, sau un medalion, ceva. În privința asta, ofițerii superiori sunt la fel cu răcanii.

— Superstiții prostești.

— Nu știu dacă-i superstiție sau doar obicei. Tratam odată un prizonier rănit – el pretindea că-i doar un obicei. Cică oamenii le dau lucruri de-astea soldaților drept cadouri și nimeni nu crede de-adevăratelea în ele. Dar când i-am luat-o pe-a lui, când îl dezbrăcam ca să-l pregătim pentru operație, a încercat să se lupte cu noi ca s-o păstreze. A fost nevoie de trei inși să-l pună la pământ ca să-i băgăm anestezicul. Mi s-a părut o performanță extraordinară pentru un om căruia îi explodaseră picioarele. A plâns… Evident, era în stare de șoc.

Intrigat împotriva voinței sale, Ferrell legănă medalionul la capătul lanțului său scurt. Îl însoțea un companion, o buclă de păr inserată într-un breloc de plastic.

— E un fel de apă sfințită, nu? întrebă el.

— Aproape. E un model foarte des întâlnit. Se cheamă talismanul lacrimă de mamă. Stai să văd dacă pot să-mi dau seama… se pare că-l avea de ceva vreme. După inscripție… cred că zice „sublocotenent“ și data – l-o fi primit când a obținut gradul.

— Nu-s lacrimile mamei lui de-adevăratelea, nu-i așa?

— A, ba da. De-aia se zice că funcționează, are puteri protectoare.

— Nu pare prea eficient.

— Nu, mă rog... nu.

Ferrell pufni ironic.

— Îi urăsc pe indivizii ăștia – dar pentru maică-sa cred că-mi pare rău, oarecum.

Boni primi din mâna lui lanțul și pandantivele și ridică în lumină șuvița încastrată în plastic, citind inscripția.

— Nicidecum. E o femeie norocoasă.

— Cum așa?

— Șuvița e de la moartea ei. A murit acum trei ani, după cum zice aici.

— Și asta ar trebui să-i poarte noroc?

— Nu, nu neapărat. E doar o amintire, din câte știu eu. Una chiar drăguță, zău. Talismanul cel mai dat naibii pe care l-am întâlnit vreodată, și cel mai original, a fost o punguță de piele pe care individul o purta la gât. Era plină cu pământ și frunze și cu ceva ce mi s-a părut la început că-i un schelet de animal asemănător cu o broască, lung de vreo zece centimetri. Dar când m-am uitat mai de-aproape s-a dovedit că era scheletul unui fetus uman. Foarte ciudat. Cred c-o fi fost vreun fel de magie neagră. Pare ciudat să găsești așa ceva la un ofițer inginer.

— S-ar zice că n-a funcționat pentru niciunul, este?

Ea zâmbi ironic.

— Păi, dacă e vreunul care funcționează, n-ajunge la mine să-l văd, nu-i așa?

Trecu la pasul următor al procesării și curăță hainele barrayaranului, apoi îl îmbrăcă încet, cu grijă, îl băgă în sac și îl duse înapoi la congelator.

— Barrayaranii sunt înnebuniți după armată, explică ea. Întotdeauna îmi place să-i bag la loc în uniformele lor.

Înseamnă foarte mult pentru ei, sunt convinsă că se simt mai bine îmbrăcați cu ele.

Ferrell se încruntă, stânjenit.

— Tot mai cred c-ar trebui aruncat înapoi cu restul gunoiului.

— Nicidecum, spuse tehniciana. Gândește-te că reprezintă multă muncă depusă de cineva. Nouă luni de sarcină, travaliu, doi ani de scutece, și ăsta-i doar începutul. Zeci de profesori. Și tot antrenamentul militar, să nu uităm. O mulțime de oameni au participat la crearea lui.

Netezi și aranjă la locul ei o șuviță de păr de pe capul cadavrului.

— Pe acest cap s-a sprijinit cândva universul. Avea un grad mare pentru vârsta lui, adăugă ea, verificându-și din nou monitorul. Treizeci și doi de ani. Comandantul Aristede Vorkalloner. Are un fel de o sonoritate etnică plăcută. Sună foarte barrayaran numele lui. Mai era și Vor, făcea parte din clasa războinicilor.

— Clasa demenților sinucigași. Sau mai rău, replică Ferrell automat.

Dar, într-un fel, vehemența lui își pierduse elanul.

Boni ridică din umeri.

— Ei, acum s-a alăturat măreței democrații. Și are buzunare frumoase.

* * *

Trei zile în cap se scurseră fără niciun alt semnal de avertizare, doar cu rămășițe de mașinării care apăreau când și când. Ferrell începu să spere că barrayaranul fusese ultima captură pe care o mai avuseseră de făcut. Se apropiau de sfârșitul configurației de căutare. În afară de asta, își spunea

el cu ranchiună, datoria îi sabota eficiența ciclului de somn. Însă tehniciana îi adresă o cerere.

— Dacă nu te superi, Falco, spuse ea, ți-aș fi foarte recunoscătoare dacă am putea să mai rulăm configurația câteva tururi în plus. Vezi tu, ordinele inițiale se bazează pe viteza medie estimată a traiectoriei și, dacă s-a-ntâmplat ca cineva să primească un impuls suplimentar când a explodat nava, acum s-ar afla mult dincolo de perimetrul calculat.

Pe Ferrell nu-l încânta deloc, dar perspectiva unei zile în plus de pilotaj avea farmecul ei, așa că, morocănos, își dădu consimțământul. Raționamentul ei își dovedi temeiul; înainte de sfârșitul acelei zile, descoperiră încă o relicvă terifiantă.

— Ah, mormăi Ferrell când se uitară mai de-aproape.

Fusese o femeie ofițer. Boni o trase înăuntru cu imensă blândețe. De data asta, Ferrell nu voia să se ducă să privească, dar tehniciana părea că se așteaptă s-o însoțească acolo.

— Ăă... n-aș vrea să mă uit la o femeie sfâșiată de explozie, încercă el să se scuze.

— Mm, făcu Tersa. E corect, totuși, să respingi o persoană doar fiindcă e moartă? Nu te-ar fi deranjat câtuși de puțin trupul ei când era în viață.

El râse încet, cu un aer macabru.

— Drepturi egale pentru cei morți?

Zâmbetul ei se strâmbă.

— De ce nu? Unii dintre cei mai buni prieteni ai mei sunt cadavre.

El pufni a dispreț.

Ea își compuse o figură mai serioasă.

— Ăă... mi-ar plăcea să am companie de data asta.

Așa că el își reluă locul obișnuit de lângă ușă.

Tehniciana întinse pe masă obiectul acela care fusese cândva o femeie; o dezbrăcă, făcu inventarul, o spălă și o îndreptă. Când termină, sărută buzele moarte.

— Ah, Doamne! răcni Ferrell, șocat și îngrețoșat. *Zău* că ești nebună! Necrofilă nenorocită ce ești! Necrofilă *lesbiană*, pe deasupra!

Se întoarse să plece.

— Așa ți se pare ție?

Vocea îi era calmă și în continuare se simțea că nu era ofensată. Asta îl făcu să se oprească și să privească peste umăr. Ea se uita la el cu aceeași blândețe cu care își privea mult iubitele cadavre.

— Ciudată trebuie să fie lumea aia din capul tău, în care trăiești, adăugă ea.

Deschise o valiză și scoase de acolo, scuturându-le, o rochie, o lenjerie de corp frumoasă și o pereche de balerini albi, brodați. O rochie de nuntă, își dădu seama Ferrell. Femeia asta e o *psihopată* în toată regula...

Ea îmbrăcă leșul și îi aranjă cu delicatețe părul negru, înainte de a-l vârî în sac.

— Cred c-am s-o pun lângă barrayaranul ăla înalt și drăguț, spuse ea. Mi se pare că s-ar fi plăcut tare mult dacă s-ar fi întâlnit în alt loc și în alt timp. Iar locotenentul Deleo era însurat, la urma urmei.

Completă eticheta. Creierul chinuit îi trimitea lui Ferrell mici mesaje subliminale; se lupta să-și învingă șocul și confuzia pentru a putea fi atent la ce se întâmpla. Cu o tresărire, se pomeni că adevărul i se rostogolește din străfunduri în lumina zilei conștientului.

De data asta ea nu se apucase să verifice identitatea cadavrului.

Pe ușă afară, își spuse el, într-acolo vrei s-o apuci. Îți garantez.

Și totuși, cu sfială, veni lângă cadavru și se uită ce scria pe etichetă.

Sublocotenent Sylvia Boni. Douăzeci de ani. Avea vârsta lui…

Tremura de parcă l-ar fi apucat frigul. Chiar era frig în camera aceea. Tersa Boni termină de aranjat valiza și se întoarse către paletul flotant.

— Fiica? întrebă el.

Numai atât fu în stare să rostească.

Ea își țuguie buzele și încuviință dând din cap.

— Este… a naibii coincidență.

— Nu-i nicio coincidență. Eu am cerut sectorul ăsta.

— Ah…

Își înghiți nodul din gât, se întoarse spre ușă, apoi iar către palet, cu fața în flăcări.

— Îmi pare rău c-am spus…

Ea zâmbi, zâmbetul ei lent și trist.

— Nu-i nimic.

* * *

Mai găsiră un fragment de aparatură, fapt pentru care căzură de acord să mai ruleze un ciclu din spirala căutării, ca să se asigure că toate posibilele traiectorii fuseseră acoperite. Și, într-adevăr, mai găsiră unul; unul rău, care se rotea înverșunat, cu burta despicată de-o lovitură aprigă și măruntaiele atârnându-i într-o cascadă înghețată.

Slujitoarea celor morți își săvârși munca murdară fără măcar să strâmbe vreun pic din nas. Când ajunse la spălatul trupului, ultima formalitate de îndeplinit, Ferrell spuse deodată:

— Pot să te-ajut?

— Sigur că da, spuse tehniciana, dându-se deoparte. Onoarea nu se împuținează dacă e împărtășită.

Așa că el o ajută la spălat, timid ca un ucenic de sfânt care-și spală primul lepros.

— Să nu-ți fie frică, spuse ea. Morții nu pot să-ți facă rău. Nu-ți provoacă nicio durere, în afară de aceea de a-ți vedea propria moarte pe fețele lor. Iar ăsteia am aflat că-i putem face față.

Da, își spuse el, cei buni fac față durerii. Dar cei eminenți – ei o îmbrățișează.